ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

นายเอก แซ่จึง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย
The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION USING SCAFFOLDING ON RESPONSIBILITY AND FOREHAND DRIVE SKILLS IN TABLE TENNIS

Mr. Ake Saechueng

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Health and Physical Education
Department of Curriculum and Instruction
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส
โดย	นายเอก แซ่จึง
สาขาวิชา	สุขศึกษาและพลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร. รุ่งระวี สมะวรรธนะ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุธนะ ติงศภัทิย์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร. รุ่งระวี สมะวรรธนะ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

เอก แซ่จึง : ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส (EFFECTS OF LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION USING SCAFFOLDING ON RESPONSIBILITY AND FOREHAND DRIVE SKILLS IN TABLE TENNIS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ. ดร. รุ่งระวี สมะวรรธนะ, 214 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสและ 2) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยพิจารณาคุณสมบัติเพื่อเป็นตัวแทนประชากรในงานวิจัยนี้ เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 80 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง (40 คน) และกลุ่มควบคุม (40 คน) เครื่องมือที่ใช้วิจัยได้รับการตรวจสอบและหาค่า IOC (IOC = 0.95) และผ่านกระบวนการทดลองใช้ ก่อนนำไปทดลอง ซึ่งได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผนแบบทดสอบความรับผิดชอบ และแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า “ที”

ผลการวิจัยพบว่า

1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและการตีโต้หน้ามือหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่กลุ่มควบคุมสูงขึ้นเล็กน้อย โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ และการตีโต้หน้ามือหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ภาควิชา หลักสูตรและการสอน ลายมือชื่อนิสิต .....

สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

ปีการศึกษา 2560

5883401827 : MAJOR HEALTH AND PHYSICAL EDUCATION
KEYWORDS: LEARNING PHYSICAL EDUCATION USING SCAFFOLDING / RESPONSIBILITY / FOREHAND DRIVE SKILLS IN TABLE TENNIS

AKE SAECHUENG: EFFECTS OF LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION USING SCAFFOLDING ON RESPONSIBILITY AND FOREHAND DRIVE SKILLS IN TABLE TENNIS. ADVISOR: RUNGRAWEE SAMAWATHDAHNA, Ph.D., 214 pp.

This research aims to; 1) study effects of learning Physical Education using scaffolding on responsibility and forehand drive skills in Table Tennis of lower secondary school students and 2) compare mean scores of responsibility and forehand drive skills in table tennis before and after the experiment. The purposive samples were 80 lower secondary students who were qualified characteristics to be representative of the population in this study. The 80 students were diving into two groups of experimental group (40) and control group (40). The qualified of this research instruments using IOC (IOC = 0.95) and try out process before experiment, were 8 lesson plans, responsibility test, and forehand drive skills tests. The data analyzing were used Mean score, Standard deviation and t-test

The research findings were as follows;

1) there was a significant ($p > 0.05$) improvement of the mean and standard deviation scores from the pre-test to post-test in both responsibility and forehand drive skills of the Experimental group, but the Control group was not significant improvement;

2) the average score of responsibility and forehand drive skills of the Experimental group were higher than the Control group with statistically significant ($p > 0.05$).

Department: Curriculum and Instruction
Field of Study: Health and Physical Education
Academic Year: 2017

Student's Signature .....
Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรธนะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการดูแลให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำชี้แนะ ข้อเสนอแนะ ตรวจทานแก้ไขให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ สร้างคุณค่าทางด้านวิชาการ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิจัย และช่วยเหลือในทุกๆด้าน เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ ปละผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา กรรมการสอบภายนอกมหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้ข้อคิดและเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ทำให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงคภัทิย์ อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ รองศาสตราจารย์ ศุภฤกษ์ มั่นใจตน และรองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง ที่ให้คำแนะนำและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน และคณาจารย์โรงเรียนศรีอยุธยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวก สนับสนุน และให้โอกาสผู้วิจัยได้ทำการวิจัยครั้งนี้และขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดียิ่ง

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อวินิจ แซ่จึง คุณแม่เง็ก แซ่โต๋ว เป็นอย่างสูงที่ให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษามาโดยตลอด เป็นกำลังใจอันมีค่ายิ่งตลอดการศึกษาของผู้วิจัย ผู้วิจัยขอมอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาเพื่อทดแทนบุญคุณ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ เพื่อน พี่น้องสาขาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจตลอดเวลาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญามหาบัณฑิตนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ
กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ
สารบัญ ..... ช
สารบัญตาราง 11
สารบัญรูปภาพ 13
บทที่ 1 บทนำ 14
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 14
คำถามการวิจัย 19
วัตถุประสงค์ของการวิจัย 20
สมมติฐานการวิจัย 20
ขอบเขตการวิจัย 20
นิยามศัพท์เฉพาะ 21
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 23
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 24
1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา 25
1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา 25
1.2) การจัดเรียนรู้พลศึกษา 26
1.3) สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 27
1.4) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส 28
1.5) ทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส 28
1.6) ทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส 30

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

หน้า

1.7) การพัฒนาแบบทดสอบทักษะ.....30
1.8) การวัดทักษะทางพลศึกษา.....31
2.ทฤษฎีและแนวคิดของการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้.....32
2.1) การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้.....32
2.2) ความหมาย แนวคิด และขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้.....33
3. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ.....35
3.1) ความหมายของความรับผิดชอบ.....35
3.2) ความสำคัญของความรับผิดชอบ.....36
3.3) ประเภทของความรับผิดชอบ.....37
3.4) ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและความรับผิดชอบ.....42
3.5) การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบ.....44
3.6) ความรับผิดชอบทางพลศึกษา.....45
4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....50
4.1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ.....50
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....53
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....54
ขั้นตอนในการการดำเนินการวิจัย.....55
ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการทดลอง.....56
1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....56
1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....56
1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....57
ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและ เก็บรวบรวมข้อมูล.....59
2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง.....59

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

หน้า

2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง 59
2.3 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล 60
ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและ สถิติที่ใช้ 63
3.1) การวิเคราะห์ข้อมูล 63
3.2) สถิติที่ใช้ 63
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 66
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 66
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม 75
บทที่5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 81
สรุปผลการวิจัย 81
อภิปรายผลการวิจัย 83
ข้อเสนอแนะ 87
1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย 88
2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป 88
รายการอ้างอิง 89
ภาคผนวก ก 95
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ 95
ภาคผนวก ข 97
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 97
ภาคผนวก ค 184

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

หน้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 184
ภาคผนวก ง 199
การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 199
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 214

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองในแต่ละด้านทั้ง ด้านการปฏิบัติตนและด้านปฏิบัติตนทางพลศึกษา.....39

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละด้านทั้ง ด้านการปฏิบัติตนและด้านปฏิบัติตนทางพลศึกษา.....40

ตารางที่ 3 ทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบแบ่งตามระดับกฎเกณฑ์ 3 ระดับโดยแต่ละกฎเกณฑ์แบ่งเป็น 2 ขั้น.....43

ตารางที่ 4 ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีการพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ.....47

ตารางที่ 5 ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาประยุกต์เพิ่มเข้าไปในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ด้านทักษะและด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ.....48

ตารางที่ 6 ตารางเปรียบเทียบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตามช่วงอายุของทฤษฎีทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ.....49

ตารางที่ 7 แบบแผนการทดลอง.....59

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....64

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....64

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....65

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....66

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....68

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 69

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองจำแนกเป็นรายข้อ 71

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมจำแนกเป็นรายข้อ 73

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม 75

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม 76

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม.....77

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำแนกเป็นรายข้อ 78

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สารบัญรูปภาพ

หน้า

แผนภาพที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 67

แผนภาพที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 69

แผนภาพที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 70

แผนภาพที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....76

แผนภาพที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม 77

แผนภาพที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม.....78

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์ในปัจจุบันปัญหาของเยาวชนไทยในขณะนี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงอันเกิดมาจากสภาพของสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมที่มีความอันตรายอยู่ล้อมรอบ เยาวชนไทยจำนวนมากซึมซับพฤติกรรมความรุนแรงจากสื่อลามกอนาจาร ยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร แหล่งมั่วสุมอบายมุข และอื่นๆ จนพฤติกรรมเหล่านี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเยาวชนที่เติบโตขึ้นทุกวัน โครงการศึกษาวิจัยศักยภาพท้องถิ่นในการพัฒนาและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (สมพงษ์ จิตระดับ และ อัญญมณี บุญซื่อ, 2551) พบว่า ปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขมี 9 ปัญหา ได้แก่ 1) ปัญหาด้านยาเสพติดพบว่า เด็กและเยาวชนมีการเสพยาเสพติด สารระเหย และกัญชา 2) ปัญหาด้านพฤติกรรม ได้แก่ ความฟุ้งเฟ้อ การแต่งกาย การติดเกม ขาดวินัยความรับผิดชอบไม่รู้จักหน้าที่ของตนเอง ขาดความร่วมมือกับชุมชน ไม่มีพลังเยาวชน และขาดจิตสำนึก 3) ปัญหาด้านการศึกษา ได้แก่ เด็กและเยาวชนขาดเรียน หนีเรียน ไม่ได้เรียนต่อในระดับสูง ยากจนไม่มีทุนการศึกษาต่อ 4) ปัญหาทางเพศ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีการค้าประเวณี เกิดปัญหาท้องไม่มีพ่อ 5) ปัญหาคุณธรรมจริยธรรม พบว่า เด็กและเยาวชนมีนิสัยกิริยามารยาทก้าวร้าว ขาดความเคารพเชื่อฟัง 6) ปัญหาการใช้เวลาว่าง เด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างในการเล่นเกม ติดเพื่อน มั่วสุม เล่นการพนัน ดื่มสุรา สูบบุหรี่ และอื่นๆ 7) ปัญหาการก่ออาชญากรรม มีการทะเลาะเบาะแว้งยกพวกตีกัน ลักขโมย และปล้นจนถึงขั้นการข่มขืน 8) ปัญหาครอบครัว พบว่า ครอบครัวไม่มีเวลาดูแล ครอบครัวเปราะบางแตกแยกขาดความอบอุ่น 9) ปัญหาการค้ามนุษย์ แรงงานเด็ก การค้าประเวณี และอื่นๆ

จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในภาพรวมของประเทศ สถาบันรามจิตติได้จัดทำโครงการติดตามสภาวการณ์เด็กและเยาวชน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบันสามารถจำแนกพัฒนาการตามวัยได้เป็น 2 กลุ่มคือ 1) ยิ่งโตยิ่งเพิ่ม พฤติกรรมในกลุ่มนี้ ได้แก่ เที่ยวกลางคืน คุยโทรศัพท์เป็นเวลานาน หนีเรียน ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ ดื่มสุรา และเล่นอินเตอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม 2) ยิ่งโตยิ่งลด พฤติกรรมในกลุ่มนี้ ได้แก่ การเข้าวัด เที่ยวกับพ่อแม่พี่น้อง เล่นกีฬา และช่วยงานบ้านเป็นต้น (ศูนย์วิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาเพื่อเด็กและผู้มีความต้องการพิเศษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ปัจจุบันปัญหาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนเพิ่มความหนักใจให้กับอาจารย์และผู้ปกครอง ได้แก่ การไม่ตั้งใจเรียน การหนีเรียน การเข้าเรียนไม่ตรงเวลา มาเรียนไม่สม่ำเสมอ การส่งงานไม่ทันเวลาที่กำหนด การแต่งกายไม่สุภาพ การไว้ทรงผมผิดระเบียบ การมีเรื่องชกต่อย ตลอดจนการแสดงความรักระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในลักษณะที่ไม่เหมาะสม การแก้ไขปัญหาพฤติกรรมผิดความรับผิดชอบและการเคารพกฎระเบียบนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งสื่อทางโทรทัศน์ สื่ออินเตอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม การขาดความอบอุ่นภายในครอบครัว ความเสื่อมโทรมของสังคม ยาเสพติด สถานเริงรมย์ และค่านิยมในการส่งบุตรหลานไปศึกษาต่อยังเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย (กรมวิชาการ, 2542) จากการศึกษาพบว่า การพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและการมีวินัยในตนเองนั้นควรมีการพัฒนาให้เด็กมีคุณลักษณะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมและการเคารพกฎระเบียบ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2524) ความรับผิดชอบจึงเป็นเครื่องชี้วัดที่แสดงถึงความเป็นผู้มีวุฒิภาวะด้านอุปนิสัยและยังเป็นส่วนประกอบหลักที่สำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตในสังคม หากนักเรียนทุกคนรู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบจะทำให้สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัดและทำให้เกิดสันติทั้งในครอบครัว โรงเรียนตลอดจนความเจริญงอกงามของสังคม

ความรับผิดชอบมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อนักเรียนทุกคนที่เรียนวิชาพลศึกษา เพราะการที่จะประสบความสำเร็จทั้งเรื่องการเรียน การฝึกซ้อมทักษะนั้น ความรับผิดชอบมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งหากนักเรียนมีความรับผิดชอบย่อมทำงานทุกอย่างได้ตรงตามเป้าหมาย มีหลักในการฝึกซ้อมทักษะที่ถูกต้อง นักเรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียนและมีทักษะที่ดีขึ้น ตลอดจนถึงการเข้าเรียนตรงต่อเวลา การแต่งกายที่ถูกระเบียบ การส่งงานตรงต่อเวลา มีพัฒนาการทางทักษะที่เพิ่มขึ้น การกำหนดการอ่านหนังสืออย่างเป็นเวลา การกำหนดเวลาฝึกซ้อมทักษะในเวลาที่นอกเหนือจากการฝึกในคาบเรียน ตัวอย่างที่กล่าวมานี้เป็นตัวอย่างที่สามารถจะเกิดขึ้นได้ ถ้าหากนักเรียนมีความรับผิดชอบแต่ถ้าหากนักเรียนไม่มีความรับผิดชอบนั้นจะทำให้เกิดผลเสียตามมา คือ การเข้าเรียนสาย การแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ไม่เตรียมอุปกรณ์มาเรียน ไม่มีงานส่งคุณครู ปฏิบัติทักษะไม่ได้เพราะไม่ได้ฝึกซ้อม ทำข้อสอบไม่ได้เพราะไม่ได้อ่านหนังสือ จึงกล่าวได้ว่าความรับผิดชอบมีความสำคัญ และควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนทุกคน (บัญชา ท่าทอง, 2556) ความรับผิดชอบควรที่จะมีการปลูกฝังมาตั้งแต่กำเนิดอบรมสั่งสอนตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ในช่วงอายุที่ควรที่จะเน้นการปลูกฝังความรับผิดชอบมากที่สุด คือ นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปีซึ่งอยู่ในขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดเป็นขั้นสูงสุด นักเรียนในวัยนี้สามารถคิดหาเหตุผลนอกเหนือจากข้อมูลที่มีอยู่ มีความคิดเป็นของตัวเองสูง มักจะเชื่อเพื่อนมากกว่าเชื่อฟังพ่อแม่หรือเชื่อในตนเองและนำเอาวิทยาศาสตร์มาช่วยในการแก้ไขปัญหา การพัฒนาพฤติกรรมนักเรียนในช่วงอายุระหว่าง 13-18 ปีเป็นไปค่อนข้างยาก เพราะนักเรียนจะ

ใช้สติปัญญาคิดหาเหตุผลแสวงหาค่านิยมของตนเองเพื่อนำไปสู่การดำเนินชีวิต เมื่อเป็นผู้ใหญ่เด็กจะใช้สติปัญญาในการตัดสินจริยธรรมต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนตามกฎระเบียบแบบแผนของสังคมมาเป็นเกณฑ์ในการดำเนินชีวิต ปฏิบัติหน้าที่ตามค่านิยมกฎเกณฑ์ของกลุ่มและสังคม เป็นวัยที่ทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ของกลุ่ม ซึ่งเป็นปัจจัยที่อาจจะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่แสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ถ้าโรงเรียนไม่สนใจหรือไม่ให้ความสำคัญจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาสังคมต่อไปได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533) นักเรียนในช่วงอายุระหว่าง 13-18 ปีสามารถเกิดการเรียนรู้ขึ้นที่โรงเรียนมากกว่าที่บ้าน โรงเรียนต้องมีคุณภาพหรือประสิทธิภาพสูงสุด เช่น โรงเรียนนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 เพื่อมาจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ และคุณธรรม การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความสมดุลนั้นต้องคำนึงถึงหลักการพัฒนาทางสมรรถภาพทางกายให้มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ช่วยส่งเสริมสติปัญญาความรู้และพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการเรียนโดยระบุถึงสิ่งที่ผู้เรียน พึงรู้และต้องปฏิบัติได้ การมีคุณธรรมจริยธรรมและ ค่านิยมที่พึงประสงค์ ในการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามุ่งเน้นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน โดยการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ของพลศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ปัญหาการสอนพลศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพร่างกายที่แข็งแรงมากกว่าปัจจัยเสริมที่ได้จากพลศึกษา จากการสืบค้นข้อมูลการวิจัยระหว่างปี 2554-2559 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ส่วนเรื่องปัจจัยเสริมที่ได้มักไม่ได้รับความนิยม ได้แก่ ความรับผิดชอบ น้ำใจนักกีฬา ความรุนแรงจากการเล่นกีฬา เป็นต้น

กีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นกิจกรรมหนึ่งในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่มีการจัดการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีช่วงอายุ 13 ปี พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง 2533 ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2545) กีฬาในประเภทนี้เป็นกีฬาที่สามารถใช้เป็นสื่อในการพัฒนาการทางด้านร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหว กีฬาเทเบิลเทนนิส (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2554) กล่าวว่า ต้องใช้ทักษะพื้นฐานในการเล่นหลายอย่าง เช่น การเลือกวิธีการจับไม้ การเดาะลูก การตีลูกกระทบผนัง การตีโต้คู่ การเสิร์ฟลูก

การตีลูกหมุน การตบลูก ทุกๆทักษะมีการตีลูกทั้งด้านหน้ามือและหลังมือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติทักษะกีฬาขั้นสูง ได้แก่ ความสามารถในการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆและความอดทนในการฝึกซ้อม ปัจจัยหลักของกีฬาเทเบิลเทนนิส คือ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความรวดเร็ว ความคล่องตัว และการประสานงานของกล้ามเนื้อ ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อความสามารถทางกลไกซึ่งเกิดจากสมรรถภาพการทำงานที่สัมพันธ์กับอวัยวะต่างๆของร่างกาย (สังข์ทอง จันทร์คลัง, 2549) นักเรียนสามารถฝึกซ้อมทักษะทั้งในเวลาที่มีการเรียนการสอนพลศึกษาและสามารถฝึกซ้อมนอกเวลาเรียนได้ การฝึกซ้อมทักษะนอกเวลาเรียนจะช่วยให้มีพัฒนาการด้านทักษะที่ดีขึ้น หากนักเรียนสนใจจะทำให้เกิดการอยากเรียนรู้และหมั่นฝึกซ้อมอยู่เสมอ จุดประสงค์ของกีฬาเทเบิลเทนนิสจึงมีเรื่องของความรับผิดชอบซึ่งเป็นปัจจัยรองของการเรียนการสอนพลศึกษา ถ้านักเรียนมีความรับผิดชอบในการแต่งกายชุดพลศึกษาที่ถูกต้อง การรักษาความสะอาดของร่างกายและอุปกรณ์ การนำอุปกรณ์การเรียนมาด้วยอย่างสม่ำเสมอเมื่อมีชั่วโมงเรียน การตั้งใจในการฝึกซ้อมจะเกิดพัฒนาการทางทักษะที่เพิ่มขึ้น รวมถึงการเคารพกฎระเบียบ และการมีน้ำใจนักกีฬา โดยสิ่งเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดความรับผิดชอบของนักเรียน

เทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถปฏิบัติได้ซึ่งทักษะพื้นฐานนั้น ได้แก่ การเสิร์ฟลูก การตีลูกหน้ามือ (โฟร์แฮนด์) และการตีลูกหลังมือ (แบ็คแฮนด์) จึงทำให้นักเรียนไม่อยากเรียนและฝึกปฏิบัติทักษะ ส่งผลให้ไม่เตรียมอุปกรณ์มาเรียนและไม่เข้าเรียน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาจึงต้องมีการนำเอาทฤษฎีและแนวคิดต่างๆมาประยุกต์ใช้ในการจัดเรียนรู้พลศึกษาเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ เกิดความสนุกสนานในการเรียน และกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ซึ่งหากนักเรียนเกิดความสนุกสนานจะทำให้สนใจเรียนและตั้งใจฝึกปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้ในการเริ่มฝึกกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐาน นักเรียนส่วนใหญ่จะเริ่มจากการฝึกด้วยการตีลูกหลังมือมากกว่าหน้ามือ เพราะสามารถมองเห็นลูกที่ตีในจังหวะที่ลูกกระทบหน้าไม้ได้ถนัดกว่า การตีลูกหน้ามือจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถปฏิบัติได้ (สมเกียรติ ฟุ้งเกียรติ, 2556)

ทักษะการตีลูกหน้ามือเป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส ซึ่งการเล่นเทเบิลเทนนิสที่สนุกสนานเกิดจากทักษะการตีโต้ องค์ประกอบที่สำคัญในการเล่นเทเบิลเทนนิส ได้แก่ การเสิร์ฟ การรับ เช่น ตั้งรับ การรุก เช่น การตบลูก การหยอดลูก การตีลูกตัด ทุกองค์ประกอบที่เกิดขึ้นล้วนต้องเกิดจากการตีลูกด้วยหน้ามือและหลังมือ การตีลูกหน้ามือก็คือการหันหน้าไม้ด้านดังกล่าวตีลูกมาทางด้านขวามือของผู้เล่นซึ่งเป็นด้านที่ถนัดนั่นเอง ซึ่งการตีลูกแบบนี้จะทำให้ผู้เล่นมีโอกาสตีลูกได้แรงกว่า เพราะสามารถเหวี่ยงส่งแรงไปได้มากกว่าทางด้านหลังมือ การใช้หน้ามือตีลูกเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก ขัดต่อการจับไม้และขัดต่อท่าทางการยืนในขณะเล่น ซึ่งต่างจากท่าทางการยืนและการตี

ลูกหลังมือ (แบ็คแฮนด์) ที่มีความเป็นธรรมชาติต่อการโต้ตอบในการเล่น (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2555) กล่าวว่า การตีลูกหลังมือเป็นทักษะพื้นฐานที่ง่ายกว่าการตีลูกหน้ามือ การพัฒนาทักษะการตีโต้หน้ามือจึงมีความจำเป็นสำหรับการฝึกปฏิบัติหรือการเรียนรู้

พลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2527) วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนเนื่องจากพลศึกษาเป็นวิชาที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งการจัดกิจกรรมกีฬาเทเบิลเทนนิสจึงเป็นกิจกรรมพลศึกษาที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักของพลศึกษา แต่การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในปัจจุบันไม่ค่อยมีความน่าสนใจผู้วิจัยจึงมีแนวคิดว่าควรจะมีการนำเอาแนวคิดและทฤษฎีมาเสริมในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการและมีศักยภาพที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นการประยุกต์แนวคิดของไวกอตสกี้มาสู่การจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ โดยการให้การช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยการสาธิตหรือปฏิบัติ การใช้คำถามกระตุ้นผู้เรียน การสังเกตและแก้จุดบกพร่องของนักเรียนระหว่างการปฏิบัติ การให้ข้อมูลป้อนกลับหากผู้เรียนมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจวิธีให้สอบถามผู้สอนโดยมีครูผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือให้นักเรียนที่มีศักยภาพมากกว่าเข้ามาให้การช่วยเหลือ เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องด้วยตนเอง โดยการช่วยเหลือจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ มีพัฒนาการเพิ่มขึ้น (Rosenshine & Guenther, 1992) ซึ่งการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ ได้มีผู้ให้หมายความเพิ่มเติมตามความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ (Wood Bruner & Ross, 1976) ว่าการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ คือ บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหานั้นด้วยตนเองได้ โดยเป็นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวยในการเรียนหรือการฝึกปฏิบัติทักษะ การให้ความช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาอยู่ในขณะที่เรียนหรือการฝึกทักษะในคาบเรียนวิชาพลศึกษาอยู่ (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อของการพัฒนา) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตนเอง คือการเรียนรู้ที่เพิ่มเติมจากเดิมให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond, 2000) ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน

สามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้และมีความเชื่อมั่นในตนเอง ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ของ (Wood Bruner & Ross, 1976) มี 6 ขั้นตอน ซึ่งได้แก่ 1) การสร้างความสนใจ 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด 5) การควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน 6) การสาธิต

ทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบของ (Kohlberg L, 1964) ซึ่ง Kolberg เป็นนักจิตวิทยากลุ่มปัญญานิยมที่เชื่อว่าจริยธรรมนั้นมีพัฒนาการตามระดับวุฒิภาวะ เพราะจริยธรรมของมนุษย์เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ทางปัญญา เมื่อมนุษย์มีการเรียนรู้มากขึ้นทำให้พัฒนาการทางจริยธรรมเพิ่มขึ้นตามวุฒิภาวะ แนวคิดนี้เป็นแบบสัมพัทธ์นิยมซึ่งเชื่อว่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับอายุ กาลเวลา สถานที่ วัฒนธรรม และสภาพการณ์ซึ่งความหมายว่า “ความถูกต้อง” “ความดี” “ความงาม” ขึ้นอยู่กับเวลา สถานที่ และองค์ประกอบอื่นๆ การที่จะมนุษย์นั้นจะสามารถรู้สึกผิดชอบชั่วดีได้นั้นต้องมีการปลูกฝัง อบรม สั่งสอนในทุกช่วงอายุตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ การที่นักเรียนในช่วงอายุระหว่าง 13-18 ปีนั้นจะดำเนินชีวิตในโรงเรียนมากกว่าสถานที่อื่น การปลูกฝัง อบรม สั่งสอนเกี่ยวกับความรับผิดชอบจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะถ้านักเรียนมีความรับผิดชอบ การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบและการมีจริยธรรมที่ดีจะตามมา

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นการนำเอาขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ของ (Wood Bruner & Ross, 1976) และบางขั้นตอนตามช่วงอายุของเด็กตามทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบของ (Kohlberg L, 1964) มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับขั้นตอนการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ผู้วิจัยหวังว่าการวิจัยดังกล่าวจะส่งผลดีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

คำถามการวิจัย

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้จะช่วยพัฒนาความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้หรือไม่และได้มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานการวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1.ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปีการศึกษา 2560

2.ตัวแปรที่ต้องการจะศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ

2.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.2.1 พฤติกรรมความรับผิดชอบ วัดโดยใช้: แบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลอง

2.2.2 ทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส วัดโดยใช้: แบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส 2 แบบคือ การตีโต้หน้ามือกระทบผนังและการตีโต้หน้ามือกับคู่ ก่อนและหลังการทดลอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้พลศึกษามุ่งเน้นการปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการปฏิบัติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านเจตคติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงโดยผู้เรียน ดังนั้นการเรียนรู้พลศึกษา จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกต การฝึกปฏิบัติทักษะจนเกิดความเคยชินสามารถปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบทั้ง 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ ใ น การวิจัยนี้ใช้การเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้นคือ 1.ขั้นนำ 2.ขั้นอธิบายและสาธิต 3.ขั้นปฏิบัติ 4.ขั้นนำไปใช้ 5.ขั้นสรุป ซึ่งนำเอาการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาบูรณาการในการเรียนรู้ ซึ่งการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้นั้นคือ การช่วยให้นักเรียนได้ความรู้เพิ่มเติมขึ้นจากเดิมทั้งในด้านทักษะและด้านจริยธรรม ความรับผิดชอบ เป็นการเน้นย้ำการเรียนรู้จากผู้สอนให้กับผู้เรียนด้วยการสาธิต ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง การถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โดยมีผู้สอนให้ความช่วยเหลือหรือผู้เรียนอาจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยการช่วยเหลือจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติทักษะและมีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นด้วยตนเอง ขั้นตอนในการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยผู้เรียนจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงานหรือการเรียนรู้นั้น 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ เพราะจะทำให้ยากต่อการจัดการหรือการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น ผู้สอนจะต้องสะท้อนผลการเรียนรู้เป็นระยะๆ สม่ำเสมอ ต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำผลไปใช้เพื่อเพิ่มระดับการเรียนรู้ในแต่ละขั้นได้อย่างถูกต้อง 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ผู้สอนต้องดูแลกวดขันผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้ที่จะมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้ 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัดเช่น ผู้สอนเมื่ออธิบายเนื้อหาสาระบางอย่างที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ก็ควรเน้นเสียงเป็นพิเศษ หรือหากผู้เรียนเกิดความขัดแย้งในการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ ผู้สอนควรแปลความหมายของเรื่องที่กำลังเรียนรู้นั้นๆ เสียใหม่ ด้วยภาษาที่ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายๆ และถูกต้องตรงกัน 5) การควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียนรับรู้ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับความรู้สึกของผู้เรียนกรณีที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ค้างคาใจ เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น 6) การสาธิตหรือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

มีแบบอย่างให้กับผู้เรียนในการแก้ปัญหาการเรียนรู้ การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้สามารถนำมาใช้กับการเรียนรู้ด้านทักษะและด้านคุณธรรมจริยธรรมความรับผิดชอบได้

2. ความรับผิดชอบในกีฬาเทเบิลเทนนิส หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายด้วยความมุ่งมั่นขยันหมั่นเพียร และอดทน เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และตรงตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังรวมถึงการยอมรับในสิ่งที่ตนได้กระทำลงไปหรือได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ทั้งในด้านผลดีหรือผลเสียต่างๆทุกครั้งถึงแม้ว่าจะเป็นผลเสียก็นำมาปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ในส่วนของพลศึกษานั้นความรับผิดชอบ คือ พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความตั้งใจในการฝึกซ้อมทักษะทั้งในและนอกเวลาเรียน เพื่อให้เกิดพัฒนาการที่ดีขึ้น นอกจากด้านทักษะแล้วปัจจัยเสริมด้านจริยธรรม คือ การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา การแต่งกายที่ถูกระเบียบ การเตรียมอุปกรณ์มาเรียน การเคารพกฎกติกาการเล่น ซึ่งงานวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบเป็นบางช่วงอายุของทฤษฎีนี้มาบูรณาการกับการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

3. ทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส หมายถึง การตีโต้ตอบกันกลับไปกลับมา แบ่งออกเป็นลักษณะการเคลื่อนไหวของแขนคือการตีลูกบอลด้านหน้ามือกับการตีลูกบอลด้านหลังมือ ทักษะการตีลูกบอลหน้ามือเมื่อลูกบอลมาทางด้านขวามือ สำหรับคนที่ถนัดมือขวา ส่วนคนที่ถนัดใช้มือซ้ายการที่จะตีหน้ามือส่วนใหญ่ลูกจะมาทางด้านซ้าย การยืนจะยืนห่างจากขอบโต๊ะประมาณ 1 เมตรมีการยืนแบบเท้านำเท้าตาม ถ้าคนถนัดขวาให้ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้าเข้าหาขอบโต๊ะเฉียงขวาประมาณ 45-60 องศา ให้เท้าขวาเป็นจุดหมุน ส่วนคนที่ถนัดซ้ายให้ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้าเข้าหาขอบโต๊ะเฉียงซ้ายประมาณ 45-60 องศา ให้เท้าซ้ายเป็นจุดหมุน การเหวี่ยงแขนให้วาดแขนที่มือถือไม้แร็กเกตเป็นแนวระนาบขนานพื้นแร็กเกตหันหน้าไม้ไปข้างหน้า เปิดหน้าแขนไปทางด้านข้างลำตัว มืออีกข้างกางออกเพื่อรักษาการทรงตัวที่ดี เมื่อลูกบอลกระทบกระดอนกับพื้นโต๊ะ 1 ครั้ง จุดสูงสุดของวิถีโค้งให้เหวี่ยงแขนที่มือถือไม้แร็กเกตไปกระทบกับลูกอย่างความแม่นยำขนาดแรงที่พอเหมาะมีการถ่ายน้ำหนักจากเท้าหลังสู่เท้าหน้าและติดตามแรงเหวี่ยงที่ตีเพื่อเป็นการบังคับทิศทางและขนาดของแรงให้ตกกระดอนที่โต๊ะไม่แรงจะออกจากโต๊ะ ทักษะการตีโต้หน้ามือมีแบบวัดทักษะ 2 แบบ คือ 1.แบบวัดการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง 2.แบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือกับคู่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

2) นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 งานวิจัยนี้ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีเนื้อหาครอบคลุมในด้านต่างๆ และมีการสรุปวิเคราะห์ สังเคราะห์งานวิจัยในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา

1.2) การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.3) สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

1.4) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.5) ทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.6) ทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.7) การพัฒนาแบบทดสอบทักษะ

1.8) การวัดทักษะทางพลศึกษา

2. ทฤษฎีและแนวคิดของการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

2.1) การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

2.2) ความหมาย แนวคิด และขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

3. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

3.1) ความหมายของความรับผิดชอบ

3.2) ความสำคัญของความรับผิดชอบ

3.3) ประเภทของความรับผิดชอบ

3.4) ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและความรับผิดชอบ

3.5) การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบ

3.6) ความรับผิดชอบทางพลศึกษา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า ปรัชญาการพลศึกษา หมายถึงค่านิยม หลักการ วิธีการและทฤษฎีต่างๆ ทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการวิเคราะห์ การทดลอง การพิสูจน์ และการกลั่นกรองพิจารณาด้วยเหตุผลอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดและดำเนินการ ตลอดจนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในโรงเรียนให้เกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ปรัชญาการพลศึกษาจึงถือว่าเป็นปรัชญาประยุกต์สาขาหนึ่ง เพราะเป็นปรัชญาที่เริ่มมาจากความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับพลศึกษาตลอดจนความพยายามที่จะนำแนวคิดทางปรัชญามาวิเคราะห์ความรู้ต่างๆ ทางพลศึกษาให้มีความหมายและมีความเข้าใจในคุณค่าของพลศึกษาที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในแต่ละวิชาชีพนั้นย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องมีหลักการและปรัชญาในการจัดและการดำเนินการสำหรับวิชาชีพของตนเองไว้โดยเฉพาะเพื่อเป็นแนวในการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้ปรัชญาของวิชาชีพนั้นเป็นค่านิยม หลักการหรือทฤษฎีที่ได้มีการทดลองและกลั่นกรองมาเป็นอย่างดีแล้วว่า เป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้การจัดและการดำเนินการของวิชาชีพนั้นเป็นผลดีและบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย สำหรับในวิชาชีพพลศึกษาก็เหมือนกับวิชาชีพอื่นๆ ที่จำเป็นจะต้องมีปรัชญาในการจัดและดำเนินการโดยเฉพาะของตนเอง เพื่อให้การจัดและดำเนินการได้ผลดีและมีประสิทธิภาพสามารถบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายด้วยเช่นกันดังนั้น ถ้าจะสรุปแล้วสามารถกล่าวได้ว่า คุณค่าและประโยชน์ของการเรียนรู้พลศึกษาเกิดขึ้นจากการเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษาเป็นอย่างดีและถูกต้อง

ความรู้ ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษา เป็นเครื่องเพื่อช่วยให้ครูผู้สอนสามารถกำหนดทิศทางและแนวทางในการปฏิบัติงานในด้านพลศึกษาได้โดยถูกต้องและเป็นผลดีอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อครูผู้สอนพลศึกษาจัดทำหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนในระดับใดระดับหนึ่งนั้น ครูสามารถวางจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ที่เป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษาเป็นอย่างดีจึงสามารถช่วยกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ เลือกกิจกรรม วิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลและการให้คะแนนผู้เรียนเป็นไปโดยถูกต้องและสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษาได้อย่างแท้จริง การที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความรู้และความเข้าใจในหลักการและปรัชญาทางการพลศึกษาเป็นอย่างดี สามารถช่วยให้การจัดและการดำเนินการต่างๆ ทางพลศึกษาในทุกๆ ขั้นตอนเป็นไปอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

1.2) การจัดเรียนรู้พลศึกษา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นการนำเอากิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ การจัดการเรียนรู้พลศึกษานั้นควรจัดการเรียนรู้ให้ครบทั้ง 5 ขั้นคือ 1) ขั้นนำ 2) ขั้นอธิบายและสาธิต 3) ขั้นปฏิบัติ 4) ขั้นนำไปใช้ 5) ขั้นสรุป เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2527) พลศึกษาเป็นการศึกษามีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนเนื่องจากพลศึกษาเป็นวิชาที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (Good, 1959) การจัดการเรียนรู้พลศึกษา หมายถึง โครงการการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทที่ต้องใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ ซึ่งจัดไว้เพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการของร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหว เจคติต่างๆ และนิสัยแห่งความประพฤติอันดีงามที่พึงประสงค์ การเรียนรู้พลศึกษาจะช่วยให้ร่างกายเจริญเติบโตแข็งแรงและช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดที่รอบคอบมีไหวพริบมีจิตใจโอบอ้อมอารี มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี Bucher C.A. (1960) เชื่อว่าพลศึกษาเป็นส่วนร่วมส่วนหนึ่งของกระบวนการศึกษาทั้งมวล ซึ่งเป็นส่วนที่มีความหมายในการพัฒนาความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยกิจกรรมทางกายเป็นสื่อกลางการเรียนรู้ พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์ (2527) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งของการศึกษาต่างๆ ซึ่งนำเอากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นองค์ประกอบในการสร้างคนให้มีคุณค่าและช่วยส่งเสริมให้มีพฤติกรรมในการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2540) พลศึกษาหมายถึง การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตทั้งทางกาย ทางใจ ทางสุขภาพและสมรรถภาพ และยังเป็นการเรียนรู้เพื่อให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการออกกำลังกายที่ถูกต้อง รักในการออกกำลังกาย การสร้างคนให้รู้จักวิธีการส่งเสริมสุขภาพเพื่อให้มีชีวิตที่ยืนยาวและกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม พลศึกษาต้องพัฒนาหลักสูตร บทบาทและการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเป็นบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมในสถานะนักสุขภาพดี

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษามุ่งเน้นการปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการปฏิบัติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านเจตคติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงโดยผู้เรียน ดังนั้นการเรียนรู้พลศึกษา จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกต การฝึกปฏิบัติทักษะจนเกิดความเคยชินสามารถปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบทั้ง 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.3) สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืนสุขศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่กัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎกติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

1.4) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส

สมแพง อินอาน (2553) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญ ประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬา รวมถึงการมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส เช่น การจับไม้ การเสิร์ฟ การตีโต้หน้ามือ การตีโต้หลังมือ การตีลูกหมุน การตีลูกตัดทั้งในประเภทเดี่ยวและประเภทคู่ โดยการนำทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสมาประยุกต์ใช้ให้เกิดความสนุกสนานและยังทำให้นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา เกิดการร่วมมือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่อสังคม มีระเบียบวินัยปฏิบัติตามกฎกติกา สามารถร่วมทีมกับผู้อื่นได้ มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมทางพลศึกษา รักในการออกกำลังกาย พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบ 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์

1.5) ทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.5.1) การจับไม้ การจับไม้ในการเล่นเทเบิลเทนนิสมีสองลักษณะคือการจับไม้แบบจับมือ การจับไม้แบบจับมือ หรือการจับแบบขวาง หรือการจับไม้แบบธรรมดา เป็นวิธีการจับไม้ที่มีคนนิยมใช้ในการจับไม้มากที่สุด เป็นวิธีที่ดีที่สุดเหมาะสำหรับผู้เล่นที่เพิ่งเริ่มต้นฝึกหัดการเล่น และเป็นการจับที่ง่ายดีที่สุดสามารถใช้ตีลูกได้ทั้ง 2 ด้าน (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2555) วิธีปฏิบัติ ใช้มือข้างที่ถนัดที่สุดจับบริเวณที่ไม้จับเหมือนแบบจับกำมือมือแต่เอานิ้วชี้กับนิ้วโป้งแยกจากกัน นิ้วชี้อยู่อีกด้านนิ้วโป้งอยู่อีกด้าน มีด้านหลังมือ และด้านหน้ามือ นิ้วที่เหลือ 3 นิ้วให้เรียงกันกำโดยรอบไม้ จับให้พอดีมือปล่อยสบายๆไม่ต้องเกร็ง

1.5.2) การจับไม้แบบจับปากกา การจับแบบจีน หรือแบบญี่ปุ่น เป็นวิธีการจับไม้ที่ผู้เล่นในประเทศแถบทวีปเอเชียนิยมใช้กันประเทศที่นิยมจับแบบนี้ส่วนใหญ่จะเป็นประเทศจีน การจับไม้แบบนี้ช่วยให้ผู้เล่นตีลูกได้เร็วขึ้น มีความคล่องตัวสูง และเหมาะสำหรับการเล่นลูกจู่โจมที่รุนแรง การจับลักษณะนี้สามารถตีลูกได้ด้านเดียว (Parker & Hewitt, 1980) วิธีปฏิบัติ จับไม้คล้ายว่ากำลังจับปากกา โดยจับให้สบายๆ พอดีมือ ไม่เกร็งวางนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ประกบกันจับด้ามไม้ไว้ด้านหนึ่งงอนิ้วอีก 3 นิ้วที่เหลือ คือนิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อย บนหน้าไม้อีกด้านหนึ่งเพื่อช่วยประคองไม้หรืออาจวางราบบนส่วนล่างของไม้ก็ได้

1.5.3) ทักษะพื้นฐานของเทเบิลเทนนิสสามารถระบุได้ตามหัวข้อดังนี้ (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2555)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(1) ทักษะการเตรียม เป็นท่าพื้นฐานในการเล่นเทเบิลเทนนิสทั้งการจับไม้ การพร้อมรับลูก การยืน การวางเท้าที่เหมาะสมในการพร้อมที่จะตีลูกและรับลูก ต้องมีการเตรียมท่าที่พร้อม มีสมาธิจิตใจมุ่งมั่น สายตาจับอยู่ที่ลูกตลอดเวลา โอกาสที่จะพลาดก็มีน้อยลง

(2) ทักษะการตีลูก การตีลูกเป็นหัวใจของการเล่นเทเบิลเทนนิสไม่ว่าจะเป็นการตีโต้ธรรมดาหรือตีเพื่อการแข่งขัน การตีลูกไม่ว่าจะจับไม้ในรูปแบบใดก็ตามจะแบ่งลักษณะออกเป็นการตีลูกหน้ามือและการตีลูกด้วยหลังมือ ตามระเบียบจะต้องให้ลูกตกกระทบกับโต๊ะ 1 ครั้ง แล้วกระดอนขึ้นมาจึงตีได้ ดังนั้น ผู้ตีจะต้องจำจังหวะของการกระดอนให้ได้ การตีลูกควรที่จะให้ลูกอยู่ในระดับที่เหมาะสมไม่สูงเกินไปหรือต่ำเกินไป

การตีลูกเทเบิลเทนนิสสามารถวิเคราะห์ได้ง่ายๆ 3 ขั้นตอน คือ

(2.1) การพร้อมที่จะตีและยืนในลักษณะที่พร้อมเรียกว่า "ท่าเริ่มต้น"

(2.2) การเคลื่อนที่จากท่าเตรียมไปถึงจุดกระทบ เริ่มจากการเหวี่ยงแขนให้ไม้กระทบลูกเรียกว่า "จุดกระทบลูก"

(2.3) การเคลื่อนที่หลังจากไม้กระทบลูกแล้วเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากจะช่วยรักษาสมดุลเพิ่มความเร็วและแรงขณะตีให้เสียการทรงตัวให้น้อยลงเรียกว่า "การส่งไม้ตาม" การจะตีลูกจะต้องมีการเตรียมพร้อมสายตามองที่ลูกมีสมาธิมีการรักษาสมดุลของร่างกาย การส่งแรง หรือการเหวี่ยงของข้อมือ การเตรียมท่าที่ถูกต้องรับลูก และการตั้งท่าพร้อมตีลูกต่อไป

(3) การตีลูกหน้ามือ คือการใช้หน้าไม้ด้านหน้า สำหรับการจับไม้แบบจับมือ หรือการตีลูกโดยเหวี่ยงไม้ก่อนตีไปด้านหลัง มาทางด้านมือที่จับไม้ ไม่ว่าจะจับแบบใดก็ตาม เรียกว่าการตีลูกด้านหน้ามือ ซึ่งการตีลูกด้านหน้ามือสามารถเหวี่ยงแขนได้ยาวกว่าการตีด้วยหลังมือ

(4) การตีลูกหลังมือ คือการใช้หน้าไม้ด้านนอกตีลูก การตีด้วยลูกหลังมือวงการเหวี่ยงจะสั้นกว่าการตีลูกหน้ามือจึงเหมาะสำหรับการตีลูกตัด หรือลูกหมุนกลับ การตีลูกหลังมือเป็นทักษะพื้นฐานที่ถนัดกว่าการตีลูกหน้ามือ

(5) ทักษะการส่งลูกหรือการเสิร์ฟ เป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุดเพราะก่อนจะเล่นทุกครั้งจะต้องเริ่มจากการเสิร์ฟก่อนทุกครั้ง ฉะนั้นผู้เล่นทุกคนจะต้องทำความเข้าใจและฝึกหัดให้ถูกต้องเพื่อให้ประสิทธิภาพในการเล่นเทเบิลเทนนิสเกิดการพัฒนาขึ้น กล่าวคือ ถ้าเสิร์ฟดีคนรับจะต้องหาวิธีแก้มารับลูกเสิร์ฟให้ได้ และจะต้องฝึกพัฒนาตนเองให้เสิร์ฟได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

1.6) ทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2555) การตีโต้ตอบกันกลับไปกลับมา แบ่งออกเป็นลักษณะการเคลื่อนไหวของแขนคือการตีลูกบอลด้านหน้ามือกับการตีลูกบอลด้านหลังมือ ทักษะการตีลูกบอลหน้ามือเมื่อลูกบอลมาทางด้านขวามือ สำหรับคนที่ถนัดมือขวา ส่วนคนที่ถนัดใช้มือซ้ายการที่จะตีหน้ามือส่วนใหญ่ลูกจะมาทางด้านซ้าย การยืนจะยืนห่างจากขอบโต๊ะประมาณ 1 เมตรมีการยืนแบบเท้านำเท้าตาม ถ้าคนถนัดขวาให้ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้าเข้าหาขอบโต๊ะเฉียงขวาประมาณ 45-60 องศา ให้เท้าขวาเป็นจุดหมุน ส่วนคนที่ถนัดซ้ายให้ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้าเข้าหาขอบโต๊ะเฉียงซ้ายประมาณ 45-60 องศา ให้เท้าซ้ายเป็นจุดหมุน การเหวี่ยงแขนให้วาดแขนที่มือถือไม้แร็กเกตเป็นแนวระนาบขนานพื้นแร็กเกตหันหน้าไม้ไปข้างหน้า เปิดหน้าแขนทางด้านข้างลำตัว มืออีกข้างกางออกเพื่อรักษาการทรงตัวที่ดี เมื่อลูกบอลกระทบกระดอนกับพื้นโต๊ะ 1 ครั้ง จุดสูงสุดของวิถีโค้งให้เหวี่ยงแขนที่มือถือไม้แร็กเกตไปกระทบกับลูกด้วยความแม่นยำมีขนาดแรงที่พอเหมาะมีการถ่ายน้ำหนักจากเท้าหลังสู่เท้าหน้าและติดตามแรงเหวี่ยงที่ตีเพื่อเป็นการบังคับทิศทางและขนาดของแรงให้ตกกระดอนที่โต๊ะไม่แรงออกจากโต๊ะ

1.7) การพัฒนาแบบทดสอบทักษะ

การวัดทักษะทางกีฬาเป็นส่วนที่สำคัญในของการเรียนการสอนทางพลศึกษา ครูผู้สอนสามารถสังเกตพัฒนาการทางทักษะที่เพิ่มขึ้นจึงต้องมีการวัดทักษะเพื่อให้ทราบถึงความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เพราะทักษะต้องอาศัยการประสานงานของอวัยวะทุกส่วนของร่างกายกีฬาแต่ละประเภทนั้นใช้อวัยวะของร่างกายที่แตกต่างกันไปในการเล่น ดังนั้น ในการสร้างแบบทดสอบกีฬาแต่ละประเภท จึงต้องทำอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อให้แบบทดสอบนั้นมีประสิทธิภาพหรือมีคุณภาพมากที่สุด Johnsin Barry L & Jack K Nelson (1986) ได้เสนอแนะคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีว่าแบบทดสอบจะต้องมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่น มีความปรนัย คือ ความเที่ยงสามารถบอกค่าคุณภาพที่ต้องการทราบได้สูงโดยไม่บิดเบือน ความเชื่อมั่นสามารถนำแบบทดสอบไปใช้กี่ครั้งก็ตามผลลัพธ์จะเหมือนเดิม ความเป็นปรนัย คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนน จะต้องประหยัดเวลา สถานที่ และบุคลากร นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ต้องมีเกณฑ์ปกติ สามารถแยกคนเก่งและคนอ่อนออกจากกันได้ดึงดูดความสนใจและท้าทายให้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ ต้องมีคุณภาพผู้ทดสอบสามารถรู้ถึงความสามารถและข้อบกพร่องของตนเองและนำมาแก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น แบบทดสอบจะต้องมีความมาตรฐานคือการออกคำสั่งและมีเกณฑ์ที่เป็นหลักผู้ทดสอบได้รับการทดสอบเหมือนกัน สามารถมีคุณค่าในการพัฒนา ทั้ง 3 ด้าน ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สรุปคุณลักษณะของแบบทดสอบทักษะที่ดีจะต้องมีความเที่ยงตรง ความเที่ยงวัดซ้ำกี่ครั้งก็เหมือนเดิม ความตรงตามเนื้อหาที่เรียน ทักษะที่เรียน มีความเป็นปรนัย แบบทดสอบมีมาตรฐานแน่นอน แจ้งชัดในการดำเนินงานและการให้คะแนน เมื่อมีการวัดผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนซึ่งเท่ากัน มีอำนาจจำแนกสูงสามารถแยกคนเก่งและคนอ่อนได้ แบบทดสอบสามารถดึงดูดความสนใจและมีความท้าทายเป็นอย่างมาก เกิดการพัฒนาตนเองได้จากแบบทดสอบ หากแบบทดสอบมีประสิทธิภาพครูผู้สอนจะทราบถึงความสามารถที่แท้ของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้ต่อไป

1.8) การวัดทักษะทางพลศึกษา

1.8.1) การวัดทักษะกีฬาเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษา จำเป็นอย่างมากที่จะต้องนำมาวัดทักษะเพื่อให้ทราบถึงความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียนได้ว่าแต่ละคนมีความสามารถมากน้อยเพียงใด โดยใช้แบบทดสอบทักษะมาเป็นเครื่องมือในการดำเนินการพิจารณาและนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาใช้แบ่งกลุ่มของนักเรียน เป็นพื้นฐานในการพิจารณาคะแนนหรือผลการเรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไป การทดสอบควรทำในชั่วโมงแรกก่อนเริ่มสอนและทดสอบอีกครั้งภายหลังจากการสอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

1.8.2) จุดมุ่งหมายสำคัญในการวัดทักษะกีฬา

(1) เพื่อประเมินความสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน

(2) เพื่อประเมินความก้าวหน้าของการเรียนพลศึกษาในโรงเรียน

(3) เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน

(4) เพื่อประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียน ตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.8.3) ประโยชน์ของผลการทดสอบ การประเมินสภาพและความก้าวหน้าหรือความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน ดังกล่าวต่อไปนี้ วิริยา บุญชัย (2529) การให้คะแนนของการทดสอบจะนำไปใช้เพื่อเป็นเป้าหมายในการให้เกรดนักเรียน การวัดผลทางพลศึกษาจะทำให้ผู้สอนกำหนดผู้เรียนได้ว่ามีความสามารถอยู่ในระดับใด กำหนดสถานะต่างๆ ของผู้เรียน ช่วยในการพิจารณาคะแนนอย่างมีความเป็นปรนัย วินิจฉัยเพื่อหาสาเหตุว่า การที่เด็กเรียนวิชานี้ไม่ได้เพราะเหตุใด เนื่องจากอะไร และเป็นการบอกว่าเด็กมีความสามารถหรือความบกพร่องทางด้านใด เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้และเป็นแนวทางการค้นคว้าวิจัยเพื่อการปรับปรุงการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สรุปการวัดผลทางพลศึกษาได้ว่า การวัดผลทางพลศึกษาเป็นพื้นฐานที่จะต้องนำมาใช้เพื่อให้ทราบถึงความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียนเพื่อนำมาแบ่งกลุ่มความสามารถและเกณฑ์การให้คะแนนได้อย่างชัดเจน จะทำให้เด็กนักเรียนได้เกิดการพัฒนาหลังจากการทดสอบ การทดสอบจะต้องเป็นการทดสอบก่อนการเรียนและทดสอบอีกครั้งหลังจากการเรียนการสอนเสร็จ เครื่องมือที่จะใช้วัดผลทางพลศึกษาจะต้องมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้การวัดผลทางพลศึกษานั้นจะทำให้ผู้สอนได้ทราบว่าเด็กนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในระดับใด สามารถแบ่งเกณฑ์คะแนนอย่างสมเหตุสมผล อีกทั้งเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้และเป็นแนวทางการค้นคว้าวิจัยเพื่อการปรับปรุงการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสามารถนำมาพัฒนาความสามารถของนักเรียนอีกด้วย

2.ทฤษฎีและแนวคิดของการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

2.1) การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้มีที่มาจาก Vygotsky L.S. (1978) อธิบายว่าพัฒนาการและการเรียนรู้มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน การเรียนรู้นำไปสู่พัฒนาการสนับสนุนพัฒนาการหรือผลักดันให้พัฒนาการเป็นไปในระดับที่สูงขึ้นเป็นการขยายระดับพัฒนาการออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด โดยเกิดจากการเรียนรู้มโนทัศน์ 2 ประเภท คือ มโนทัศน์โดยธรรมชาติและมโนทัศน์ที่เป็นระบบ

(1) มโนทัศน์โดยธรรมชาติ เกิดจากการสังเกตหรือจากการรับความรู้สึกทางประสาทสัมผัส อันเป็นประสบการณ์ที่เราสร้างขึ้นมาด้วยตนเองจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันทั่วๆ ไปและได้ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งเราอาจจะไม่รู้ตัว

(2) มโนทัศน์ที่เป็นระบบ เป็นมโนทัศน์ที่ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาในลักษณะที่เป็นระบบ มีลักษณะที่เป็นนามธรรมและได้ถูกนำมาใช้อย่างมีแบบแผนและจุดมุ่งหมาย ดังนั้น มโนทัศน์ที่เป็นระบบเกิดขึ้นจากการเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษา มโนทัศน์ทั้ง 2 ประเภทนี้ทำงานประสานกัน มโนทัศน์ในชีวิตประจำวันเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้ได้มาซึ่งมโนทัศน์ที่เป็นระบบ มโนทัศน์ที่เป็นระบบจะทำหน้าที่หลอมรวมมโนทัศน์ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กได้นำไปใช้ประกอบการคิดซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มากขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาและขยายมโนทัศน์โดยธรรมชาติให้กลายเป็นมโนทัศน์ที่เป็นระบบ การพัฒนาจากความรู้ความเข้าใจจากมโนทัศน์โดยธรรมชาติไปสู่มโนทัศน์ที่เป็นระบบ จะต้องอาศัยสื่อกลางที่มีความหมายมีทั้งหมด 6 ประการ คือ 1) ภาษา 2) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 3) วัฒนธรรม 4) การเลียนแบบ 5) การชี้แนะและการช่วยเหลือ 6) การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Vygotsky L.S. (1978)ได้เสนอมโนทัศน์ของ The Zone of Proximal Development หรือ ZPD ซึ่งเป็นการพัฒนาสติปัญญาขั้นสูงคือ ระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการทางปัญญาที่แท้จริงที่พิจารณาได้จากการที่บุคคลสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองและระดับศักยภาพของพัฒนาการซึ่งพิจารณาได้จากความสามารถที่บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาเมื่อได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ ครูหรือเพื่อนที่มีศักยภาพมากกว่า

ทิศนา แขมมณี (2545) เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนรู้ว่า เด็กแต่ละคนจะมีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของตนที่เป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพที่จะไปถึงได้ ช่วงห่างนี้เรียกว่า ZPD ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล ถ้าห่างมากแสดงว่าเด็กยังไม่พร้อมต้องรอให้พร้อมหรือลดระดับงานให้ต่ำลง โดยให้ความช่วยเหลือที่เรียกว่า การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ Scaffolding (Eggen P & Kauchak D, 1997) ได้เสนอแนวทางในการประยุกต์มโนทัศน์ของ ZPD ไว้ 3 ประการ ได้แก่ 1) การประเมินจาก ZPD จะนำไปสู่การทดสอบความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้เข้าใจปัญหาที่แท้จริง เป็นการใช้การประเมินที่เป็นพลวัตรหรือประเมินอย่างต่อเนื่อง 2) การกำหนดหรือจัดภาระงานให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาของผู้เรียน ภาระงานที่จัดให้นั้นถ้าง่ายเกินไปการเรียนการสอนก็ไม่จำเป็น แต่ถ้ายากเกินไปผู้เรียนจะสับสนและคับข้องใจ ภาระงานควรเป็นบริบทที่มีความหมาย เช่น เสนอปัญหาที่สัมพันธ์กับชีวิตผู้เรียน 3) การสนับสนุนด้านการเรียนรู้ ซึ่งการสนับสนุนการเรียนรู้จะสำเร็จได้ ด้วยการประยุกต์มโนทัศน์ของการให้ความช่วยเหลือแบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ (Scaffolding)

จากแนวคิดของนักการศึกษาเกี่ยวกับการนำมโนทัศน์ของ ZPD ไปสู่การเรียนการสอนแบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ สรุปได้ว่ามโนทัศน์ของ ZPD นำมาใช้ในการเรียนการสอนโดยผู้สอนต้องประเมินความสามารถของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง มอบหมายงานที่ไม่ง่ายหรือยากจนเกินไปให้แก่ผู้เรียนงานนั้นควรแยกเป็นขั้นตอนย่อยๆให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนจากครูผู้สอนเพื่อนที่มีศักยภาพที่มากกว่าเพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง

2.2) ความหมาย แนวคิด และขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ เป็นการประยุกต์แนวคิดของ Vygotsky มาสู่การเรียนการสอน ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบโดยการให้การช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยการสาธิต ปฏิบัติ การใช้คำถามกระตุ้น การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยมีครูผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานให้สำเร็จด้วยตนเองจากงานที่

ผู้เรียนไม่สามารถทำได้ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง โดยการช่วยเหลือจะค่อยๆเปลี่ยนแปลงและลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง (Rosenshine & Guenther, 1992)

การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ Scaffolding ตามแนวคิดของ Wood Bruner & Ross (1976) คือ บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหานั้นด้วยตนเองได้ โดยเป็นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวย การให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือการฝึกทักษะในคาบเรียนพลศึกษาอยู่ (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอนและปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน คือการเรียนรู้ที่เพิ่มเติมจากเดิม (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond, 2000) ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

Wood Bruner & Ross (1976) ได้เสนอขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ไว้ 6 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยผู้เรียนจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงานหรือการเรียนรู้นั้น 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ เพราะจะทำให้ยากต่อการจัดการหรือการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้นผู้สอนจะต้องสะท้อนผลการเรียนรู้เป็นระยะๆ สม่ำเสมอ ต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำผลไปใช้เพื่อเพิ่มระดับการเรียนรู้ในแต่ละขั้นได้อย่างถูกต้อง 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ผู้สอนต้องดูแลกวดขันผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้ที่จะมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้ 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัดเช่น ผู้สอนเมื่ออธิบายเนื้อหาสาระบางอย่างที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ก็ควรเน้นเสียงเป็นพิเศษ หรือหากผู้เรียนเกิดความขัดแย้งในการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ ผู้สอนควรแปลความหมายของเรื่องที่กำลังเรียนรู้นั้นๆ เสียใหม่ ด้วยภาษาที่ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายๆ และถูกต้องตรงกัน 5) การควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียนรับรู้ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับความรู้สึกของผู้เรียนกรณีที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ค้างคาใจ เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น 6) การสาธิตหรือมีแบบอย่างให้กับผู้เรียนในการแก้ปัญหาการเรียนรู้

จากการที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ขั้นตอนในการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ตามแนวคิดดังนี้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้
1.) ขั้นนำ (8 นาที) + สร้างความสนใจ + ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ
2.) ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที) + ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ+รักษาทิศทางการเรียนรู้+ การสาธิตหรือปฏิบัติ
3.) ขั้นปฏิบัติ (12 นาที) + ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ+รักษาทิศทางการเรียนรู้ + การสาธิตหรือปฏิบัติ
4.) ขั้นนำไปใช้ (25 นาที) + กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด
5.) ขั้นสรุป (5 นาที) + กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด + ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน

สรุปการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ความรู้เพิ่มเติมขึ้นจากเดิมทั้งในด้านทักษะ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านความรับผิดชอบ เป็นการเน้นย้ำการเรียนรู้จากผู้สอนให้กับผู้เรียนด้วยการสาธิต ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง การถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โดยมีผู้สอนให้ความช่วยเหลือหรือผู้เรียนอาจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยการช่วยเหลือจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติทักษะและมีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งขั้นตอนในการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนรู้มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างความสนใจ 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด 5) ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน 6) ควรมีการสาธิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

3.1) ความหมายของความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบหมายถึง การแสดงออกถึงการกระทำของตนด้วยความเพียรพยายาม มีความซื่อสัตย์ มีความตั้งใจ อดทนในการฝึกปฏิบัติทักษะ และการวางแผนที่ละเอียดรอบคอบที่จะทำงานหรือฝึกซ้อมทักษะและ ติดตามผลที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพื่อให้งานประสบผลสำเร็จตามวันเวลาที่กำหนด (ขวัญฤดี ขำซ่อนสัตย์, 2542; อมรวรรณ แก้วผ่อง, 2542) รวมถึงการให้ความสำคัญที่จะกระทำตามสิ่งที่ตนเองพูดหรือให้คำมั่นสัญญาไว้ (อนุวัติ คูณแก้ว, 2538) อีกทั้งมีความซื่อสัตย์ เคารพกฎระเบียบ และมีวินัย

(ยินดี ศรีศักดิ์หิรัญ, 2542) ยอมรับผลการกระทำตนเองด้วยความเต็มใจไม่ว่างานจะผิดหรือถูกก็ตาม (ปรียา ชัยนิยม, 2542) ถึงแม้ว่าผลจะประสบความล้มเหลวจะต้องยอมรับและนำมาปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

จากความหมายของความรับผิดชอบที่นักวิชาการได้กล่าวไว้นั้น สรุปได้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายด้วยความมุ่งมั่นขยันหมั่นเพียรมีความอดทน เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและตรงตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังรวมถึงการยอมรับในสิ่งที่ตนได้กระทำลงไปหรือได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ทั้งในด้านผลดีหรือผลเสียต่างๆทุกครั้งถึงแม้ว่าจะเป็นผลเสียก็นำมาปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ในส่วนของพลศึกษานั้นความรับผิดชอบ คือ พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความตั้งใจในการฝึกซ้อมทักษะทั้งในและนอกเวลาเรียน เพื่อให้เกิดพัฒนาการที่ดีขึ้น นอกจากด้านทักษะแล้วปัจจัยเสริมด้านจริยธรรม คือ การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา การแต่งกายที่ถูกระเบียบ การเตรียมอุปกรณ์มาเรียน การเคารพกฎกติกาการเล่น

3.2) ความสำคัญของความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติที่ดีอย่างหนึ่งซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กและเยาวชนไทย นอกจากความมีระเบียบวินัยความซื่อสัตย์สุจริต ความขยันมั่นเพียร มีมานะอุตสาหะ และความเสียสละอันเป็นคุณลักษณะของพลเมืองดี (จันทรา พวงยอด, 2543) ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยและการกระทำที่สอดคล้องกับมาตรฐานและกฎข้อบังคับของกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของศาสนาอีกทั้งคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนร่วมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตน ความรับผิดชอบจะเป็นกลไกที่สำคัญในการผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามระเบียบที่ได้กำหนดไว้เคารพสิทธิของผู้อื่น ซื่อสัตย์สุจริตซึ่งจะช่วยให้สมาชิกในสังคมสามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข (สุคนธ์ เจียรกลาง, 2535) หากสมาชิกทุกคนในสังคมเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ปัญหาความวุ่นวายต่างๆที่สังคมกำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน คงไม่เกิดขึ้น สังคมจะขาดความสงบสุขเนื่องจากมีบุคคลส่วนหนึ่งของสังคมเป็นผู้ที่ขาดคุณลักษณะของความรับผิดชอบ ความสม่ำเสมอ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ความพยายามที่จะพึ่งพาตนเอง และลดความต้องการที่จะพึ่งพาผู้อื่นให้น้อยลง

ความสำคัญของความรับผิดชอบ สรุปได้ว่า ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคม ความรับผิดชอบควรปลูกฝังมาตั้งแต่กำเนิดทุกคนควรปฏิบัติให้เป็นนิสัยเพื่อให้มีระเบียบวินัยเคารพกฎกติกาของโรงเรียนและสังคม หากนักเรียนทุกคนปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนและของสังคมอย่างเคร่งครัด โรงเรียนและสังคมจะเกิดความสันติมีความเจริญงอกงามเกิดขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.3) ประเภทของความรับผิดชอบ

กระทรวงศึกษาธิการ อ้างอิงใน (รุ่งทิวา กันหาทิพย์, 2543)

3.3.1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การที่รู้บทบาทหน้าที่ของตนเองมาเป็นอย่างดี มีการกำหนด และแบ่งเวลาให้ตนเอง รู้จักการแก้ไขปัญหาต่างๆ มีการปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความตรงต่อเวลา เอาใจใส่ดูแลรักษาสุขภาพของตนเอง ให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ จัดหาเครื่องใช้ส่วนตัวให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ตั้งใจเล่าเรียนฝึกฝนตนเอง มีคุณธรรมจริยธรรม รู้จักปรับตัวให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม ทำภารกิจให้เรียบร้อยตามเวลาที่กำหนดและยอมรับผลไม่ว่าจะดีหรือเสียก็จะนำมาปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

(1) ความรับผิดชอบในด้านการรักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง คือสามารถเอาใจใส่และระมัดระวังสุขภาพอนามัยของตนเอง ให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ

(2) ความรับผิดชอบในการหาเครื่องอุปโภคบริโภค คือสามารถจัดหาและดูแลเครื่องใช้ส่วนตัวให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

(3) ความรับผิดชอบในด้านสติปัญญาและความสามารถ คือ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนใฝ่หาความรู้ต่างๆการฝึกฝนตนเองในด้านประสบการณ์ต่างๆ

(4) ความรับผิดชอบในด้านความประพฤติ คือ รู้จักประพฤติให้เหมาะสม เป็นผู้มีระเบียบวินัยดำรงตนให้อยู่ในคุณธรรม จริยธรรม

(5) ความรับผิดชอบในด้านมนุษยสัมพันธ์ คือรู้จักที่จะปรับตัวให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

(6) ความรับผิดชอบในด้านเศรษฐกิจส่วนตัว คือ รู้จักวางแผนและประมาณการใช้จ่ายของตนโดยยึดหลักการประหยัดและอดออม

(7) ความรับผิดชอบเรื่องการงาน คือ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำภารกิจใด ก็ต้องทำให้เรียบร้อยภายในเวลาที่กำหนด

(8) ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน คือ ยอมรับผลการกระทำของตนทั้งผลดีหรือในด้านที่เกิดผลเสียหาย

3.3.2) ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง เป็นภาระหน้าที่งานที่ควรจะปฏิบัติอย่างเป็นส่วนรวม มีความเข้าใจในบทบาทของตนเอง เป็นคนไม่เห็นแก่ตัว ดังนั้นการการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งย่อมต้องส่งผลเสียต่อสังคมส่วนรวมไม่มากก็น้อยเมื่อบุคคลทุกคนมีภาระหน้าที่เกี่ยวพันกับสวัสดิภาพของสังคมที่ตนอยู่ จึงจะต้องมีหน้าที่ความรับผิดชอบต้องปฏิบัติ ซึ่งบทบาทความรับผิดชอบต่างๆ สามารถแบ่งได้เป็น 4 บทบาทหลักๆได้ ดังนี้

(1) ความรับผิดชอบต่อ บิดามารดา และครอบครัว ได้แก่ ให้ความเคารพและเชื่อฟังช่วยเหลือการงานให้เต็มความสามารถในแต่ละโอกาสอันสมควร ประพฤติตนเป็นคนดีตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว และช่วยกันรักษาและเชิดชูชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

(2) ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ไดแก่ การให้ความรักแก่เพื่อนเปรียบเสมือนพี่น้องของตนโดยตักเตือนเมื่อเพื่อนกระทำผิดและคอยแนะนำให้เพื่อนกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ช่วยเพื่อนอย่างเหมาะสมและถูกต้อง ไม่เอารัดเอาเปรียบ ให้อภัยในกรณีที่เกิดความผิดพลาดหรือบาดหมางกัน ใช้ถ้อยคำสุภาพต่อกันด้วยความอ่อนโยน

(3) ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา ครู อาจารย์ ได้แก่ การตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่หนีเรียน เคารพและเชื่อฟังครู อาจารย์ ช่วยเหลือกิจกรรมงานของสถานศึกษาอย่างเคร่งครัด รักษาความสะอาด ไม่ทำลายทรัพย์สมบัติของสถานศึกษา รักษาและสร้างชื่อเสียงเกียรติยศของสถานศึกษา

(4) ความรับผิดชอบต่อชุมชน ในฐานะที่เป็นสมาชิกของชุมชน ได้แก่ เคารพและปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยึดถือภายในชุมชนของตน ช่วยรักษาสาธารณสมบัติ และให้ความร่วมมือในการทำงานเพื่อพัฒนาชุมชนโดยไม่ละเลยต่อการเป็นพลเมืองดี

(5) ความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ ได้แก่ ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบต่างๆของสังคม รักษาสาธารณสมบัติของชาติ ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของชาติ จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ รักษาความสามัคคีของคนในชาติ ดำรงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมแห่งความเป็นไทย

จากการศึกษาของ อมรวรรณ แก้วผ่อง (2542) และ รุ่งทิวา กันหาทิพย์ (2543) ได้แบ่งประเภทของความรับผิดชอบไว้ 2 ประเภทคือ 1) ประเภทของความรับผิดชอบต่อตนเองมี 8 ประการ 2) ประเภทของความรับผิดชอบต่อสังคมมี 5 ประการ ทั้งนี้ผู้จัยได้นำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคม ด้านการปฏิบัติตนและด้านการปฏิบัติตนทางพลศึกษา ดังตารางที่ 1 และ ตารางที่ 2

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองในแต่ละด้านทั้ง ด้านการปฏิบัติตนและด้านปฏิบัติตนทางพลศึกษา

ความรับผิดชอบต่อตนเอง		
ประเภทความรับผิดชอบต่อตนเอง	ด้านการปฏิบัติตน	ด้านการปฏิบัติตนทางพลศึกษา
	ผู้วิจัยวิเคราะห์และสังเคราะห์	
1.ความรับผิดชอบในด้านการรักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง	เอาใจใส่ดูแลสุขภาพและระมัดระวังของตนเองให้มีสุขภาพแข็งแรง	การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้มีสุขภาพที่แข็งแรงและสมบูรณ์
2.ความรับผิดชอบในการหาเครื่องอุปโภคบริโภค	สามารถจัดหาและดูแลเครื่องใช้ส่วนตัวให้เป็นระเบียบเรียบร้อย	แต่งกายให้ถูกระเบียบของโรงเรียน รักษาความสะอาดเครื่องแต่งกาย
3.ความรับผิดชอบในด้านสติปัญญาและความสามารถ	ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนใฝ่หาความรู้ต่างๆ	ตั้งใจพยายามฝึกซ้อมทักษะ
4.ความรับผิดชอบในด้านความประพฤติ	รู้จักประพฤติให้เหมาะสม เป็นผู้มีระเบียบวินัยดำรงตนให้อยู่ในคุณธรรม จริยธรรม	การเคารพกฎกติกามารยาทในกีฬา ความมีน้ำใจนักกีฬา
5.ความรับผิดชอบในด้านมนุษยสัมพันธ์	รู้จักที่จะปรับตัวให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม	เคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกันในการเล่น
6.ความรับผิดชอบในด้านเศรษฐกิจส่วนตัว	รู้จักวางแผนและประมาณการใช้จ่ายของตนโดยยึดหลักการประหยัดและอดออม	รู้จักวางแผนการเล่น การฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ
7.ความรับผิดชอบเรื่องการงาน	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำกิจใดก็ต้องทำให้เรียบร้อยภายในเวลาที่กำหนด	ตั้งใจฝึกซ้อมทักษะ ทั้งในเวลาเรียนและในเวลาว่าง
8.ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน	ยอมรับผลการกระทำของตนทั้งผลดีหรือในด้านที่เกิดผลเสียหาย	ยอมรับคำตัดสินของกรรมการ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละด้านทั้ง ด้านการปฏิบัติตนและด้านปฏิบัติตนทางพลศึกษา

ความรับผิดชอบต่อสังคม		
ประเภทความรับผิดชอบต่อสังคม	ด้านการปฏิบัติตน	ด้านการปฏิบัติตนทางพลศึกษา
	ผู้วิจัยวิเคราะห์และสังเคราะห์	
1.ความรับผิดชอบต่อ บิดา มารดา และครอบครัว	ให้ความเคารพและเชื่อฟัง ช่วยเหลือการงานให้เต็มความสามารถในแต่ละโอกาสอันสมควร ประพฤติตนเป็นคนดีตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว	ตั้งใจเรียน ฝึกซ้อมทักษะ ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัว เช่น มีเรื่องชกต่อยกับเพื่อนในคาบพลศึกษา
2.ความรับผิดชอบต่อเพื่อน	การให้ความรักแก่เพื่อนเปรียบเสมือนพี่น้องของตน ตักเตือนเมื่อเพื่อนกระทำผิด คอยแนะนำให้เพื่อนกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ช่วยเพื่อนอย่างเหมาะสมและถูกต้อง ไม่เอารัดเอาเปรียบให้อภัยในกรณีที่เกิดความผิดพลาดหรือบาดหมางกัน ใช้ถ้อยคำสุภาพต่อกัน	ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการฝึกซ้อม เคารพและให้เกียรติกัน
3.ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา ครู อาจารย์	การตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่หนีเรียน เคารพและเชื่อฟังครูอาจารย์ ช่วยเหลือกิจกรรมงานของสถานศึกษาอย่างเคร่งครัด รักษาความสะอาดของสถานศึกษา	ไม่หนีเรียน ช่วยกันรักษาความสะอาดโต๊ะเทเบิลเทนนิส ไม่นำอาหารขึ้นมารับประทานบนโต๊ะ รักษาและไม่ทำลายทรัพย์สมบัติของโรงเรียน เช่น โต๊ะเทเบิลเทนนิส
4.ความรับผิดชอบต่อชุมชน ในฐานะที่เป็นสมาชิกของชุมชน	เคารพและปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ หรือขนบธรรมเนียม	เคารพตามกฎกติกามารยาทในการเล่น ไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ความรับผิดชอบต่อสังคม		
ประเภทความรับผิดชอบต่อสังคม	ด้านการปฏิบัติตน	ด้านการปฏิบัติตนทางพลศึกษา
	ผู้วิจัยวิเคราะห์และสังเคราะห์	
	ประเพณีที่ยึดถือภายในชุมชนของตนช่วยรักษาสาธารณสมบัติ และให้ความร่วมมือในการทำงานเพื่อพัฒนาชุมชนไม่ละเลยต่อพลเมืองดี	ละเลยต่อการปฏิบัติ มีน้ำใจนักกีฬา
5.ความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ	ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบต่างๆของสังคมรักษาสาธารณสมบัติของชาติ ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของชาติ จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รักษาความสามัคคีของคนในชาติ ดำรงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมแห่งความเป็นไทย	เคารพตามกฎกติกามารยาทในการเล่น ไม่ละเลยต่อการปฏิบัติ มีน้ำใจนักกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สรุปจากประเภทของความรับผิดชอบจากการวิเคราะห์ความคิดของนักการศึกษา สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

(1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง รู้จักแก้ปัญหาทุกชนิดที่ทำให้ตนเองเป็นทุกข์ เช่น การรักษาป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากอันตราย โรคภัยไข้เจ็บ รักษาร่างกายให้แข็งแรง และปฏิบัติหน้าที่การงานของตนเองให้ลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทันและตรงเวลา การเข้าเรียนต่อเวลา การแต่งกายที่ถูกระเบียบ การตั้งใจฝึกซ้อมทักษะ

(2) ความรับผิดชอบต่อสังคมหรือส่วนรวม หมายถึง รู้จักบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเองที่มีต่อสังคม ซึ่งได้แก่ ความรับผิดชอบต่อครอบครัว โรงเรียน ชุมชน

ประเทศชาติ และบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างถูกต้องเหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

3.4) ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและความรับผิดชอบ

ทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ เป็นแนวคิดที่มาจากเพียเจท์ (Piaget, 1896) และผู้ที่นำเอาแนวความคิดมาพัฒนาซึ่งเป็นที่ยอมรับกันคือโคลเบิร์ก (Kohlberg L, 1964) ซึ่งได้ทำการศึกษาบุคคลต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรมทั้งในทวีปยุโรป เอเชีย และอเมริกา ผลการศึกษาทำให้สามารถแบ่งขั้นระดับการพัฒนาการทางจิตใจและใช้เหตุผลได้เป็น 3 ระดับและแต่ละระดับจำแนกเป็น 2 ขั้น ดังนี้

(1) ระดับก่อนกฎเกณฑ์ เป็นระดับเป็นระดับที่บุคคลยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางในการตัดสินการกระทำ การจะทำสิ่งใดมักคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับเป็นใหญ่ โดยมิได้คำนึงถึงว่าการกระทำนั้นจะส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไร ระดับนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ขั้น

ขั้นที่ 1 หลักการเชื่อฟังคำสั่งและหลบหลีกการถูกลงโทษ บุคคลที่มีการตัดสินใจอยู่ในขั้นนี้จะตัดสินการกระทำว่า ดี-เลว ถูก-ไม่ถูก โดยพิจารณาที่ผลการกระทำว่าจะส่งผลต่อตนเองอย่างไรหลบหลีกการถูกลงโทษทางกายเพราะกลัวได้รับความเจ็บปวด ยอมทำตามคำสั่งผู้มีอำนาจทางกายเหนือตนผู้ที่ใช้หลักการตัดสินใจขั้นนี้มักเป็นเด็กอายุ 2-7 ปี

ขั้นที่ 2 หลักการแสวงหารางวัล บุคคลที่มีการตัดสินใจอยู่ในขั้นนี้เป็นผู้ที่ถือว่าการกระทำที่ถูกต้องคือ การกระทำที่สนองความต้องการของตนและทำให้คนเกิดความพอใจ การสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นไปในลักษณะแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน การกระทำแบบดีมาดีตอบ ร้ายมาร้ายตอบ เข้าทำนอง

(2) ระดับตามกฎเกณฑ์ เป็นระดับที่บุคคลเรียนรู้ที่จะกระทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มย่อยของตน กระทำตามกฎหมายหรือกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของศาสนา รู้จักที่จะเอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความสามารถที่จะแสดงบทบาทของตนได้อย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ในสังคม ระดับนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ขั้น

ขั้นที่ 3 หลักการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ พฤติกรรมที่ดีตามทัศนะของผู้ใช้หลักการตัดสินขั้นนี้ก็คือ การทำให้ผู้อื่นพอใจและยอมรับ ลักษณะที่เด่นก็คือ การคล้อยตามและส่วนผู้ใหญ่ที่จริยธรรมหยุดชะงักในขั้นนี้จะเป็นผู้กระทำการใด ๆ โดยเห็นแก่พวกพ้อง เครือญาติและเพื่อนฝูงมากกว่าจะตัดสินใจกระทำสิ่งใดเพื่อส่วนรวม พยายามทำตนให้ผู้อื่นรักหรือมองเห็นว่าน่ารักผู้ใช้หลักขั้นนี้มักเป็นเด็กอายุประมาณ 10-13 ปี

ขั้นที่ 4 หลักการทำตามหน้าที่ทางสังคม ตามกฎหมาย กฎเกณฑ์ของสังคม บุคคลจะเริ่มมองเห็นความสำคัญของกฎเกณฑ์ระเบียบต่างๆ เห็นความสำคัญของการทำตามหน้าที่ตนแสดงการยอมรับ เคารพในอำนาจและมุ่งรักษาไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ทางสังคม ผู้มีหลักการ ตัดสินใจขั้นนี้

มักเป็นเด็กช่วงอายุ13-16 ปีและผู้ใหญ่โดยทั่วไป หากจริยธรรมหยุดชะงักในขั้นนี้บุคคลจะกระทำการใด ๆ โดยอ้างกฎระเบียบ เป็นสำคัญ โดยไม่สนใจประโยชน์ส่วนรวม

(3) ระดับเหนือกฎเกณฑ์ ในระดับนี้การตัดสินพฤติกรรมใดๆ เป็นไปตามความคิดและเหตุผลของตนเอง แล้วตัดสินใจไปตามที่ตนคิดว่าเหมาะสม ระดับนี้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นเช่นกัน

ขั้นที่ 5 หลักการทำตามคำมั่นสัญญา ขั้นนี้ยึดประโยชน์และความถูกต้องเพื่อประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก เป็นการกระทำที่เป็นไปตามข้อตกลงและยอมรับกันของผู้ที่มีจิตใจสูง โดยจะต้องนำเอากฎเกณฑ์ของสังคม กฎหมาย ศาสนา และความคิดเห็นของบุคคลรอบด้านมาร่วมในการพิจารณาความเหมาะสมด้วยใจเป็นกลาง เข้าใจในสิทธิของตนและเคารพในสิทธิของผู้อื่น สามารถควบคุมตนเองได้มีความภาคภูมิใจเมื่อทำดีและละอายใจตนเองเมื่อทำชั่ว ผู้มีการตัดสินใจโดยใช้หลักนี้มักเป็นผู้ที่มีอายุมากกว่า 16 ปีขึ้นไป

ขั้นที่ 6 หลักการยึดอุดมคติสากล มีลักษณะแสดงถึงความเป็นสากลนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคมของตน มีความยืดหยุ่นทางจริยธรรมเพื่อจุดมุ่งหมายบั้นปลายอันเป็นอุดมคติที่ยิ่งใหญ่มีหลักธรรมประจำใจของตนเอง มีความเกลียดกลัวความชั่ว เลื่อมใสศรัทธาในความดีงาม ยึดประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก ผู้มีหลักการตัดสินใจขั้นนี้ส่วนมาเป็นวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง

จากทฤษฎีของโคลเบิร์ก สามารถสรุปการแบ่งขั้นระดับการพัฒนาการทางจิตใจและใช้เหตุผล 3 ระดับ และแต่ละระดับจำแนกเป็น 2 ขั้นได้ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบแบ่งตามระดับกฎเกณฑ์ 3 ระดับโดยแต่ละกฎเกณฑ์แบ่งเป็น 2 ขั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ระดับกฎเกณฑ์	ระดับขั้น
3.ระดับเหนือกฎเกณฑ์	ขั้นที่ 6 หลักการยึดอุดมคติสากล วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง
	ขั้นที่ 5 หลักการทำตามคำมั่นสัญญา ช่วงอายุ 16 ปีขึ้นไป
2.ระดับตามกฎเกณฑ์	ขั้นที่ 4 หลักการทำตามหน้าที่ทางสังคม ตามกฎหมาย กฎเกณฑ์ของสังคม ช่วงอายุ 13-16 ปี
	ขั้นที่ 3 หลักการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ ช่วงอายุ 10-13 ปี
1.ระดับก่อนกฎเกณฑ์	ขั้นที่ 2 หลักการแสวงหารางวัล
	ขั้นที่ 1 หลักการเชื่อฟังคำสั่งและหลบหลีกการถูกลงโทษ ช่วงอายุ 2-7 ปี

สรุปจากทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ หลักจริยธรรมจะแบ่งกฎเกณฑ์ตามช่วงอายุของบุคคลมี 3 ระดับ คือ 1) ระดับก่อนกฎเกณฑ์ 2) ระดับตามกฎเกณฑ์ 3) ระดับเหนือกฎเกณฑ์ ซึ่งในแต่ละระดับจะมี 2 ขั้นการพัฒนาทางจริยธรรมเป็นขั้นการเรียนรู้จากเด็กไปจนถึงผู้ใหญ่ ในการจัดการเรียนรู้นั้นควรดึงระดับกฎเกณฑ์และขั้นที่เหมาะสมกับวัยไปใช้ในการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

3.5) การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบ

Justin, 1950 อ้างอิงใน (จุรีรัตน์ นันทัยทวีกุล, 2538) ได้กล่าวถึงการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบไว้ว่า ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะที่ดีควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นกับนักเรียนและควรปลูกฝัง ทั้งนี้เพราะเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสังคมความรับผิดชอบไม่ได้มีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ความคิดรวบยอดเรื่อง "ถูก" หรือ "ผิด" เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้และอบรมอยู่เสมอ กล่าวคือจะต้องอบรมสั่งสอนนักเรียนไม่เข้มงวดหรือไม่ตามใจนักเรียนเกินไป ถูกคือถูก ผิดคือผิด ผิดก็นำมาปรับปรุงแก้ไข จึงเห็นได้ว่าวิธีการปลูกฝังอบรมนั้นมีความสำคัญมากในพัฒนาการความคิดของเด็ก

ความรับผิดชอบคือการได้รับมอบหมายงานหรือมีหน้าที่อะไร ก็พยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ (ประดินันท์ อุปรมัย, 2542) ได้กล่าวถึง ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกิดจากการฝึกฝนจากการปลูกฝังและอบรมสั่งสอนตั้งแต่เด็กและพัฒนาต่อไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ ดังนั้นต้องเข้าใจธรรมชาติของเด็ก แนะนำส่งเสริมในสิ่งที่ถูก ให้รู้จักการแก้ปัญหาในสิ่งที่ผิดค่อยๆ ปลูกฝังความรับผิดชอบให้กับเด็กอย่างต่อเนื่องมีผู้คิดรูปแบบการพัฒนาความรับผิดชอบไว้ สรุปได้ ดังนี้ เริ่มสอนความรับผิดชอบต่อตัวเด็กเองก่อน มอบงานหรือทักษะที่เหมาะสมให้แก่เด็กได้ทำตามความสามารถส่งเสริมหาทางในการแก้ปัญหา รู้จักการช่วยเหลือตนเอง แนะนำสั่งสอนเมื่อจำเป็น ฝึกให้มีเหตุผลและต้องปลูกฝังความมีระเบียบวินัยอันดีงามแก่เด็กอยู่เสมอ โรงเรียนควรมุ่งสอนความรับผิดชอบให้แก่เด็กโดยการให้รู้จักสิทธิและหน้าที่ของตนเองใน เช่น การทำงานให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ละทิ้งงาน การมีความตั้งใจและความอดทนในฝึกซ้อมทักษะ ส่งงานให้ตรงเวลา ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน เคารพในสิทธิของผู้อื่น มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น การฝึกอบรมเด็กให้มีความรับผิดชอบจะต้องให้สอดคล้องกับวัยของเด็กสภาพครอบครัวและเศรษฐกิจ ปลูกฝังความรับผิดชอบโดยให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ วิธีการสอนในโรงเรียนมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดความรับผิดชอบ ควรให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นหมู่คณะ แต่ละคนจะได้รับมอบหมายให้ทำงานเพื่อให้งานส่วนรวมสำเร็จ หากคนใดคนหนึ่งขาดความรับผิดชอบงานจะสำเร็จได้ยาก การปลูกฝังความรับผิดชอบไม่ใช่กระทำโดยว่ากล่าวตักเตือนหรืออบรมเท่านั้นแต่ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเกิดเป็นนิสัยมีคุณธรรมและค่านิยมต่อไป ควรฝึกเด็กให้มีนิสัยความรับผิดชอบตั้งแต่เด็กทั้งที่บ้านและ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ที่โรงเรียน โดยเริ่มทำงานที่ง่าย ๆ เหมาะสมกับวัย และความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อมอบหมายให้ทำแล้วก็ควรให้เด็กรับผิดชอบอย่างเต็มที่ให้มีประสบการณ์ในการทำงานด้วยตนเองและเพื่อให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นหัดความรับผิดชอบเพื่อไม่ให้ปัดความรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตนเองให้ผู้อื่นทำงานให้สำเร็จโดยไม่ละทิ้งงานที่ได้ทำไว้ แล้วชี้แจงให้เด็กรู้จักขอบเขตของตนเพื่อไม่ให้ก้าวก่ายงานของผู้อื่น และต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น เมื่อเด็กโตขึ้นจึงค่อยเรียนรู้ความรับผิดชอบหรือการกระทำเพื่อหมู่คณะและประเทศชาติต่อไป

สรุปขั้นตอนการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบได้ว่า การพัฒนาความรับผิดชอบนั้นไม่ได้มีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด การพัฒนาความรับผิดชอบต้องการการปลูกฝังและอบรมที่ดีมาตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่จะต้องรับผิดชอบต่อตนเองให้ได้ก่อนคือการรับผิดชอบในเรื่องการเรียนการมีระเบียบวินัยในตนเองการดูแลรักษาร่างกายของตนเองให้มีความสะอาดเป็นคนที่สมบูรณ์ การแต่งกายที่ถูกระเบียบ การเข้าเรียนตรงต่อเวลา การตั้งใจฝึกปฏิบัติทักษะ ไปจนถึงการรับผิดชอบต่อสังคมการปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียน เคารพกฎกติกา และเคารพกฎระเบียบของสังคม ไม่เห็นแก่ตัว และอยู่ร่วมกันกับสังคมได้ ซึ่งความรับผิดชอบนั้นหากเกิดขึ้นกับตนเองในวัยเด็กแล้วย่อมส่งผลถึงการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีความรับผิดชอบ

3.6) ความรับผิดชอบทางพลศึกษา

อาวุธ พรหมมานอก (2534); คนึงรัตน์ ลาโพธิ์ (2535) และ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบที่สอดคล้องกันและเกี่ยวกับพลศึกษาว่า หมายถึงลักษณะของบุคคลที่แสดงออกด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันคือ ตั้งใจมุ่งมั่นฝึกซ้อม มีความพากเพียร มีความละเอียดรอบคอบเข้าใจในทักษะที่ฝึกปฏิบัติ และเกิดความสนุกสนานควบคู่กันไประหว่างฝึกซ้อม เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ทั้งพยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น คำนึง อยู่เลิศ (2541) ได้สรุปความหมายของความรับผิดชอบ เป็นความผูกพันในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ ซึ่งความสำเร็จนี้เกี่ยวข้องกับ 3 ประการคือ 1) พันธะผูกพัน 2) หน้าที่การงาน 3) วัตถุประสงค์ ความเข้าใจความผูกพันกับทักษะที่จะทำการฝึกซ้อมรู้จักหน้าที่ที่จะต้องฝึกปฏิบัติ กำหนดวัตถุประสงค์ที่ฝึกซ้อม และให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

สรุปจากความหมายความรับผิดชอบของทางพลศึกษา คือ การที่ตนเองตั้งใจแสดงความมุ่งมั่นที่จะฝึกซ้อมทักษะกีฬาด้วยความตั้งใจและเข้าใจกับทักษะที่จะฝึกซ้อมได้เป็นอย่างดี มีความเพียรพยายามอดทน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่เราได้กำหนด คือ ปฏิบัติทักษะได้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น ถ้านักเรียนมีความรับผิดชอบทางพลศึกษาจะมีผลดี คือ มีพัฒนาการทักษะที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

รู้หน้าที่ของตนเองในการเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา เตรียมอุปกรณ์มาเรียนสม่ำเสมอ เคารพกฎระเบียบ เคารพกติกาการเล่น และความมีน้ำใจนักกีฬา

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และขั้นตอน ผู้วิจัยพบว่าทฤษฎี แนวคิด และขั้นตอนของการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบสามารถนำมาจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิสเพื่อพัฒนาทักษะการตีโต้หน้ามือและพฤติกรรมความรับผิดชอบ ผู้วิจัยวิเคราะห์ สังเคราะห์การประยุกต์ทฤษฎีทั้ง 2 นี้มาใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยการสอดแทรกขั้นตอนและทฤษฎีเข้าไปในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้นตอนการสอน ดังตารางที่ 4 และตารางที่ 5 โดยตารางที่ 4 หน้า 36 เป็นการดึงขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ของ Wood Bruner & Ross (1976) และบางขั้นตอนตามช่วงอายุของผู้เรียนในทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบของโคลเบิร์ก มารวมกันเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส และตารางที่ 5 เป็นการนำเอาขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาประยุกต์เพิ่มสอดแทรกเข้าไปในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบช่วยส่งเสริมด้านทักษะและด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบได้อย่างไร ดูจากตารางที่ 5

สรุปวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดึงขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ของ Wood, Bruner & Ross ซึ่งเป็นขั้นตอนในบางส่วนของการสอนแบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตอนตามช่วงอายุของผู้เรียนในทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบของโคลเบิร์ก (Kohlberg, 1964) มาปรับใช้หรือสอดแทรกเพื่อให้เข้ากับขั้นตอนการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ตามจุดประสงค์ของผู้วิจัย คือ นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้นและมีทักษะการตีโต้หน้ามือที่ดีขึ้น ดังนั้น ชื่อเรื่องในงานวิจัยของผู้จัยจึงได้ใช้คำว่า การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ ซึ่งในวิทยานิพนธ์เล่มอื่นๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยบางเล่มจะใช้คำว่า กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ การเสริมศักยภาพการเรียนรู้ การเสริมต่อศักยภาพทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้หาคำศัพท์ในพจนานุกรมและปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาว่า ควรใช้คำว่าการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ เพราะเป็นการดึงแค่ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ 6 ประการมาใช้ในการเรียนรู้พลศึกษา ในส่วนทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบของโคลเบิร์กผู้วิจัยไม่ได้เอามาเป็นชื่อเรื่องเพราะผู้วิจัยใช้ขั้นพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ 2 ขั้น อีกทั้ง ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้นั้นสามารถนำมาพัฒนาการเรียนรู้พลศึกษาให้นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้าในกีฬาเทเบิลเทนนิสอีกด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 4 ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีการพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ

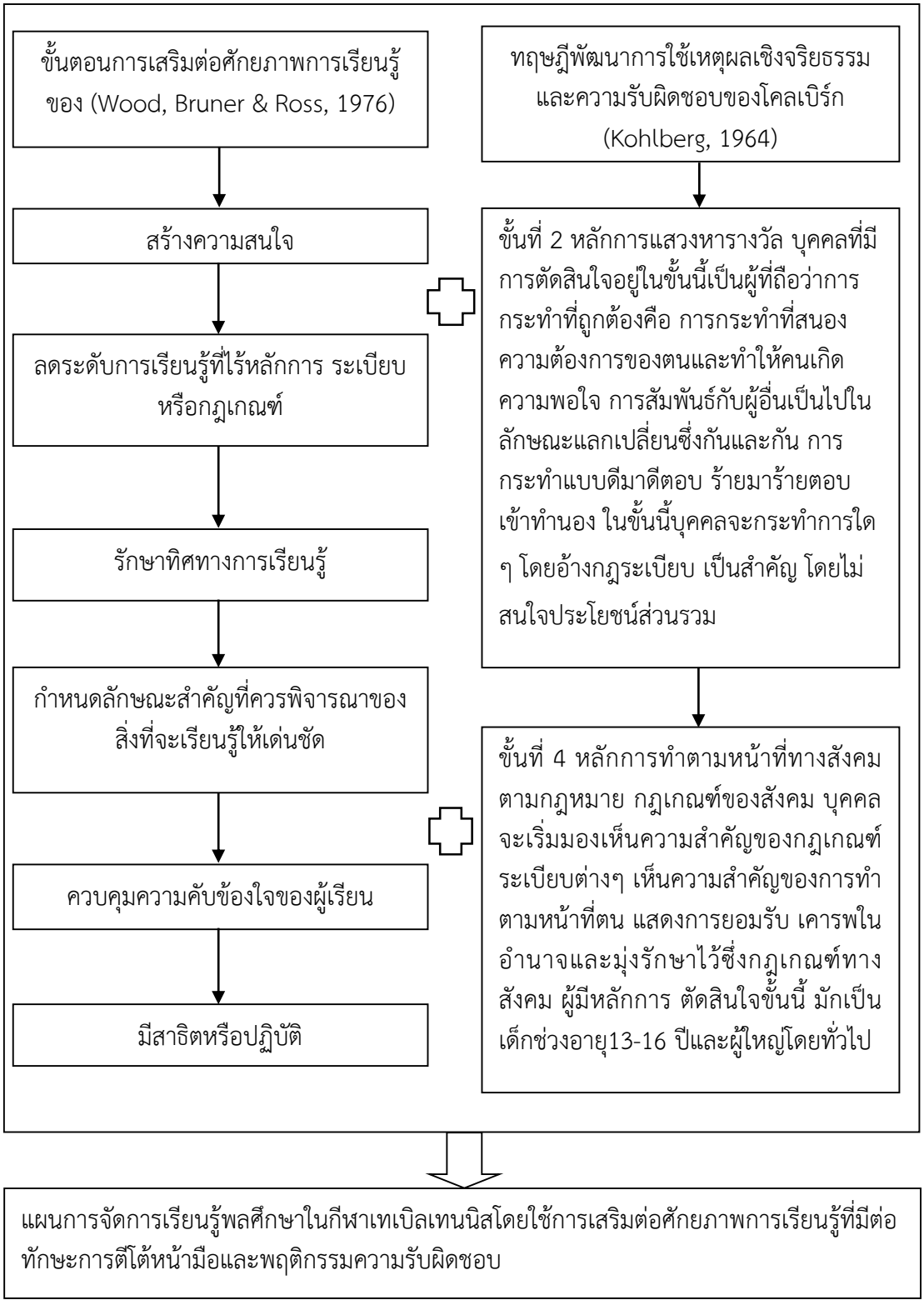

ตารางที่ 5 ขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาประยุกต์เพิ่มเข้าไปในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ขั้น ด้านทักษะและด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ

ขั้นตอน + ทฤษฎี	ด้านทักษะ	ด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ
1.สร้างความสนใจ อยู่ในขั้นนำ	สร้างความสนใจในการเรียนพลศึกษา มีการเล่นเกมก่อนนำเข้าสู่การเรียน	พูดถึงประโยชน์ของการมีความรับผิดชอบ ให้นักเรียนเกิดความสนใจในเรื่องนี้
2.ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ + หลักการทำตามหน้าที่สังคม + หลักการแสวงหารางวัล อยู่ในขั้นนำ ขั้นสาธิต และขั้นปฏิบัติ	บอกหลักการที่ถูกต้องในการปฏิบัติทักษะ กำหนดกฎระเบียบในการเรียน เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดคะแนนของทักษะที่ได้รางวัลหลังการเรียนรู้	กำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนได้ปฏิบัติ มีการให้คะแนนเพิ่มสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตาม และลดคะแนนสำหรับนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติตาม
3.รักษาทิศทางการเรียนรู้ อยู่ในขั้นสาธิตและขั้นปฏิบัติ	ทำตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนทักษะเทเบิลเทนนิสที่ดีขึ้นและมีตีโต้หน้ามือที่ดีขึ้น	ทำตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบ
4.กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด + หลักการทำตามหน้าที่สังคม อยู่ในขั้นนำไปใช้และขั้นสรุป	มีการเน้นย้ำทักษะการตีโต้หน้ามือ ในทุกคาบ ในขั้นนำไปใช้เป็นเกมการเล่นที่จะต้องใช้ทักษะการตีโต้หน้ามือ	เน้นย้ำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบทั้ง ต่อตนเองในการตั้งใจฝึกทักษะ รักษาความสะอาด และต่อสังคมในการเคารพกฎระเบียบ
5.ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน อยู่ในขั้นสรุป	นักเรียนมีเรื่องที่ไม่เข้าใจในทักษะให้ถามครูได้ทันที	นักเรียนมีความสงสัยในการมีพฤติกรรมความรับผิดชอบให้ถามครูทันที

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ขั้นตอน + ทฤษฎี	ด้านทักษะ	ด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ
6.การสาธิตหรือปฏิบัติ อยู่ในขั้นสาธิต และขั้นปฏิบัติ	การเรียนรู้พลศึกษานั้นจะต้องมีการสาธิตเป็นตัวอย่างให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามอยู่แล้ว	เป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพกฎระเบียบเช่น การแต่งกายที่เรียบร้อย การรักษาความสะอาด การเตรียมอุปกรณ์มาสอน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตามช่วงอายุของทฤษฎีทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นถึงข้อแตกต่างดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ตารางเปรียบเทียบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตามช่วงอายุของทฤษฎีทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตามช่วงอายุของทฤษฎีทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ
1.) ขั้นนำ 2.) ขั้นอธิบายและสาธิต 3.) ขั้นปฏิบัติ 4.) ขั้นนำไปใช้ 5.) ขั้นสรุป	1.) ขั้นนำ (8 นาที) +สร้างความสนใจ+ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ+หลักการทำตามหน้าที่สังคม+หลักการแสวงหารางวัล 2.) ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที) +ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ+รักษาทิศทางการเรียนรู้+การสาธิตหรือปฏิบัติ 3.) ขั้นปฏิบัติ (12 นาที) +ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ+รักษาทิศทางการเรียนรู้+การสาธิตหรือปฏิบัติ 4.) ขั้นนำไปใช้ (25 นาที) +กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด+ หลักการทำตามหน้าที่สังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตามช่วงอายุของทฤษฎีทฤษฎีพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบ
	5.) ขั้นสรุป (5 นาที) +กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด + หลักการทำตามหน้าที่สังคม+ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2555) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งชายและหญิง เพื่อใช้วัดความสามารถของทักษะการตีลูกโต้กับผนัง ซึ่งมีวิธีการทดสอบ คือ ให้ผู้เข้ารับการทดสอบส่งลูกเข้าผนังแล้วโต้ลูกกระดอนจากผนังให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุดภายในเวลา30 วินาที โดยจะต้องตีให้ลูกกระทบผนังเหนือตาข่าย แล้วปล่อยให้ลูกที่กระดอนกลับมาลงโต๊ะ1 ครั้ง ก่อนที่จะตีโต้ลูกกลับไปใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเท่ากับ .81 และค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นเท่ากับ .98

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สรินยา แซ่ก๊วย (2541) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส มีจุดประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้อนต้น โดยกลุ่มสุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบุญวัฒนา จังหวัดนครราชสีมา ที่ผ่านการเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส 1 มาแล้ว นักเรียนชาย 30 คนนักเรียนหญิง 30 คน และกลุ่มศึกษาเกณฑ์ปกติ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่ผ่านการเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส 1 มาแล้วนักเรียนชาย 100 คน นักเรียนหญิง 100 คน เครื่องมือประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส 3 รายการ คือ 1) แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ 2)แบบทดสอบทักษะการตีโต้โฟร์แฮนด์ 3)แบบทดสอบทักษะการตีโต้แบคแฮนด์

สรุปได้ว่าการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสมาทำการวิจัยเพื่อให้ทราบถึงความสามารถของนักเรียนในแต่ละคนว่าอยู่ในระดับใด ควรที่จะมีการพัฒนาทักษะหรือการจัดการเรียนรู้อย่างไรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่นักเรียน

จักริน ด้วงคำ (2555) ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยในตนเอง หลังการทดลองและระยะติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ช่วยพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษาได้

ชุติมา ไชยสิทธิ์ (2555) การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ ความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 4 องค์ประกอบ คือความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน และความรับผิดชอบต่อชุมชน นักเรียนในเมืองและนักเรียนนอกเมืองมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปงานวิจัยการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อสำรวจความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนในเมืองและนักเรียนนอกเมืองมีความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกันคือมีความรับผิดชอบต่อสังคมเท่ากัน

ชุติมา ศรีเมืองซอง (2556) การพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริงสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการ ประเมินตามสภาพจริงสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยหาค่าความตรง และความเป็นปรนัยของแบบประเมิน จากผลการวิจัย พบว่า แบบประเมินมีผลการวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประเมินนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้

สารภี ศุระศรางค์ (2556) วิจัยปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนในการเรียนวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปวช.3 สาขาการขาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรีย่าน โดยใช้วิธีการเสริมแรง ผลการวิจัย พบว่า

การให้การเสริมแรง ด้วยการให้คำชมเชย และให้คะแนน สามารถลดพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนมีความ พึงพอใจที่ได้รับคำชมเชยและคะแนนเป็นแรงเสริม จึงมีความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น ซึ่งสามารถนำวิธีการนี้ไปใช้กับการปรับพฤติกรรมของนักเรียนคนอื่น ๆ ได้ต่อไป

สรุปงานวิจัยนี้เป็นการนำเอาการให้แรงเสริมมา เช่น การให้คะแนนเพิ่ม การให้รางวัลสำหรับนักเรียนที่มีความรับผิดชอบ เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้น ผลวิจัย พบว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น

ธีรนันท์ ต้นพานิชย์. ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์ และพูลพงศ์ สุขสว่าง (2558) รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของการกีฬาแห่งประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของ การกีฬาแห่งประเทศไทย ผลวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของการกีฬาแห่ง ประเทศไทย มีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติเพื่อทำให้นักกีฬามีความรับผิดชอบต่อสังคมในทุกด้านต่อไป

วิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

Ausubel (1968) มีความเห็นว่าแบบของวินัยความรับผิดชอบที่มั่นคงและเกิดผลซึ่งเราต้องการให้เกิดในตัวเด็กน้อยในตนเองที่มีรากฐานมาจากการควยคุมภายในตนเองและภายนอกตน การควบคุมภายในตน เช่น การอบรมเลี้ยงดูอย่างสม่ำเสมอ ส่วนการบังคับหรือมีบทลงโทษซึ่งเป็นการควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยความรับผิดชอบในตนเองได้

Gordon Barrie & Doyle Stephanie (2015) การจัดการเรียนรู้ ความรับผิดชอบและการถ่ายโอนการเรียนรู้ เพื่อการเรียนรู้ของครูและโค้ช วิจัยเรื่องนี้เป็นการนำวิธีการสอนต่างๆ มาเพื่อพัฒนาครูและโค้ชส่งผลให้มีความรู้และความรับผิดชอบ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

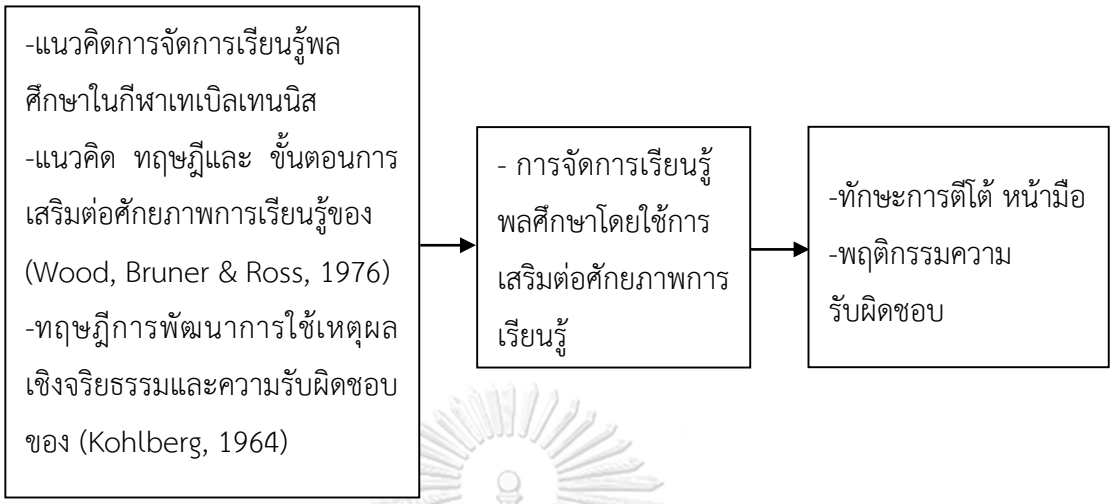

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบและคะแนนทักษะของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยวิธีปกติ มีขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 กำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.3.1 สร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.3.2 สร้างและพัฒนาแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง

2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง

2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 วิเคราะห์ข้อมูล

3.2 สถิติที่ใช้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ขั้นตอนในการการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการทดลอง

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ หนังสือ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิส ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเกี่ยวกับความรับผิดชอบและทฤษฎีแนวคิด และขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

1.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

1.1.3 ศึกษาเกี่ยวกับแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดของทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ผู้วิจัยจะใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 220,871 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาพลศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ในโรงเรียนศรีอยุธยา กระทรวงศึกษาธิการจำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

1.2.1 การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้แก่ โรงเรียนศรีอยุธยาในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1.2.1.1 เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและอาจารย์ให้ความร่วมมือในการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2.1.2 เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับความสามารถและองค์ประกอบอื่นๆ ไม่แตกต่างจากโรงเรียนอื่นๆในสังกัดเดียวกัน

1.2.2 เนื่องจากโรงเรียนมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวนที่มากกว่า 2 ห้องเรียนคือ 12 ห้องเรียน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มห้องเรียนด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัยเอง ลักษณะของกลุ่มที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อกำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

กลุ่มทดลองห้อง 1/12 มีนักเรียนจำนวน 40 คน ชาย 13 หญิง 27 กลุ่มควบคุมห้อง 1/11 มีนักเรียนจำนวน 40 คน ชาย 20 หญิง 20

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1.) แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 2.) แบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.1 สร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.3.1.2 ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบวิธีปกติ

1.3.1.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3.1.4 ดำเนินการเขียนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.1.6 การวิเคราะห์ สังเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขไปแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษาหรือสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ ตรวจพิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ ความตรงตาม

เนื้อหา และความเหมาะสมของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ เพื่อนำมาปรับปรุงนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับความตรงเชิงเนื้อหา (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาหัวข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยค่า IOC จากการประเมินได้ 0.95

1.3.1.7 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1ให้มีความสมบูรณ์ตามข้อแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3.2 สร้างและพัฒนาแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสโดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างและแนวคิดจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.3.2.2 สร้างแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.3.2.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.3.2.4 นำแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษา พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.3.2.5 นำแบบประเมินความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นกรรมการระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาหรือสาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัดและความถูกต้องด้านภาษา นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาหัวข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยค่า IOC จากการประเมินได้ 0.95

1.3.2.6 นำข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไขและตัดข้อที่ไม่เหมาะสมออก ทำการคัดเลือกข้อทดสอบจนได้ข้อทดสอบที่จะนำไปทดลองใช้

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและ เก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi-Experimental Research) แบบเป็น 2 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest-Posttest Control Group Design) ดังตารางที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง (Campbell and Stanley, 1969 อ้างถึงใน ดวงกมล ไตรคุณวิจิตร, 2541) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การวัดก่อนการทดลอง		การวัดหลังการทดลอง
E	O_1	x	O_2
C	O_3		O_4

E = กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

C = กลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่ใช้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

O_1 O_3 = ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้ก่อนการทดลองจากทักษะการตีโต้หน้ามือและความรับผิดชอบ

O_2 O_4 = ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้หลังการทดลองจากทักษะการตีโต้หน้ามือและความรับผิดชอบ

x = แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง

2.2.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียน

2.2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.3 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.1 การดำเนินการก่อนทดลองสอน

2.3.1.1 ผู้วิจัยทดสอบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบและวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบประเมินความรับผิดชอบโดยนักเรียนและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

2.3.1.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-Test) มาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสแตกต่างกันหรือไม่และวิเคราะห์ความแปรปรวน

2.3.2 การดำเนินการทดลองจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.3.2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ทำการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียนคาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

2.3.2.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินการสอนโดยครูประจำของโรงเรียนใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติของครูประจำโรงเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.3.3 การดำเนินงานหลังการทดลอง การทดสอบประเมินความรับผิดชอบและวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสทางการเรียนหลังการทดลอง (Post-Test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบประเมินความรับผิดชอบโดยผู้เรียนและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสฉบับเดียวกับที่ใช้วัดก่อนเรียนและแบบสังเกตความรับผิดชอบโดยครู ระหว่างที่มีการเรียนรู้พลศึกษา ผู้วิจัยได้ประเมินความรับผิดชอบของนักเรียนทุกสัปดาห์ระหว่างการเรียนรู้โดยแบบประเมินของผู้วิจัยที่ประเมินโดยครู

2.3.4 ผู้วิจัยรวบรวมและบันทึกคะแนนค่าเฉลี่ยทางการเรียนของนักเรียนทุกคน ในการประเมินผลระดับคะแนนค่าเฉลี่ยทางความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินผลตามที่ผู้วิจัยได้กำหนด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนของทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ดังนี้

คะแนน	เพศชาย	เพศหญิง
	คะแนน	คะแนน
5	38 ครั้งขึ้นไป	25 ครั้งขึ้นไป
4	30 - 37 ครั้ง	20 - 24 ครั้ง
3	15 - 29 ครั้ง	11- 19 ครั้ง
2	7 - 14 ครั้ง	6 - 10 ครั้ง
1	6 ครั้งลงมา	5 ครั้งลงมา

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังและการตีโต้หน้ามือกับคู่ตามอัตภาพชั้น ดังนี้

ระดับทักษะ	เกณฑ์คะแนน
สูงมาก	4.50 - 5.00
สูง	3.50 - 4.49
ปานกลาง	2.50 - 3.49
พอใช้	1.50 - 2.49
ควรปรับปรุง	0.00 - 1.49

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ปรับจาก สังข์ทอง จันทร์คลัง (2549) เกณฑ์ตัดสินคะแนนทักษะการตีโต้ลูกหน้ามือ ผู้วิจัยได้ปรับแก้เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือมาจากงานวิจัยของ สังข์ทอง จันทร์คลัง ระดับทักษะเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1ในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549 เพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในงานวิจัย และปรับจาก เติมศักดิ์ สุขวิบูลย์ (2556) ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า (Rating Scale)

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนของความรับผิดชอบ ดังนี้

คะแนน	เกณฑ์การตัดสิน
3	ได้คะแนนรวมระหว่าง 36 - 32 คะแนน
2	ได้คะแนนรวมระหว่าง 32 - 28 คะแนน
1	ได้คะแนนรวมระหว่าง 28 - 24 คะแนน
0	ได้คะแนนรวม ระหว่าง 24 - 20 คะแนน

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนของความรับผิดชอบตามอัตภาพชั้น ดังนี้

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์คะแนน
ดีเยี่ยม	3.67 - 5.00
ดี	2.34 - 3.66
พอใช้	1.00 - 2.33
ควรปรับปรุง	0.00 - 0.59

ปรับจาก แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน โรงเรียนเชียงรายวิทยา แบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบโดยนักเรียนผู้วิจัยได้แก้ไขเนื้อหาบางส่วนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ผู้วิจัยจะใช้ทำการวิจัยและ ปรับจาก เติมศักดิ์ สุขวิบูลย์ (2556) ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า (Rating Scale)

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและ สถิติที่ใช้

3.1) การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เปรียบเทียบค่าคะแนนค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยการทดสอบค่าที (Paired t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวน

3.1.1) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที (Paired t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (Paired t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.3) วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยทางการเรียนโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์

3.1.4) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยใช้ (Independent-Sample t-test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์

3.1.5) การใช้โปรแกรม spss มาเปรียบเทียบค่าเริ่มต้นที่ไม่เท่ากัน ระหว่างคะแนนของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หาค่าดูว่านักเรียนกลุ่มใดมีพัฒนาการที่ดีขึ้นกว่ากัน

Chulalongkorn University

3.2) สถิติที่ใช้

สถิติที่ใช้เก็บข้อมูล คือ หาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เปรียบเทียบค่าคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือ โดยการทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยใช้ (Independent-Sample t-test) โปรแกรมเปรียบเทียบความแตกต่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

	กลุ่มทดลอง (n = 40)		กลุ่มควบคุม (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง	2.03	1.29	2.05	0.98	0.09	0.46

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 ควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จากตารางที่ 8 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

	กลุ่มทดลอง (n = 40)		กลุ่มควบคุม (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่	2.28	1.01	2.73	1.06	1.94	0.02*

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 ควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จากตารางที่ 9 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบก่อนการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

	กลุ่มทดลอง (n = 40)		กลุ่มควบคุม (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
พฤติกรรมความรับผิดชอบ	1.75	0.74	1.98	0.69	1.39	0.08

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จากตารางที่ 10 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อสังเกต กลุ่มควบคุมมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มทดลองในด้านทักษะการตีโต้หน้ามือกับคู่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมปรากฏดังตารางที่ 11, 12, 13, 14, 15 และแผนภาพที่ 1, 2 และ 3

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
กลุ่มทดลอง	2.03	1.29	3.30	0.91	9.19	0.00*
กลุ่มควบคุม	2.05	0.98	2.33	0.97	3.43	0.00*

*$p < .05$

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 รควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จากตารางที่ 11 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.03 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.03) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.30 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.30) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 1.27

ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองไม่แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.05 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.05) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.33 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.33) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 0.28

แผนภาพที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

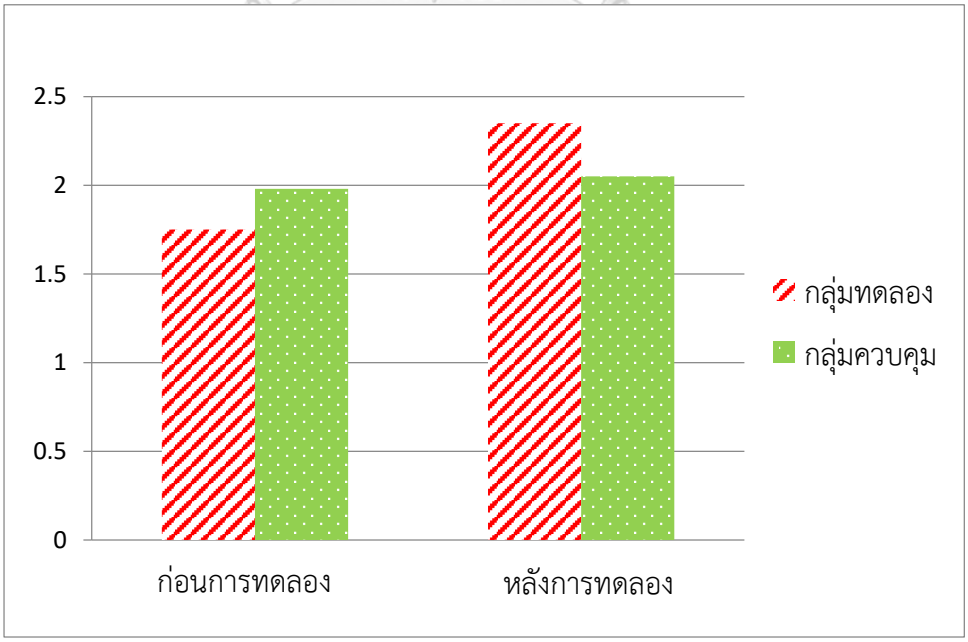

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
กลุ่มทดลอง	2.28	1.01	3.35	1.02	6.81	0.00*
กลุ่มควบคุม	2.73	1.06	2.53	1.03	1.34	0.18

*$p < .05$

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 รควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จากตารางที่ 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.28 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.28) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.35 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.35) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 1.07

ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองไม่แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.73 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.73) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.53 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.53) ต่ำลงกว่าก่อนการทดลอง 0.20

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนภาพที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

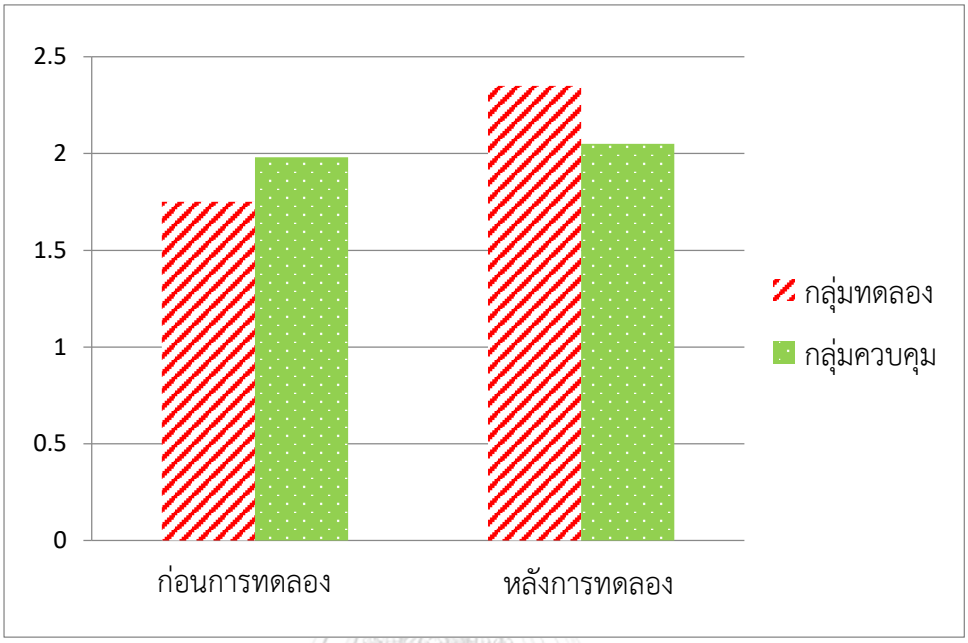

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมความรับผิดชอบ	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
กลุ่มทดลอง	1.75	0.74	2.35	0.48	4.87	0.00*
กลุ่มควบคุม	1.98	0.69	2.05	0.63	0.57	0.57

*$p < .05$

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของ

คะแนนเท่ากับ 1.75 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 1.75) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.35 คะแนนอยู่ในระดับดี ($\bar{x}$ = 2.35) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 0.60

ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองไม่แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.98 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 1.98) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.05 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.05) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 0.07

แผนภาพที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

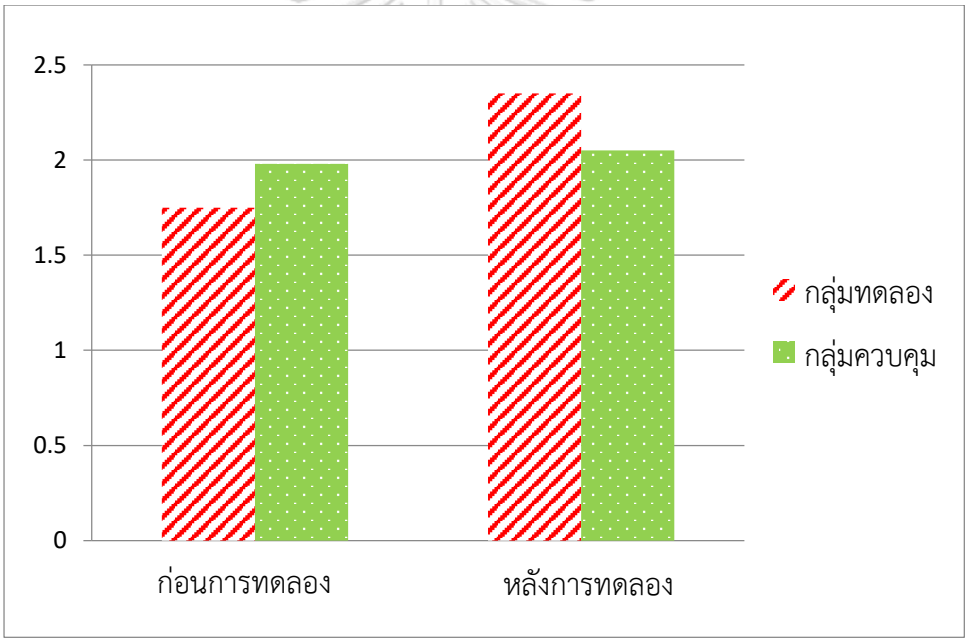

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองจำแนกเป็นรายข้อ

คำถาม	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการเคารพกฎระเบียบ						
1 นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา	2.45	0.55	2.78	0.42	3.13	0.00*
2 นักเรียนแต่งกายชุดพลศึกษามาเป็นประจำเมื่อมีชั่วโมงเรียนพลศึกษา	2.85	0.36	3.00	0.00	2.62	0.01*
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการรักษาความสะอาด						
3นักเรียนรักษาความสะอาดร่างกายและสิ่งของเป็นประจำสม่ำเสมอ	2.55	0.50	2.68	0.47	1.30	0.20
4 นักเรียนไม่นำขนมหรือเครื่องดื่มมารับประทานในโรงพลศึกษา	2.65	0.83	2.88	0.33	1.71	0.09
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการฝึกซ้อมทักษะ						
5 นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะในเวลาเรียนครบถ้วนตามที่ครูกำหนด	2.60	0.49	2.48	0.55	1.22	0.23
6นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะนอกเวลาเรียน	1.83	0.71	2.33	0.57	3.04	0.00*
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการเคารพกฎระเบียบ						
7 นักเรียนทุกคนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน ยอมรับการปฏิบัติตามเงื่อนไขผิดคือผิด ถูกคือถูก	2.68	0.47	2.65	0.48	0.27	0.78
8 นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ	2.63	0.49	2.73	0.45	1.27	0.21

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 14 (ต่อ)

คำถาม	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการรักษาความสะอาด						
9 นักเรียนช่วยกันรักษาความสะอาดในชั้นเรียนทุกครั้งหลังมีการเรียนการสอน	2.20	0.60	2.40	0.54	1.59	0.11
10 นักเรียนรักษาความสะอาดโต๊ะเทเบิลเทนนิสสิ่งของที่ใช้ส่วนรวมในชั้นเรียน	1.93	0.82	2.48	0.55	3.73	0.00*
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการฝึกซ้อมทักษะ						
11 นักเรียนนำแบบฝึกทักษะที่ได้นำไปฝึกกับเพื่อนในเวลาว่าง	1.95	0.67	2.23	0.57	2.43	0.02*
12 นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้	2.13	0.60	2.33	0.57	1.66	0.10
รวม	1.75	0.74	2.35	0.48	4.87	0.00*

*p< .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จากตารางที่ 14 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.75 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 1.75) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.35 คะแนนอยู่ในระดับดี ($\bar{x}$ = 2.35) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 0.60

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ ของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ 1, 2, 6, 10, และ 11

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมจำแนกเป็นรายข้อ

คำถาม	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการเคารพกฎระเบียบ						
1 นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา	2.78	0.42	2.90	0.30	1.95	0.05*
2 นักเรียนแต่งกายชุดพลศึกษามาเป็นประจำเมื่อมีชั่วโมงเรียนพลศึกษา	2.88	0.33	2.95	0.22	1.13	0.26
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการรักษาความสะอาด						
3นักเรียนรักษาความสะอาดร่างกายและสิ่งของเป็นประจำสม่ำเสมอ	2.65	0.48	2.58	0.50	0.77	0.44
4 นักเรียนไม่นำขนมหรือเครื่องดื่มมารับประทานในโรงพลศึกษา	2.80	0.68	2.98	0.15	1.55	0.12
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการฝึกซ้อมทักษะ						
5 นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะในเวลาเรียนครบถ้วนตามที่ครูกำหนด	2.48	0.50	2.63	0.49	1.63	0.11
6นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะนอกเวลาเรียน	2.00	0.67	1.85	0.66	1.43	0.16
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการเคารพกฎระเบียบ						
7 นักเรียนทุกคนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน ยอมรับการปฏิบัติตามเงื่อนไขผิดคือผิด ถูกคือถูก	2.90	0.30	2.88	0.40	0.29	0.76
8 นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ	2.75	0.43	2.80	0.40	0.57	0.57

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 15 (ต่อ)

คำถาม	ก่อนทดลอง (n = 40)		หลังทดลอง (n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการรักษาความสะอาด						
9 นักเรียนช่วยกันรักษาความสะอาดในชั้นเรียนทุกครั้งหลังมีการเรียนการสอน	2.20	0.60	2.23	0.66	0.19	0.84
10 นักเรียนรักษาความสะอาดโต๊ะเทเบิลเทนนิสสิ่งของที่ใช้ส่วนรวมในชั้นเรียน	2.15	0.83	2.13	0.72	0.15	0.87
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการฝึกซ้อมทักษะ						
11นักเรียนนำแบบฝึกทักษะที่ได้นำไปฝึกกับเพื่อนในเวลาว่าง	1.90	0.70	1.75	0.58	1.03	0.30
12 นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้	2.03	0.73	2.00	0.75	0.17	0.86
รวม	1.98	0.69	2.05	0.63	0.57	0.57

*p< .05

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 15 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองไม่แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.98 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 1.98) หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.05 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.05) สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 0.07

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ ของนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ และพฤติกรรมความรับผิดชอบ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุมปรากฏดังตารางที่ 16, 17 ,18, 19 และแผนภาพที่ 4, 5 และ 6

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	n	หลังการทดลอง		t	*p*
		$\bar{x}$	SD		
กลุ่มทดลอง	40	3.30	0.91	4.63	0.00*
กลุ่มควบคุม	40	2.33	0.97		

*p< .05

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 รควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 16 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.30 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.30) นักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.33 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.33) คะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ค่าความแตกต่างเท่ากับ 0.97

แผนภาพที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

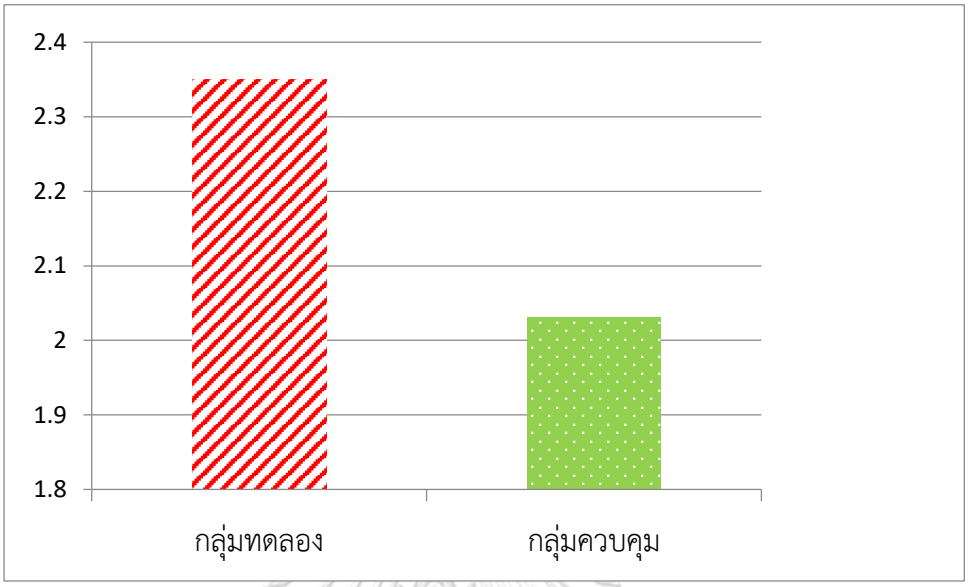

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	n	หลังการทดลอง $\bar{x}$	หลังการทดลอง SD	t	*p*
กลุ่มทดลอง	40	3.35	1.02	3.57	0.00*
กลุ่มควบคุม	40	2.53	1.03		

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

*p< .05

สูงมาก = 4.50 - 5.00 สูง = 3.50 - 4.49 ปานกลาง = 2.50 - 3.49 พอใช้ = 1.50 - 2.49 ควรปรับปรุง = 0.00 - 1.49

จากตารางที่ 17 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.35 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.35) นักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.53 คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.53) คะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ค่าความแตกต่างเท่ากับ 0.82

แผนภาพที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

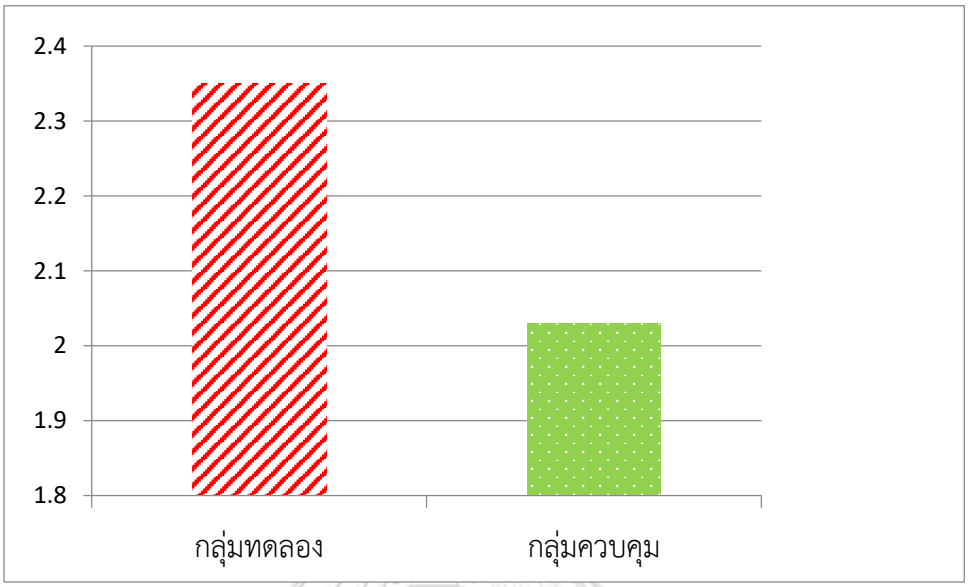

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	หลังการทดลอง			t	*p*
	n	$\bar{x}$	SD		
กลุ่มทดลอง	40	2.35	0.48	2.37	0.01*
กลุ่มควบคุม	40	2.03	0.63		

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

*p< .05

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จากตารางที่ 18 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.35 คะแนนอยู่ในระดับดี ($\bar{x}$ = 2.35) นักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.03 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.03) คะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ค่าความแตกต่างเท่ากับ 0.32

แผนภาพที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

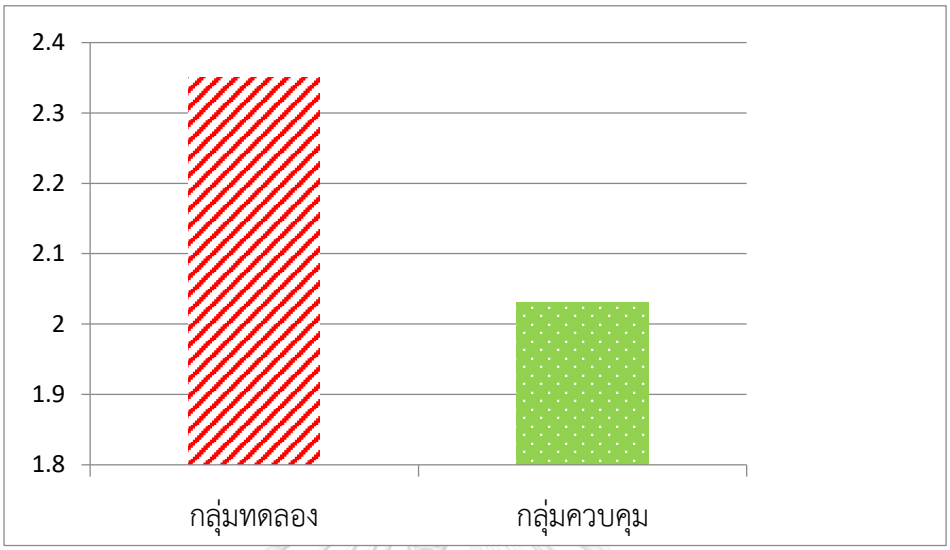

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำแนกเป็นรายข้อ

คำถาม	กลุ่มทดลอง (n = 40)		กลุ่มควบคุม(n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการเคารพกฎระเบียบ						
1 นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา	2.78	0.42	2.90	0.30	1.51	0.06
2 นักเรียนแต่งกายชุดพลศึกษามาเป็นประจำเมื่อมีชั่วโมงเรียนพลศึกษา	3.00	0.00	2.95	0.22	1.43	0.08
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการรักษาความสะอาด						
3นักเรียนรักษาความสะอาดร่างกายและสิ่งของเป็นประจำสม่ำเสมอ	2.68	0.47	2.58	0.50	0.91	0.18
4 นักเรียนไม่นำขนมหรือเครื่องดื่มมารับประทานในโรงพลศึกษา	2.88	0.33	2.98	0.15	1.70	0.04*

ตารางที่ 19 (ต่อ)

คำถาม	กลุ่มทดลอง (n = 40)		กลุ่มควบคุม(n = 40)		t	*p*
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการฝึกซ้อมทักษะ						
5 นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะในเวลาเรียนครบถ้วนตามที่ครูกำหนด	2.48	0.55	2.63	0.49	1.28	0.10
6นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะนอกเวลาเรียน	2.33	0.57	1.85	0.66	3.43	0.00*
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการเคารพกฎระเบียบ						
7 นักเรียนทุกคนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน ยอมรับการปฏิบัติตามเงื่อนไขผิดคือผิด ถูกคือถูก	2.65	0.48	2.88	0.40	2.25	0.01*
8 นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ	2.73	0.45	2.80	0.40	0.78	0.21
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการรักษาความสะอาด						
9 นักเรียนช่วยกันรักษาความสะอาดในชั้นเรียนทุกครั้งหลังมีการเรียนการสอน	2.40	0.54	2.23	0.66	1.29	0.10
10 นักเรียนรักษาความสะอาดโต๊ะเทเบิลเทนนิสสิ่งของที่ใช้ส่วนรวมในชั้นเรียน	2.48	0.55	2.13	0.72	2.43	0.00*
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการฝึกซ้อมทักษะ						
11นักเรียนนำแบบฝึกทักษะที่ได้นำไปฝึกกับเพื่อนในเวลาว่าง	2.23	0.57	1.75	0.58	3.64	0.00*
12 นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้	2.33	0.57	2.00	0.75	2.17	0.01*
รวม	2.35	0.48	2.03	0.63	2.37	0.01*

*p< .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ดีเยี่ยม = 3.67 - 5.00 ดี = 2.34 - 3.66 พอใช้ = 1.00 - 2.33 ควรปรับปรุง = 0.00 - 0.59

จากตารางที่ 19 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.35 คะแนนอยู่ในระดับดี ($\bar{x}$ = 2.35) นักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.03 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{x}$ = 2.03) คะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ค่าความแตกต่างเท่ากับ 0.32

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ ของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ 4, 6, 7, 10, 11 และ 12

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสและ 2) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยพิจารณาคุณสมบัติเพื่อเป็นตัวแทนประชากรในงานวิจัยนี้ เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 80 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง (40 คน) และกลุ่มควบคุม (40 คน) เครื่องมือที่ใช้วิจัยได้รับการตรวจสอบและหาค่า IOC (IOC = 0.95) และผ่านกระบวนการทดลองใช้ก่อนนำไปทดลอง ซึ่งได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผนแบบทดสอบความรับผิดชอบ และแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า “ที”

ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและการตีโต้หน้ามือหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่กลุ่มควบคุมสูงขึ้นเล็กน้อย โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบ และการตีโต้หน้ามือหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส มีดังนี้

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการตีโต้กระทบผนังในวิชาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการตีโต้หน้ามือกับคู่ในวิชาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบในวิชาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และความรับผิดชอบ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิส แบบปกติ มีดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง ในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกับคู่ในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบในกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประเด็นนำมาอภิปรายผลการวิจัยต่อไปนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และพฤติกรรมความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และความรับผิดชอบ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส พบว่าหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และพฤติกรรมความรับผิดชอบสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.1 การเรียนรู้ของนักเรียนในปัจจุบันเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนได้รับความรู้พัฒนาการและการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งถ้านำการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้นำไปใช้ในการพัฒนาและการเรียนรู้ของนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เสริมต่อจากเดิมเพิ่มขึ้น ในทุกด้าน เช่น ด้านการเรียนรู้ในห้องเรียนเรื่องของวิชาการ ด้านการเรียนรู้ทักษะพลศึกษา ด้านเจตคติที่ดี เด็กแต่ละคนจะมีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของตนที่เป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพที่จะไปถึงได้ ช่วงห่างนี้เรียกว่า ZPD ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล ถ้าห่างมากแสดงว่าเด็กยังไม่พร้อมต้องรอให้พร้อมหรือลดระดับงานให้ต่ำลง นักเรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ในทุกด้านที่ดีขึ้นกว่าเดิม ในงานวิจัยนี้ได้นำเอาทฤษฎีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้มาใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสเพื่อพัฒนาทักษะการตีโต้หน้ามือและความรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky L.S. (1978) ได้เสนอมโนทัศน์ของ The Zone of Proximal Development

หรือ ZPD ซึ่งเป็นการพัฒนาสติปัญญาขั้นสูงคือ ระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการทางปัญญาที่แท้จริงที่พิจารณาได้จากการที่บุคคลสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองและระดับศักยภาพของพัฒนาการซึ่งพิจารณาได้จากความสามารถที่บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาเมื่อได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ครูหรือเพื่อนที่มีศักยภาพมากกว่า การเรียนรู้ในรูปแบบนี้นักเรียนสามารถเกิดพัฒนาการได้อย่างเต็มที่ในระดับความสามารถของแต่ละคน และ ทิศนา แขมมณี (2545) เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนรู้ว่า เด็กแต่ละคนจะมีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของตนที่เป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพที่จะไปถึงได้ ช่วงห่างนี้เรียกว่า ZPD ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล ถ้าห่างมากแสดงว่าเด็กยังไม่พร้อมต้องรอให้พร้อมหรือลดระดับงานให้ต่ำลง โดยให้ความช่วยเหลือที่เรียกว่า การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ (Eggen P & Kauchak D, 1997) ได้เสนอแนวทางในการประยุกต์มโนทัศน์ของ ZPD ไว้ 3 ประการ ได้แก่ 1) การประเมินจาก ZPD จะนำไปสู่การทดสอบความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้เข้าใจปัญหาที่แท้จริงเป็นการใช้การประเมินที่เป็นพลวัตรหรือประเมินอย่างต่อเนื่อง 2) การกำหนดหรือจัดภาระงานให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาของผู้เรียน ภาระงานที่จัดให้นั้นถ้าง่ายเกินไปการเรียนการสอนก็ไม่จำเป็นแต่ถ้ายากเกินไปผู้เรียนจะสับสนและคับข้องใจ ภาระงานควรเป็นบริบทที่มีความหมาย เช่น เสนอปัญหาที่สัมพันธ์กับชีวิตผู้เรียน 3) การสนับสนุนด้านการเรียนรู้ ซึ่งการสนับสนุนการเรียนรู้จะสำเร็จได้ ด้วยการประยุกต์มโนทัศน์ของการให้ความช่วยเหลือแบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

1.2 การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบโดยการให้การช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยการสาธิต ปฏิบัติ การใช้คำถามกระตุ้น การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยมีครูผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียนที่มีศักยภาพมากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะพลศึกษาได้ด้วยตนเองจากทักษะที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ที่ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยการช่วยเหลือจะค่อยๆลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติทักษะที่ดีขึ้น ในการเรียนรู้พลศึกษาโดยปกติมี 5 ขั้นซึ่งเป็นพื้นฐานโดยทั่วไปในการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ผู้วิจัยได้นำเอาการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้มาสอดแทรกหรือเพิ่มเติมเข้าไปในทั้ง 5 ขั้น ซึ่งรูปแบบของการสอดแทรกนั้นผู้วิจัยได้นำเอาทฤษฎีของ Wood Bruner & Ross (1976) ได้เสนอขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ไว้ 6 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยผู้เรียนจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงานหรือการเรียนรู้นั้น 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์เพราะจะทำให้ยากต่อการจัดการหรือการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น ผู้สอนจะต้องสะท้อนผลการเรียนรู้เป็นระยะๆ สม่ำเสมอ ต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำผลไปใช้เพื่อเพิ่มระดับการเรียนรู้ในแต่ละขั้นได้อย่างถูกต้อง 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ผู้สอนต้องดูแลกวดขันผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้ที่

จะมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้ 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด เช่น ผู้สอนเมื่ออธิบายเนื้อหาสาระบางอย่างที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ก็ควรเน้นเสียงเป็นพิเศษ หรือหากผู้เรียนเกิดความขัดแย้งในการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ ผู้สอนควรแปลความหมายของเรื่องที่กำลังเรียนรู้นั้นๆ เสียใหม่ ด้วยภาษาที่ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายๆ และถูกต้องตรงกัน 5) การควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียนรับรู้ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับความรู้สึกของผู้เรียนกรณีที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ค้างคาใจ เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น 6) การสาธิตหรือมีแบบอย่างให้กับผู้เรียนในการแก้ปัญหาการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์การนำเอาทฤษฎีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และบางขั้นตอนของทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งในเรื่องทักษะการตีโต้หน้ามือและความรับผิดชอบที่ดียิ่งขึ้น

1.3 ความรับผิดชอบเป็นส่วนสำคัญในการฝึกฝนทักษะเทเบิลเทนนิสให้ประสบความสำเร็จ เพราะถ้าหากขาดความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมทักษะทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ขาดการเข้าเรียน เข้าเรียนสาย ไม่มีอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมทักษะ ทำให้นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้ พฤติกรรมความรับผิดชอบจึงเป็นส่วนที่สำคัญในการทำให้นักเรียนปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ขวัญฤดี ขำซ่อนสัตย์ (2542) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง การแสดงออกถึงการกระทำของตนด้วยความเพียรพยายาม มีความซื่อสัตย์ มีความตั้งใจ อดทนในการฝึกปฏิบัติทักษะ และการวางแผนที่ละเอียดรอบคอบที่จะทำงานหรือฝึกซ้อมทักษะและ ติดตามผลที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพื่อให้งานประสบผลสำเร็จตามวันเวลาที่กำหนด รวมถึงการให้ความสำคัญที่จะกระทำตามสิ่งที่ตนเองพูดหรือให้คำมั่นสัญญาไว้ (อนุวัติ คูณแก้ว, 2538) อีกทั้งมีความซื่อสัตย์ เคารพกฎระเบียบ และมีวินัย (ยินดี ศรีศักดิ์หิรัญ, 2542) ยอมรับผลการกระทำตนเองด้วยความเต็มใจไม่ว่างานจะผิดหรือถูกก็ตาม (ปรียา ชัยนิยม, 2542) ถึงแม้ว่าผลจะประสบความล้มเหลวจะต้องยอมรับและนำมาปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น การนำเอาทฤษฎีของนักวิชาการมาใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสามารถทำให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ มีความตั้งใจเรียน เข้าเรียนต่อต่อเวลาและสม่ำเสมอ หมั่นฝึกซ้อมทักษะเป็นประจำ ซึ่งทฤษฎีการให้รางวัลทำให้นักเรียนมีความตั้งใจที่มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Kohlberg L (1964) กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบแบ่งตามระดับกฎเกณฑ์ 3 ระดับโดยแต่ละกฎเกณฑ์แบ่งเป็น 2 ขั้น ซึ่งสามารถแบ่งตามช่วงอายุในการนำเอากฎเกณฑ์ไปใช้ในการเรียนรู้ ซึ่งหลักการแสวงหารางวัลเป็นเกณฑ์ที่สามารถใช้ได้ผลทุกช่วงอายุและสามารถทำให้บรรลุผลตามจุดประสงค์

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และความรับผิดชอบหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง การตีโต้หน้ามือกับคู่และพฤติกรรมความรับผิดชอบ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

2.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาเทเบิลเทนนิสที่ดีสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบ 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (สมแพง อินอาน, 2553) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิสเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญ ประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา รวมถึงการมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส เช่น การจับไม้ การเสิร์ฟ การตีโต้หน้ามือ การตีโต้หลังมือ การตีลูกหมุน การตีลูกตัดทั้งในประเภทเดี่ยวและประเภทคู่ โดยการนำทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสมาประยุกต์ใช้ให้เกิดความสนุกสนานและยังทำให้นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา เกิดการร่วมมือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่อสังคม มีระเบียบวินัยปฏิบัติตามกฎกติกา สามารถร่วมทีมกับผู้อื่นได้ มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมทางพลศึกษา รักในการออกกำลังกาย พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบ 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ การใช้จัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีการประยุกต์ในรูปแบบที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นกว่าเดิมในรูปแบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ซึ่งจากเดิมที่นักเรียนเรียนรู้ได้ดีอยู่แล้วมีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าเดิมยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้มีที่มาจาก Vygotsky L.S. (1978) อธิบายว่า พัฒนาการและการเรียนรู้มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน การเรียนรู้นำไปสู่พัฒนาการ สนับสนุนพัฒนาการหรือผลักดันให้พัฒนาการเป็นไปในระดับที่สูงขึ้นเป็นการขยายระดับพัฒนาการออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด ดังที่กล่าวมาข้างต้นหากจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกตินักเรียนสามารถเป็นคนที่สมบูรณ์ได้หากว่านำเอาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติมาประยุกต์กับการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้สามารถทำให้นักเรียนเป็นคนที่สมบูรณ์ได้ดียิ่งกว่าเดิมทั้งด้านทักษะที่พัฒนาดียิ่งขึ้นและพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดียิ่งขึ้น

2.2 การเรียนรู้แบบการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ นำมาประยุกต์ให้เข้ากับการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาเทเบิลเทนนิสเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นกว่าเดิม ขั้นตอนในการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้เป็นการนำเอาเทคนิคหรือทฤษฎีใหม่มาใช้ในการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นวิชาใดก็สามารถนำเอาการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ไปใช้ได้ ซึ่งขั้นตอนการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้สามารถนำมาประยุกต์หรือสอดแทรกให้เข้ากับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติซึ่งมี 5 ขั้น ซึ่งส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาที่มากขึ้น ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบการนำเอาการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาประยุกต์ใช้ได้ ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอยากเห็นได้ชัดจากงานวิจัยนี้

2.3 ความรับผิดชอบเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลกับการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุดหากนักเรียนไม่มีความรับผิดชอบทำให้ส่งผลเสียหลายด้าน ความรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติที่ดีอย่างหนึ่งซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กและเยาวชนไทย นอกจากความมีระเบียบวินัยความซื่อสัตย์สุจริต ความขยันมั่นเพียร มีมานะอุตสาหะ และความเสียสละอันเป็นคุณลักษณะของพลเมืองดี (จันทรา พวงยอด, 2543) ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยและการกระทำที่สอดคล้องกับมาตรฐานและกฎข้อบังคับของกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของศาสนาอีกทั้งคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนร่วมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตน ความรับผิดชอบจะเป็นกลไกที่สำคัญในการผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามระเบียบที่ได้กำหนดไว้เคารพสิทธิของผู้อื่น ซื่อสัตย์สุจริตซึ่งจะช่วยให้สมาชิกในสังคมสามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข (สุคนธ์ เจียรกลาง , 2535) หากสมาชิกทุกคนในสังคมเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ปัญหาความวุ่นวายต่างๆที่สังคมกำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน คงไม่เกิดขึ้น สังคมจะขาดความสงบสุขเนื่องจากมีบุคคลส่วนหนึ่งของสังคมเป็นผู้ที่ขาดคุณลักษณะของความรับผิดชอบ ความสม่ำเสมอ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ความพยายามที่จะพึ่งพาตนเอง และลดความต้องการที่จะพึ่งพาผู้อื่นให้น้อยลง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติช่วยให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบกับนักเรียนบางส่วนเท่านั้น หากนำเอาทฤษฎีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้และทฤษฎีพัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและความรับผิดชอบมาประยุกต์ใช้สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย ดังนี้

1.1 ควรเพิ่มเวลาในการจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจทั้งในด้านทักษะและความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้น เพราะพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติถ้านักเรียนได้ปฏิบัติบ่อยครั้งนักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

1.2 หากนักเรียนเข้าชั้นเรียนสาย ครูผู้สอนควรสอบถามว่านักเรียนเข้าเรียนสายทั้งห้องเพราะเหตุใด ไม่ควรหักคะแนนนักเรียนถ้ามีเหตุผลที่สำคัญ ไม่ควรหักคะแนนนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนเพราะไปสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน

1.3 โรงเรียนควรเปิดโรงยิมพลศึกษาเทเบิลเทนนิสตอดเวลาเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกซ้อมในเวลาว่าง

1.4 การเรียนรู้ตามแผนการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติทั้ง 5 ขั้นตามทฤษฎีพลศึกษาควรลดเวลาบางขั้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติได้นานขึ้น

1.5 การที่นักเรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเองหรือเพื่อนช่วยเพื่อนมีประสิทธิภาพมากกว่า

1.6 การนำเอาทฤษฎีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ไปใช้กลับกีฬาอื่น ทำให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.1 ควรนำเอาทฤษฎีการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ไปใช้กลับกีฬาอื่น

2.2 แรงจูงใจเป็นแรงเสริมที่ดีต่อนักเรียนในการฝึกปฏิบัติทักษะทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนควรนำไปใช้กับนักเรียน

2.3 การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยมีครูสังเกตการณ์อยู่ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เมื่อนักเรียนเกิดความสนุกสนานการฝึกปฏิบัติทักษะได้ประสิทธิภาพสูง

2.4 ควรมีการนำแนวคิดทฤษฎีต่างๆที่ดีของนักวิชาการสมัยใหม่มาใช้เสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นกว่าเดิม

2.5 ควรมีการปลูกฝังพฤติกรรมความรับผิดชอบทุกช่วงอายุ ช่วงอายุระหว่าง 13-18 ควรเน้นการปลูกฝังเป็นพิเศษไม่ใช่แต่ในเรื่องความรับผิดชอบ

รายการอ้างอิง

Ausubel. (1968). Education psychology: Acognitive view. *Newyork, Holt, Rinehart and Winston.*

Bucher C.A. (1960). Fundamental of Physical Education. *St. Louis: The C.V.Mosby.*

Eggen P & Kauchak D. (1997). Educational Psychology Windows on Classrooms. 3rd *New Jersey: Prentice-Hall*.

Good, C. V. (1959). Dictionary of Education. 2nd. . *New York : McGraw - Hill Book Company Dictionary of Education.3rd. New York: Teacher College Press*.

Gordon Barrie & Doyle Stephanie. (2015). Personal and Social Responsibility and Transfer of Learning: Opportunities and Challenges for Teachers and Coaches *Journal of Teaching in Physical Education*.

Johnsin Barry L & Jack K Nelson. (1986). Bacic Concepts in Test Evaluation. *Practical Measurements for Evaluation in Physical Education. 4thed. Minesota Burgress International Grop Inc.*

Kohlberg L. (1964). Development of Moral Character and Moral Ideology. *In M.L. Hoffman&L.W. Hoffman (Eds), Review of Child Development Research. Vol.*1.*Hartord, C.T. : Connecticut Printer.*

Parker & Hewitt. (1980). Table Tennis. *South Korea: yoo Namkyn*.

Piaget. (1896). Cognitive development Theory.

Raymond. (2000). Cognitive Characteristics. Learners with Mild Disabilities *Needham Heights, MA: Allyn & Bacon, A Pearson Education Company.*

Rosenshine & Guenther. (1992). Using Scaffold for Teaching Higher Level Cognitive Strategies.

Vygotsky L.S. (1978). MindinSociety: The DevelopmentofHighPsysychological. *Processes.Cambridge. MA: Harvard University Press.*

Wood Bruner & Ross. (1976). The Role of Tutoring in Problem-Solving/Journal of Child Psychology and Psychiatry.

กรมวิชาการ. (2542). กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตรการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร, เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปเมเนจเมนท์จำกัด.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

กระทรวงศึกษาธิการ. (2533). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร.

ขวัญฤดี ขำซ่อนสัตย์. (2542). การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คนึงรัตน์ ลาโพธิ์. (2535). ผลของการนำกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

คำนึง อยู่เลิศ. (2541). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จักริน ด้วงคำ. (2555). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยาพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทรา พวงยอด. (2543). การพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดยใช้กิจกรรมและเทคนิคการประเมินผลจากสภาพจริง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตมหาบัณฑิต, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทราวิโรฒ.

จุรีรัตน์ นันทัยทวีกุล. (2538). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชุติมา ไชยสิทธิ์. (2555). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชุติมา ศรีเมืองซอง. (2556). การพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริงสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เติมศักดิ์ สุขวิบูลย์. (2556). ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า (Rating Scale) เพื่องานวิจัย. สืบค้นจาก *http://www.ms.src.ku.ac.th*.

ทิศนา แขมมณี. (2545). ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. (2554). หนังสือเรียนวิชาพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพมหานคร: เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. (2555). เทคนิคและทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีรนันท์ ต้นพานิชย์. ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์ และพูลพงศ์ สุขสว่าง. (2558). รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของการกีฬาแห่งประเทศไทย. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา.

บัญชา ท่าทอง. (2556). ศึกษาการใช้หลักอิทธิบาท4 พัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัยพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. การบริหารจัดการคณะสงฆ์.

ประดินันท์ อุปรมัย. (2542). การพัฒนาความรับผิดชอบของเด็ก. วิทยาพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ปรียา ชัยนิยม. (2542). การศึกษาความคิดเห็นของครูต่อการสอนความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยโดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในสถานศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์. (2527). ประวัติปรัชญาและหลักการพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร.

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2524). หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร, ไทยวัฒนาพานิช.

ยินดี ศรีศักดิ์หิรัญ. (2542). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางสังคมการบรรลุตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมความรับผิดชอบของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

รุ่งทิวา กันหาทิพย์. (2543). ผลของการอบรมเลี้ยงดูต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดบุรีรัมย์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). รวบรวมบทความเกี่ยวกับ ปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัดเพื่อประเมินทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ศูนย์วิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาเพื่อเด็กและผู้มีความต้องการพิเศษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2548). พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในภาพรวมของประเทศ สถาบันรามจิตติ โครงการติดตามสภาวการณ์เด็กและเยาวชน.

สมเกียรติ ฟุ้งเกียรติ. (2556). การฝึกทักษะเทเบิลเทนนิส. สืบค้นจาก *http://www.welovepingpong.com*.

สมพงษ์ จิตระดับ และ อัญญมณี บุญซื่อ. (2551). หนังสือหลักสูตรสิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน พุทธศักราช 2551.

สมแพง อินอาน. (2553). ครูบ้านนอก.com สืบค้นจาก http://kroobannok.com/u11571.info.

สรินยา แซ่ก๊วย. (2541). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสสำหรับนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สังข์ทอง จันทร์คลัง. (2549). ระดับทักษะเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สารภี ศุระศรางค์. (2556). ปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนในการเรียนวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปวช.3 สาขาการขาย ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมลศรีย่าน โดยใช้วิธีการเสริมแรง. ครุศาสตรมหาบัณฑิต.

สุคนธ์ เจียรกลาง. (2535). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนรัฐบาลในเขตเทศบาล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชศรีมา. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์. (2540). การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มิตรภาพการพิมพ์และสตูวิดิโอ.

อนุวัติ คูณแก้ว. (2538). การวัดและการพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการทดสอบและวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อมรวรรณ แก้วผ่อง. (2542). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดน้อยในกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาวุธ พรหมมานอก. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยบทเรียนโมดูล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

กับการสอนตามคู่มือครูของสสวท. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส แบบวัดความรับผิดชอบและแบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา

ข้าราชการบำนาญ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงคภัทิย์

อาจารย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.รองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง

ข้าราชการบำนาญ อาจารย์ประจำกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

4.รองศาสตราจารย์ ศุภฤกษ์ มั่นใจตน

อาจารย์ประจำกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

5.อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์

อาจารย์ประจำกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบ
และทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการสอนระยะยาว

ตารางแผนการเรียนรู้ระยะยาว วิชาเทเบิลเทนนิส

สัปดาห์ที่	การเรียนรู้
1	ทดสอบทักษะก่อนการเรียนรู้
2	การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส
3	การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ
4	การตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ
5	การตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ
6	การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ
7	การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ
8	การตีโต้ลูกหน้ามือ
9	การตีโต้ลูกหลังมือ
10	ทดสอบทักษะหลังการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การทดสอบทักษะก่อนการเรียนรู้ สัปดาห์ที่ 1

วันที่ 6 มิถุนายน 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี

1.นำผลการปฏิบัติตนเกี่ยวกับทักษะกลไก และทักษะการเคลื่อนไหวในการเล่นกีฬาจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายมาสรุปเป็นวิธีที่เหมาะสมในบริบทของตนเอง

2.เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ทั้งประเภทบุคคลและทีมอย่างละ 1 ชนิดกีฬา

3.เปรียบเทียบประสิทธิภาพของรูปแบบการเคลื่อนไหวที่ส่งผลต่อการเล่นกีฬาและกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

4.ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรม และนำความรู้และหลักการที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเป็นระบบ

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรีภาพของกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี

1.อธิบายสาเหตุการเปลี่ยนแปลงทางกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาที่เกิดจากการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเป็นประจำจนเป็นวิถีชีวิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.เลือกเข้าร่วมกิจกรรมออกกำลังกาย เล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจ พร้อมทั้งวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง

3.มีวินัย ปฏิบัติตามกฎ กติกา และข้อตกลงในการเล่นกีฬาที่เลือก

4.วางแผนการรุก และป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเหมาะสมกับทีม

5.นำผลการปฏิบัติในการเล่นกีฬามาสรุปเป็นวิธีที่เหมาะสมกับตนเองด้วยความมุ่งมั่น

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี

1.เลือกใช้บริการสุขภาพอย่างมีเหตุผล

2.วิเคราะห์ผลของการใช้เทคโนโลยีที่มีต่อสุขภาพ

3.วิเคราะห์ความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ที่มีผลต่อสุขภาพ

4.วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของภาวะความสมดุลระหว่างสุขภาพทางกายและสุขภาพทางจิต

5.อธิบายลักษณะอาการเบื้องต้นของผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

6.เสนอแนะวิธีปฏิบัติตนเพื่อจัดการกับอารมณ์และความเครียด

7.พัฒนาสมรรถภาพทางการตนเองให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระสำคัญ

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การทดสอบกอ่นการเรียนรู้ ในกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.3. การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. การทดสอบก่อนการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>สาระย่อย</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนทดสอบก่อนการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

<u>ระเบียบการเรียน</u>

การแต่งกายต้องแต่งชุดพลศึกษาตามระเบียบของโรงเรียน กางเกงวอร์มขายาว เสื้อพลศึกษา รองเท้าผ้าใบ การเข้าเรียนต้องเข้าเรียนให้ตรงเวลา มาสายได้ไม่เกิน 5 นาที มาสายเกินเวลาที่กำหนด จะเช็คชื่อสายสาย 2 ครั้งเท่ากับ ขาด 1 ขาด 1 ครั้ง หัก 1 คะแนนการเตรียมอุปกรณ์มาเรียนจะต้อง เตรียมมาทุกครั้ง มีการให้คะแนนเพิ่มสำหรับคนที่แต่งกายถูกระเบียบ และเตรียมอุปกรณ์มาครบถ้วน ครูสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียนและให้คะแนนความตั้งใจเรียนตั้งใจเรียนและฝึกทักษะมีคะแนน จิตพิสัยเพิ่ม

การบริหารร่างกาย

การบริหารร่างกายหรือการอบอุ่นร่างกายก่อนการเล่นกีฬาถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญ เพราะเป็นวิธีที่จะทำให้ระบบของร่างกายปฏิบัติงานได้ดีขึ้น เคลื่อนไหวได้ถูกต้องคล่องแคล่วว่องไว ทำให้อัตราการเต้นของหัวใจและการไหลเวียนโลหิตเพิ่มขึ้น ทำให้โลหิตไปสู่กล้ามเนื้อที่ออกกำลังได้รับโลหิตเพียงพอ โอกาสที่กล้ามเนื้อจะฉีกขาด ข้อพลิกแพลงเนื่องจากการเคลื่อนไหวจึงมีน้อยลง ตามหลักการของการออกกำลังกาย ควรจะมีการอบอุ่นร่างกายก่อนฝึกและผ่อนคลายกล้ามเนื้อหลังฝึกหรือการเล่นกีฬา ซึ่งการบริหารร่างกายทั้ง 2 อย่าง มีวิธีการคล้ายๆกัน แต่แตกต่างกันที่การอบอุ่นร่างกายก่อนฝึกจะทำเบาๆและค่อยๆหนักขึ้น จนสภาพร่างกายพร้อมที่จะฝึกหรือออกกำลังกายหนักขึ้น ส่วนการบริหารร่างกายหลังฝึกนั้นจะทำย้อนทางกับการอบอุ่นร่างกายก่อนฝึก คือจะบริหารร่างกายจากหนักแล้วเบาลงจนร่างกายคืนกลับสู่สภาพปกติ รูปแบบวิธีการบริหารส่วนต่างๆ ของร่างกายอาจนำมาใช้รวมกันก็ได้

โดยมีหลักการบริหารร่างกายส่วนต่างๆ ดังนี้

1.ควรบริหารให้ครบทุกส่วนของร่างกาย

2.การบริหารร่างกายก่อนฝึกจะต้องทำจากเบาๆก่อน แล้วจึงหนักขึ้น แต่ถ้าเป็นการบริหารร่างกายหลังฝึกต้องทำจากหนักจนเบาลง

3.สังเกตสมรรถภาพของตัวเองว่าควรหนัก-เบาเพียงใด

4.ให้เวลาในการบริหารประมาณ 10-15 นาที

5.ก่อนการบริหารควรยืดเส้นยืดสายด้วยการบริหารแบบหนึ่ง ที่เรียกว่า การบริหารกายแบบยืดเส้นยืดสาย (Stretching Exercise) เพื่อเป็นการคลายข้อต่อและกล้ามเนื้อ การยืดข้อต่อส่วนต่างๆให้มากที่สุดจนตึง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.<u>การทดสอบก่อนการเรียนรู้</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> ครูกำหนดกฎระเบียบเพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> การทดสอบก่อนการเรียนรู้เรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส	<u>ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(5 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 ให้นักเรียนคิดชื่อกลุ่มของตนเองกำหนดเพื่อนที่มีความสามารถด้านเทเบิลเทนนิสเป็นหัวหน้ากลุ่มและรองหัวหน้ากลุ่ม 2 คน **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน**_เช่น การเกริ่นนำถึงของรางวัลสำหรับนักเรียนที่มีทักษะการตีโต้หน้ามือที่เพิ่มขึ้น **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมส์ชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 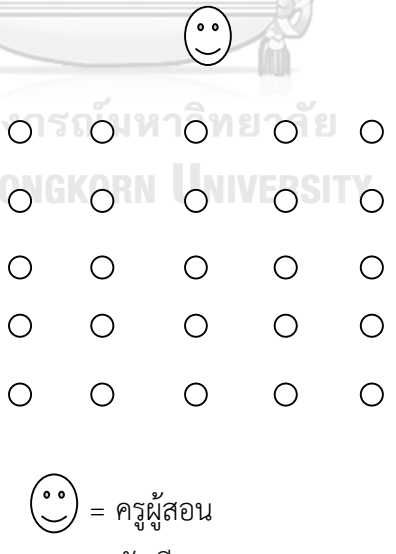 = ครูผู้สอน = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** -ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง	3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้
	<u>ขั้นอธิบายและสาธิต(5 นาที)</u> -ครูอธิบายให้นักเรียนทราบถึงการทดสอบก่อนเรียนการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส เพื่อทราบถึงคะแนนหรือความสามารถของนักเรียนก่อนการเรียนรู้ -ครูสาธิตการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสกับนักเรียนที่มีทักษะด้านกีฬาให้นักเรียนดู -ครูอธิบายการทดสอบทั้ง 2 อย่างให้นักเรียนทราบ คือ 1.การตีโต้หน้ามือกระทบผนัง 2.การตีโต้หน้ามือเป็นคู่ โดยจับคู่ทดสอบกับครูหรือเพื่อนที่มีทักษะที่ดี	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ
	<u>ขั้นทดสอบก่อนการเรียนรู้ (35 นาที)</u> -ครูแบ่งแถวนักเรียนเป็นแถวตอนเท่าๆกันโดยเรียงตามเลขที่ เพื่อเข้าทดสอบก่อนการเรียนรู้ -ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามกลุ่มของตนเอง 4 กลุ่ม 4 โต๊ะ ทดสอบทักษะทีละคน โดยทักษะการตีกระทบผนังครูกำหนดเวลาให้ 1 คน 60 วินาที	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	-แบบทดสอบที่ 2 คือครูให้นักเรียนมาทดสอบการตีโต้หน้ามือกับครูโดยกำหนดเวลาให้คนละ 90 วินาที ครูอาจกำหนดให้นักเรียนที่มีทักษะที่ดีช่วยครูในการทดสอบนักเรียนของเพื่อนในกลุ่ม <u>ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการทดสอบก่อนการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ เรื่อง.....

1. ผลการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

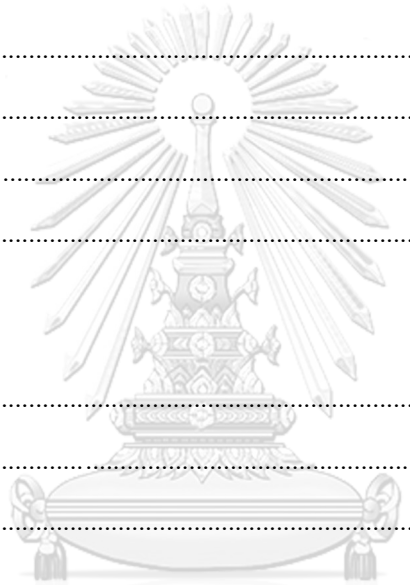

.....

.....

.....

.....

3. วิธีการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560 รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส สัปดาห์ที่ 2 วันที่ 13 มิถุนายน 2559 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2. การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3. การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกทักษะหรือการแข่งขัน

2.2. การเคลื่อนไหวพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นเทเบิลเทนนิส

2.3. การยืน ทรงตัว ทักษะพื้นฐานในการเล่น

2.4. การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิสและทักษะท่าทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับการตีโต้หน้ามือ

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. มีความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส

2.3. รู้และเข้าใจท่าการยืนทรงตัวในการเล่นเทเบิลเทนนิสและทักษะท่าทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับการตีโต้หน้ามือ

<u>สาระย่อย</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนรู้วิธีการจับไม้เทเบิลเทนนิสที่ถูกต้องที่สามารถจับได้ 2 วิธี คือ การจับไม้แบบธรรมดากับการจับไม้แบบจีน นักเรียนหัดโยนลูกเทเบิลเทนนิสเล่น ไม่ว่าจะทั้งโยนไปมา โยนให้ลูกเทเบิลเทนนิสกระเด้งแล้วให้นักเรียน พยายามจับลูกลูกเทเบิลเทนนิสให้ได้ หรือโยนลูกกระทบข้างฝา ฯลฯ ซึ่งแบบฝึกนี้ต้องการให้นักเรียน ได้คุ้นเคยกับจังหวะการกระดอนของลูกเทเบิลเทนนิส รวมถึงได้สังเกตทิศทางของลูกปิงปองเมื่อกระทบกับสิ่งต่างๆ โดยการฝึกจะให้นักเรียน ยืนเล่นหรือนั่งเล่นกับลูกปิงปองก็ได้ การที่นักเรียนคุ้นเคยกับจังหวะของลูก นักเรียนจับไม้เทเบิลเทนนิสมาฝึกการเดาะลูกหน้ามือและหลังมือเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับการจับไม้ ในการเรียนรู้ในทุกคาบผู้สอนจะควบคุมการสอนให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง กำหนดท่าทางการยืน การจับไม้ การตีโต้ การเสริฟ์ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

งกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.<u>การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนรู้วิธีการจับไม้เทเบิลเทนนิสที่ถูกต้องที่สามารถจับได้ 2 วิธี คือ การจับไม้แบบธรรมดากับการจับไม้แบบจีน นักเรียนหัดโยนลูกเทเบิลเทนนิสเล่น ไม่ว่าจะทั้งโยนไปมาโยนให้ลูกเทเบิลเทนนิสกระเด้งแล้วให้นักเรียนพยายามจับลูกลูกเทเบิลเทนนิสให้ได้ หรือโยนลูกกระทบข้างฝา ฯลฯ ซึ่งแบบฝึกนี้ต้องการให้นักเรียน ได้คุ้นเคยกับจังหวะการกระดอนของลูก	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิมในสัปดาห์ที่ 1 **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำก่อนว่าวันนี้มีเกมประคองลูกเทเบลเทนนิสหน้ามือเป็นกลุ่ม **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 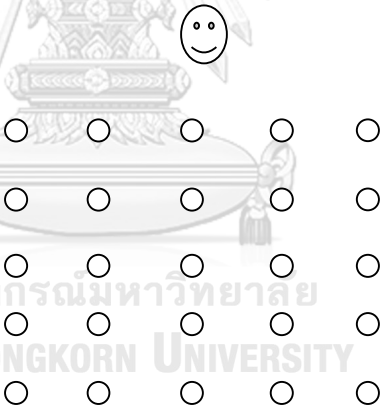 - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็น**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
เทเบิลเทนนิส รวมถึงได้สังเกตทิศทางของลูกปิงปองเมื่อกระทบกับสิ่งต่างๆ โดยการฝึกจะให้นักเรียน ยืนเล่นหรือนั่งเล่นกับลูกปิงปองก็ได้ การที่นักเรียนคุ้นเคยกับจังหวะของลูก นักเรียนจับไม้เทเบิลเทนนิสมาฝึกการเดาะลูกหน้ามือและหลังมือเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับการจับไม้ ในการเรียนรู้ในทุกคาบผู้สอนจะควบคุมการสอนให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง กำหนดท่าทางการยืน การจับไม้ การตีโต้ การเสริฟ์ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง (วิธีการจับไม้อยู่ในใบความรู้)	**กลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** -ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> -ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบการสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส -ครูสาธิตการจับไม้ที่ถูกวิธี การจับไม้ในการเล่นเทเบิลเทนนิสมีสองลักษณะคือ 1.การจับไม้แบบจับมือ การจับไม้แบบจับมือหรือการจับแบบขวาง หรือการจับไม้แบบธรรมดา เป็นวิธีการจับไม้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ นักกีฬาเทเบิลเทนนิสในกลุ่มประเทศแถบทวีปยุโรป การจับไม้แบบนี้เหมาะสำหรับผู้เล่นที่เพิ่งเริ่มต้นฝึกหัดการเล่น 2.การจับไม้แบบจับปากกา การจับ ไม้แบบจับปากกา หรือการจับแบบหิ้วไม้ เป็นวิธีการจับไม้ที่ผู้เล่นในประเทศแถบทวีปเอเชียนิยม การจับไม้แบบนี้ช่วยให้ผู้เล่นตีลูกได้เร็วขึ้น และมีความคล่องตัวในการเคลื่อนที่เพื่อรับลูกจากฝ่ายตรงข้าม การจับไม้แบบจับปากกาจึงเหมาะสมสำหรับการเล่นลักษณะจู่โจม หรือการเล่นรุกอย่างรุนแรง	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	-ครูสาธิตท่าการสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิสและให้นักเรียนออกมาช่วยครูในการสาธิตกลุ่มละ 1 คนหรือ 2 คน -ครูให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติการสร้างค วามคุ้นเคยกับลูกเทเบิลเทนนิสเช่น การโยนรับ-ส่งลูก การโยนรับ-ส่งลูกแบบกระดอนระหว่างกัน การโยนลูกกระทบผนัง เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจจังหวะลูกเทเบิลเทนนิส - การประคองลูกด้วยไม้เทเบิลเทนนิสให้เกิดสมาธิ - เมื่อนักเรียนรู้และเข้าใจจังหวะของลูกเทเบิลเทนนิสแล้วให้นักเรียนจับไม้แล้วทำการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ เพื่อสร้างความคุ้นเคยในการจับไม้ **ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ได้ให้ถามครูได้ทันทีหรือถามเพื่อนที่ออกมาสาธิตกับครูในกลุ่มของตนเอง(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> -ครูให้นักเรียนปฏิบัติการจับไม้เทเบิลเทนนิสที่ถูกต้องตามที่ครูอธิบายและสาธิต 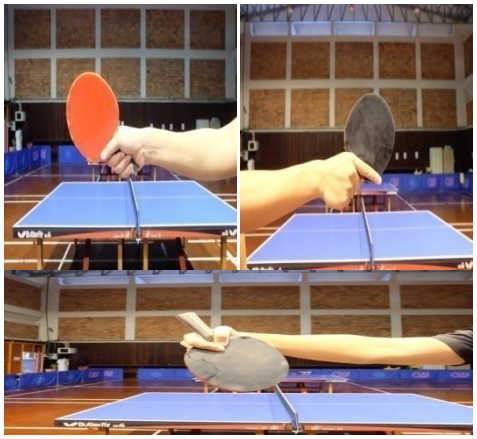	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	-ครูให้นักเรียนได้สร้างความคุ้นเคยกับลูกเทเบิลเทนนิสด้วยการจับลูกและฝึกโยน รับ-ส่งลูกเทเบิลเทนนิสกับคู่เพื่อนนักเรียน -ครูให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกการประคองลูกด้วยไม้เทเบิลเทนนิสทั้งหน้ามือและหลังมือโดยให้เพื่อนที่ออกมาสาธิตช่วยครูสังเกตและค่อยอธิบายให้เพื่อนที่ปฏิบัติไม่ได้ **-ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> -ครูแบ่งนักเรียนแต่ละแถวให้เท่ากัน -ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง **เกมการประคองลูกเทเบิลเทนนิสด้านหน้ามือเป็นแถว โดยที่ทุกคนในแถวจะได้รับ-ส่งทุกคน เริ่มต้นที่หัวแถว จบที่ท้ายแถว โดยจะกำหนดให้ 1 รอบ ไป-กลับนับ 1 รอบ ทุกคนจะได้ประคองลูกเทเบิลเทนนิสด้านหน้ามือและส่ง-รับในแถวหรือกลุ่มของตนเอง แถวไหนทำ**	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	เวลาได้ดีที่สุดเป็นผู้ชนะ(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1) 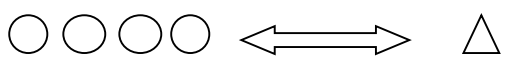 คนแรกเดินประคองลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามืออ้อมกรวยที่กำหนดให้แล้วเดินกลับมาส่งลูกเทเบิลเทนนิสให้เพื่อนในแถวโดยที่ลูกเทเบิลเทนนิสไม่ตกพื้นคนที่ประคองลูกเทเบิลเทนนิสเสร็จให้ไปต่อแถวด้านหลัง เมื่อทุกคนในแถวปฏิบัติเสร็จให้นั่งลง - ครูอธิบายของเกมที่ไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานเทเบิลเทนนิสเบื้องต้น -ครูแจกสมุดบันทึกการฝึกปฏิบัติทักษะเทเบิลเทนนิสการตีหน้ามือหรือการตีโต้หน้ามือให้หัวหน้ากลุ่มได้เช็คเพื่อนที่ฝึกทักษะนอกเวลาเรียน <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
		ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถามการปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

ใบความรู้ที่ 1

การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส

รูปภาพการสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส

การจับไม้แบบจับมือ

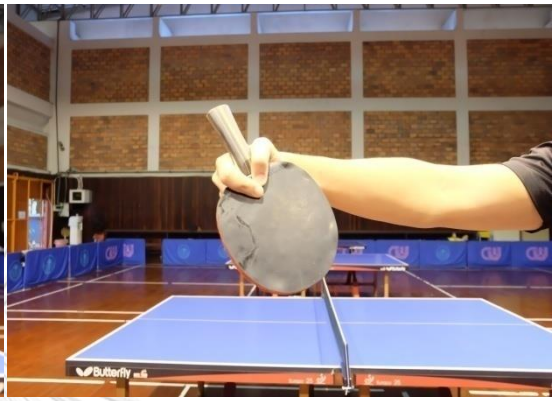

การจับไม้แบบปากกา

1. การจับไม้ การจับไม้ในการเล่นเทเบิลเทนนิสมีสองลักษณะคือ

1.1การจับไม้แบบจับมือ การจับไม้แบบจับมือ หรือการจับแบบขวาง หรือการจับไม้แบบธรรมดา เป็นวิธีการจับไม้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ นักกีฬาเทเบิลเทนนิสในกลุ่มประเทศแถบทวีปยุโรป การจับไม้แบบนี้เหมาะสำหรับผู้เล่นที่เพิ่งเริ่มต้นฝึกหัดการเล่น

วิธีปฏิบัติ

1. ใช้มือขวาหรือมือข้างที่ถนัดจับไม้เหมือนกับว่ากำลังจะจับมือคนอีกคนหนึ่งโดยจับด้ามไม้ให้อยู่ในระหว่างหัวแม่มือกับนิ้วชี้

2. วางนิ้วหัวแม่มือบนหน้าไม้ด้านหนึ่งของบริเวณส่วนโคนไม้ โดยที่หน้าไม้ด้านที่วางนิ้วหัวแม่มือนี้จะเป็นด้นสำหรับการตีลูกหน้ามือ

3. วางนิ้วชี้ขนานไปตามแนวขวางของส่วนปลายโคนไม้บนหน้าไม้อีกด้านหนึ่ง โดยที่หน้าไม้ที่วางนิ้วชี้นี้จะเป็นด้านสำหรับการตีลูกหลังมือ และงอนิ้วที่เหลืออีก 3 นิ้ว คือ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยกำรอบด้ามไม้

4. จับไม้ให้พอดีมือ สบายๆ ไม่เกร็ง

1.2 การจับไม้แบบจับปากกา

การจับ ไม้แบบจับปากกา หรือการจับแบบหิ้วไม้ เป็นวิธีการจับไม้ที่ผู้เล่นในประเทศแถบทวีปเอเชียนิยม การจับไม้แบบนี้ช่วยให้ผู้เล่นตีลูกได้เร็วขึ้น และมีความคล่องตัวในการเคลื่อนที่เพื่อรับลูกจากฝ่ายตรงข้าม การจับไม้แบบจับปากกาจึงเหมาะสมสำหรับการเล่นลักษณะจู่โจม หรือการเล่นรุกอย่างรุนแรง

วิธีปฏิบัติ

1.จับไม้คล้ายว่ากำลังจับปากกา โดยจับให้สบายๆ พอดีมือ ไม่เกร็ง

2. วางนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ประกบกันจับด้ามไม้ไว้ด้านหนึ่ง

3. งอนิ้วอีก 3 นิ้วที่เหลือ คือนิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อย บนหน้าไม้อีกด้านหนึ่งเพื่อช่วยประคองไม้ หรืออาจวางราบบนส่วนล่างของไม้ก็ได้

2.การโยนรับ - ส่งลูกเทเบิลเทนนิสกระดอนพื้นเพื่อสร้างความคุ้นเคย

การสร้างความคุ้นเคยกับลูกเทเบิลเทนนิส

วิธีปฏิบัติ

1.ให้นักเรียนยืนแถวตอนเรียงตามคู่ของตนเองโดยทิ้งระยะ 3-4 เมตร

2.ฝึกการสร้างความคุ้นเคยกับลูกเทเบิลเทนนิสโดยการโยนส่ง-รับลูกเทเบิลเทนนิสแบบกระดอนพื้น 1 ครั้งกับคู่ของตนเอง

3.การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิสโดยการจับไม้ประคองลูกด้วยการเดินหน้ามือและหลังมือ

วิธีปฏิบัติ

1.แบ่งแถวนักเรียนเป็นแถวตอนตามกลุ่มของนักเรียน

2.นักเรียนคนแรกฝึกเดินประคองลูกหน้ามือและหลังมือไป-กลับตามจุดที่ครูกำหนดให้

3.เมื่อนักเรียนคนแรกปฏิบัติเสร็จนักเรียนคนถัดไปก็ปฏิบัติต่อโดยที่ปฏิบัติแถวละคนให้เสร็จ

4.นักเรียนที่ฝึกปฏิบัติเสร็จให้ไปต่อท้ายแถวคนที่ยังไม่ปฏิบัติ

Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 3

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560 รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ สัปดาห์ที่ 3 วันที่ 20 มิถุนายน 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2. การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3. การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกทักษะหรือการแข่งขัน

2.2. การเคลื่อนไหวพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นเทเบิลเทนนิส

2.3. การยืน ทรงตัว ทักษะพื้นฐานในการเล่น

2.4. การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิสและทักษะการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. ปฏิบัติทักษะการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือได้ถูกต้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนให้มีความคุ้นเคยและสัมพันธ์กับลูกเทเบิลเทนนิสแล้ว ครั้งนี้ก็ถึงเวลาที่จะเรียนรู้ในเรื่องของการฝึกเดาะลูกเทเบิลเทนนิสกลางอากาศแบบอยู่กับที่และเคลื่อนที่ด้วยการใช้ไม้เทเบิลเทนนิส ถือว่าเป็นอีกหนึ่งขั้นของการฝึกทักษะกีฬาสำหรับการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความยากเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งระดับ แต่เป็นสิ่งที่จะทำให้นักเรียนกับอุปกรณ์มีความเป็นหนึ่งเดียวกันและเริ่มรู้ว่าต้องจับไม้อย่างไรคุณจะถนัดที่สุด เทคนิคฝึกการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสกลางอากาศ การที่นักเรียนต้องยืนอยู่กับที่ โดยใช้มือข้างที่ถนัดเดาะลูกเทเบิลเทนนิสขึ้นลง โดยให้สัมผัสกับหน้าไม้ เริ่มจากยืนอยู่กับที่ก่อน โดยการหงายหน้าไม้กระทบลูกด้านใดด้านหนึ่งจนถนัด จึงสลับการพลิกด้าน การฝึกทักษะในขั้นนี้อาจจะยากสักเล็กน้อย เพราะนักเรียนจะต้องเรียนรู้ว่าจะต้องตีลูกเทเบิลเทนนิสกระทบกับหน้าไม้ในแรงขนาดเท่าไหร่ เพื่อที่จะไม่ทำให้ลูกเทเบิลเทนนิสกระเด็นไกลเกินไปจนควบคุมไม่ได้ เมื่อฝึกการยืนอยู่กับที่จนชำนาญดีแล้ว ก็เริ่มฝึกแบบเคลื่อนที่ไปมา เพื่อเป็นการฝึกความคล่องแคล่ว พร้อมกับความแม่นยำในการตีลูกเทเบิลเทนนิส ซึ่งการฝึกในลักษณะนี้จะช่วยสร้างทักษะการเคลื่อนที่และการตีลูกที่ดี ในการฝึกนักเรียนทุกคนจะได้ฝึกฝนทุกคนโดยครูผู้สอนจะจัดระเบียบแถวให้ดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.<u>การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนให้มีความคุ้นเคยและสัมพันธ์กับลูกเทเบิลเทนนิสแล้ว ครั้งนี้ก็ถึงเวลาที่จะเรียนรู้ในเรื่องของการฝึกเดาะลูกเทเบิลเทนนิสกลางอากาศแบบอยู่กับที่และเคลื่อนที่ด้วยการใช้ไม้เทเบิลเทนนิส ถือว่าเป็นอีกหนึ่งขั้นของการฝึกทักษะกีฬาสำหรับการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความยากเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งระดับ แต่เป็นสิ่งที่จะทำให้นักเรียนกับอุปกรณ์มี	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิมในสัปดาห์ที่ 1 **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำก่อนว่าวันนี้มีเกมเดินเดาะบอลลูกหน้ามือเป็นกลุ่ม **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 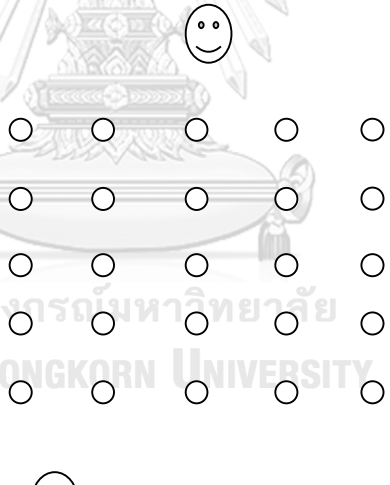 - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็น**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ความเป็นหนึ่งเดียวกันและเริ่มรู้ว่าต้องจับไม้อย่างไร คุณจะถนัดที่สุด เทคนิคฝึกการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสกลางอากาศ การที่นักเรียนต้องยืนอยู่กับที่ โดยใช้มือข้างที่ถนัดเดาะลูกเทเบิลเทนนิสขึ้นลง โดยให้สัมผัสกับหน้าไม้ เริ่มจากยืนอยู่กับที่ก่อน โดยการหงายหน้าไม้กระทบลูกด้านใดด้านหนึ่งจนถนัด จึงสลับการพลิกด้าน การฝึกทักษะในขั้นนี้อาจจะยากสักเล็กน้อย เพราะนักเรียนจะต้องเรียนรู้ว่าจะต้องตีลูกเทเบิลเทนนิสกระทบกับหน้าไม้ในแรงขนาดเท่าไหร่ เพื่อที่จะไม่ทำให้ลูกเทเบิลเทนนิสกระเด็นไกลเกินไป จนควบคุมไม่ได้ เมื่อฝึกการยืนอยู่กับที่จนชำนาญดีแล้ว ก็เริ่มฝึกแบบเคลื่อนที่ไปมา เพื่อเป็นการฝึกความคล่องแคล่วพร้อมกับความแม่นยำในการตีลูกเทเบิลเทนนิส ซึ่งการฝึกในลักษณะนี้จะช่วยสร้างทักษะการเคลื่อนที่และการตีลูกที่ดี ในการฝึก	**กลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** -ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> -ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบถึงการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ -ครูสาธิตการจับไม้ที่ถูกวิธี การจับไม้ในการเดาะลูกเทเบิลเทนนิส -ครูสาธิตท่าการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือให้นักเรียนสังเกตและเรียกนักเรียนที่มีทักษะออกมาช่วยครูในการสาธิตกลุ่มละ 1 คน หรือ 2 คน -ครูให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมืออยู่กับที่ด้สนท่าทางโดนไม่ใช้ลูกเทเบิลเทนนิส - การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสด้วยไม้เทเบิลเทนนิสให้เกิดสมาธิ - เมื่อนักเรียนรู้และเข้าใจจังหวะของลูกเทเบิลเทนนิสแล้วให้นักเรียนจับไม้แล้วทำการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ เพื่อสร้างความคุ้นเคยในการจับไม้ **ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ได้ให้ถามครูได้ทันทีหรือถามเพื่อนที่ออกมาสาธิตกับครูในกลุ่มของตนเอง(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u>	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

นักเรียนทุกคนจะได้ฝึกฝนทุกคนโดยครูผู้สอนจะจัดระเบียบแถวให้ดี	-ครูให้นักเรียนปฏิบัติการจับไม้เทเบิลเทนนิสตามที่นักเรียนถนัด -ครูแบ่งแถวนักเรียนเป็นแถวตอนเท่าๆกันตามกลุ่มเพื่อให้ทุกคนได้ฝึกทักษะการเดาะลูกหน้ามือและหลังมือ -ครูให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติทักษะโดยให้เพื่อนที่ออกมาสาธิตช่วยครูสังเกตและค่อยอธิบายให้เพื่อนที่ปฏิบัติไม่ได้ **-ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> -ครูแบ่งนักเรียนแต่ละแถวให้เท่ากัน -ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง **เกมการเดาะลูกหน้ามือส่ง-รับในแถวของตัวเองคนละ 1 ครั้ง โดยที่ทุกคนในแถวจะได้รับ-ส่งทุกคน เริ่มต้นที่หัวแถว จบที่หัวแถว โดยจะกำหนดให้ 3 รอบ ไป-กลับนับ 1 ทุกคนจะได้ส่ง-รับลูกคนละ 6 ครั้ง แถวไหนทำเวลาได้ดีที่สุดเป็นผู้ชนะ(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)**	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	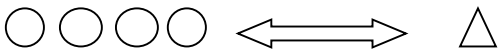 คนแรกเดินเตาะลูกเทเบิลเทนนิสอ้อมกรวยที่กำหนดให้แล้วเดินกลับมาส่งลูกเทเบิลเทนนิสให้เพื่อนในแถวคนที่เตาะเสร็จให้ไปต่อแถวด้านหลัง เมื่อทุกคนในแถวปฏิบัติเสร็จให้นั่งลง - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีหน้ามือเบื้องต้น -ครูให้สมุดบันทึกการฝึกปฏิบัติทักษะเทเบิลเทนนิสการตีหน้ามือหรือการตีโต้หน้ามือให้หัวหน้ากลุ่มได้เช็คเพื่อนที่ฝึกทักษะนอกเวลาเรียน <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูกเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่ 2

การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือ

การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ

การเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ

วิธีปฏิบัติ

1.นักเรียนจับไม้เทเบลเทนนิสตามที่ถนัดที่สุดตามวิธีที่ครูอธิบาย

2.ครูแบ่งแถวตามกลุ่มของนักเรียนแบ่งช่องห่างระหว่างกันและกันประมาณ 2-3 เมตร เพื่อให้ปฏิบัติทักษะการคล่อง

3.ครูให้นักเรียนปฏิบัติทักษะการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมืออยู่กับที่

4.ครูกำหนดจุดการเดินเดาะลูกเทเบิลเทนนิสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทีละคน

5.ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นแถว 1 กลุ่มจะได้ปฏิบัติ 1 คนในการเดินเดาะลูกเทเบิลเทนนิสไปกลับทั้งแบบหน้ามือและหลังมือ

6.นักเรียนทุกคนจะได้ปฏิบัติทักษะการเดาะลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือและหลังมือทุกคน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 4

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ สัปดาห์ที่ 4

วันที่ 27 มิถุนายน 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การนั่งตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือพื้นฐาน

2.3. การยืนตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือพื้นฐาน

2.4 การนั่งหรือยืนตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือเป็นทักษะเบื้องต้นเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้นักเรียนได้เกิดทักษะที่ดีขึ้นในการตีโต้ลูกหน้ามือ

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้องและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการตีโต้ลูกหน้ามือ

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

การตีลูก คือ การใช้มือออกแรงบังคับไม้ให้ไปกระทบกับลูก โดยระยะให้ไม้กระทบกับลูกจะต้องอยู่ตรงกึ่งกลางหน้าไม้พอดี ซึ่งการตีลูกหน้ามือ คือการใช้หน้าไม้ด้านนิ้วหัวแม่มือหันออก ซึ่งเป็นด้านที่ฝ่ามือหรือหน้ามือหันออก เพื่อใช้ตีลูกเทเบิลเทนนิสที่มาทางด้านข้างที่จับไม้อยู่ โดยทั่วไปผู้เล่นจะจับไม้มือขวา การตีลูกหน้าไม้ก็คือการหันหน้าไม้ด้านดังกล่าวตีลูกมาทางด้านขวามือของผู้เล่น ซึ่งเป็นด้านที่ถนัดนั่นเอง ซึ่งการตีลูกแบบนี้จะทำให้ผู้เล่นมีโอกาสตีลูกได้แรงกว่า เพราะสามารเหวี่ยงส่งแรงไปได้มากกว่าทางด้านหลังมือ นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติทักษะการตีลูกหน้ามือได้อย่างถูกต้อง นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียน 1 คนโยนลูกเทเบิลเทนนิสและนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติตีลูกหน้ามือแบบนั่งตีและแบบยืนตีลูกเทเบิลเทนนิส โดยที่เหมือนนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติครบให้สลับกันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การการตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> การตีลูก คือ การใช้มือออกแรงบังคับไม้ให้ไปกระทบกับลูก โดยระยะให้ไม้กระทบกับลูกจะต้องอยู่ตรงกึ่งกลางหน้าไม้พอดี ซึ่งการตีลูกหน้ามือ คือการใช้หน้าไม้ด้านนิ้วหัวแม่มือหันออก ซึ่งเป็นด้านที่ฝ่ามือหรือหน้ามือหันออกเพื่อใช้ตีลูกเทเบิลเทนนิสที่มาทางด้านข้างที่จับไม้อยู่ โดยทั่วไปผู้เล่นจะจับไม้มือขวา การตีลูกหน้าไม้ก็คือการหันหน้าไม้ด้านดังกล่าวตีลูกมาทางด้าน	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำก่อนว่าวันนี้มีเกมตีโต้ลูกหน้ามือกับผนังหรือกำแพงเป็นกลุ่มเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจมีการเพิ่มคะแนนให้กลุ่มนักเรียนที่ชนะเพื่อกระตุ้นบรรยากาศให้เกิดการแข่งขันที่มีความสนุกสนาน **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 2,3)** 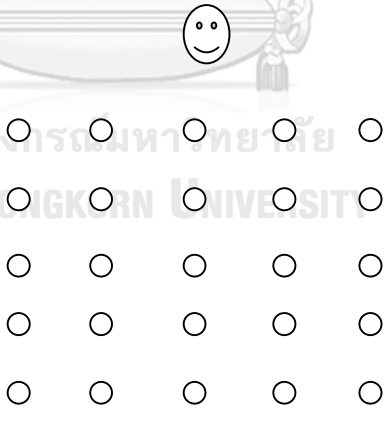 = ครูผู้สอน ○ = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียน**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ขวามือของผู้เล่นซึ่งเป็นด้านที่ถนัดนั่นเอง ซึ่งการตีลูกแบบนี้จะทำให้ผู้เล่นมีโอกาสตีลูกได้แรงกว่าเพราะสามารเหวี่ยงส่งแรงไปได้มากกว่าทางด้านหลังมือ นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือได้อย่างถูกต้อง นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียน 1 คน โยนลูกเทเบิลเทนนิสและนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติตีลูกหน้ามือและหลังมือแบบนั่งตีและแบบยืนตีลูกเทเบิลเทนนิส โดยที่เหมือนนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติครบให้สลับกันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ	**ที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายให้นักเรียนทราบถึงการตีลูกหน้ามือแบบยืนและแบบนั่งเพราะเป็นทักษะพื้นฐานของการฝึกเบื้องต้น 1.การตีลูกหน้ามือโดยการนั่งตี 2.การตีลูกหน้ามือโดยการยืนตี - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

	- ครูสาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้นักเรียนดู โดยเลือกนักเรียน 1 คนมาโยนลูกเทเบิลเทนนิสให้ครูสาธิตการตีลูกหน้าการนั่งและการยืนตีลูกเทเบิลเทนนิส - ครูเลือกนักเรียน 1 คู่ ในแต่ละกลุ่มทั้งหมด 4 คู่มาสาธิตให้เพื่อนคือหัวหน้าและรองหัวหน้ากลุ่ม - เมื่อนักเรียนรู้และเข้าใจจังหวะการตีลูกหน้ามือ **ครูสาธิตเพิ่มอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนเข้าใจในทักษะมากยิ่งขึ้น หากนักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่ โดยที่มี 1 คนโยนลูกกับนักเรียน 1 คน ฝึกปฏิบัติการตีลูกหน้ามือแบบนั่งตี - ครูแบ่งแถวนักเรียนให้มี 2 แถวหรือ 4 แถวโดยเป็นคู่ให้หน้าเข้าหากันทิ้งระยะห่างประมาณ 3-4 เมตรเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่ โดยที่มี 1 คนโยนลูกกับนักเรียน 1 คน ฝึกปฏิบัติการตีลูกหน้ามือแบบยืนตี - ครูแบ่งแถวนักเรียนให้มี 2 แถวหรือ 4 แถวโดยเป็นคู่ให้หน้าเข้าหากันทิ้งระยะห่างประมาณ 5 เมตรเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ - ครูให้คู่นักเรียนที่ออกมาสาธิตได้ช่วยครูสังเกตเพื่อนในกลุ่มที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ **- ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> - ครูแบ่งนักเรียนแต่ละแถวให้เท่ากัน	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	- ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง เกมการตีโต้ลูกหน้ามือกับคู่ของตนเอง ตีลูกโต้หน้ามือโดยที่ลูกไม่ตกพื้นภายในเวลา 60 วินาที นักเรียนคนใดตีลูกได้มากที่สุดหรือได้คะแนนเยอะที่สุดชนะ**(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมส์ที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีหน้ามือเบื้องต้น -ครูให้สมุดบันทึกการฝึกปฏิบัติทักษะเทเบิลเทนนิสการตีหน้ามือหรือการตีโต้หน้ามือให้หัวหน้ากลุ่มได้เช็คเพื่อนที่ฝึกทักษะนอกเวลาเรียน <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการตีลูกหน้ามือและหลังมือ** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่ 3

การฝึกปฏิบัติทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือ

รูปภาพการการฝึกปฏิบัติทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือ

1.การฝึกตีลูกหน้ามือแบบการนั่งตี

วิธีปฏิบัติ

1.ให้นักเรียนจับคู่ในกลุ่มหรือแถวของตนเอง

2.ครูแบ่งแถวตอนประมาท 4-6 แถวแล้วแต่จำนวนนักเรียนโดยให้นักเรียนหันหน้าหาคู่ของตนเอง

3.เว้นระยะในการฝึก 3-4 เมตร นั่งลงหันหน้าเข้าหาคู่ของตนเอง

4.ปฏิบัติการจับไม้เทเบิลเทนนิสตามถนัดเหวี่ยงแขนตีลูกหน้ามือโดยที่คู่หรือเพื่อนของตนส่งลูกเทเบิลเทนนิสให้ด้วยการไหลลูกเทเบิลเทนนิสและคอยรับลูกด้วยมือจากเพื่อนที่ตีโต้หน้ามือกลับมา

5.กำหนดให้ฝึกการตีลูกหน้ามือคนละ 20 ครั้ง เมื่อครบจึงสลับกับคู่ตนเองเพื่อให้เพื่อนได้ฝึกการตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือแบบนั่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2.การฝึกตีลูกหน้ามือแลหลังมือแบบการยืนตี

<u>วิธีปฏิบัติ</u>

1.ให้นักเรียนจับคู่ในกลุ่มหรือแถวของตนเอง

2.ครูแบ่งแถวตอนประมาท 4-6 แถวแล้วแต่จำนวนนักเรียนโดยให้นักเรียนหันหน้าหาคู่ของตนเอง

3.เว้นระยะในการฝึก 3-4 เมตร หันหน้าเข้าหาคู่ของตนเอง

4.ปฏิบัติการจับไม้เทเบิลเทนนิสตามถนัดเหวี่ยงแขนตีลูกหน้ามือโดยที่คู่หรือเพื่อนของตนส่งลูกเทเบิลเทนนิสให้ด้วยการโยนลูกเทเบิลเทนนิสและคอยรับลูกด้วยมือจากเพื่อนที่ตีโต้หน้ามือกลับมา

5.กำหนดให้ฝึกการตีลูกหน้ามือคนละ 20 ครั้ง เมื่อครบจึงสลับกับคู่ตนเองเพื่อให้เพื่อนได้ฝึกการตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือแบบยืน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 5

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ สัปดาห์ที่ 5

วันที่ 4 กรกฎาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การนั่งตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือพื้นฐาน

2.3. การยืนตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือพื้นฐาน

2.4 การนั่งหรือยืนตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือเป็นทักษะเบื้องต้น

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้องและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

<u>สาระย่อย</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

การตีด้านแบ็คแฮนด์หรือด้านหลังมือหรือใช้สำหรับตีโต้กลับ ถ้าตั้งท่าตีให้ถูกต้องจะพบว่าการตีแบ็คแฮนด์ทำได้ง่ายกว่าตีโฟร์แฮนด์เพราะการจับไม้และการยืนสามารถยืนตรงแล้วตั้งหลังไม้ในการรับและตีโกลับโดยไม่ต้องมีการยืนแบบเฉียงหรือเท้านำเท้าตามแบบลูกหน้ามือ ตำแหน่งที่ไม้กระทบลูกอยู่ประมาณกลางสะดือค่อนไปทางซ้ายเล็กน้อย การเหวี่ยงไม้แบบหลังมือทำให้ลูกตีโต้กลับไปได้ นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติทักษะการตีลูกหลังมือได้อย่างถูกต้อง นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียน 1 คนโยนลูกเทเบิลเทนนิสและนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติตีลูกหลังมือแบบนั่งตีและแบบยืนตีลูกเทเบิลเทนนิส โดยที่เหมือนนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติครบให้สลับกันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การการตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> การตีด้านแบ็คแฮนด์หรือด้านหลังมือหรือใช้สำหรับตีโต้กลับ ถ้าตั้งท่าตีให้ถูกต้องจะพบว่าการตีแบ็คแฮนด์ทำได้ง่ายกว่าตีโฟร์แฮนด์เพราะการจับไม้และการยืนสามารถยืนตรงแล้วตั้งหลังไม้ในการรับและตีโกลับโดยไม่ต้องมีการยืนแบบเฉียงหรือเท้านำเท้าตามแบบลูกหน้ามือตำแหน่งที่ไม้กระทบลูกอยู่ประมาณกลางสะดือค่อนไปทางซ้ายเล็กน้อย การเหวี่ยงไม้แบบหลังมือทำให้	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเองประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำก่อนว่าวันนี้มีเกมตีโต้ลูกหน้ามือและหลังมือกับเพื่อนร่วมกลุ่มเป็นกลุ่มเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจมีการเพิ่มคะแนนให้กลุ่มนักเรียนที่ชนะเพื่อกระตุ้นบรรยากาศให้เกิดการแข่งขันที่มีความสนุกสนาน **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 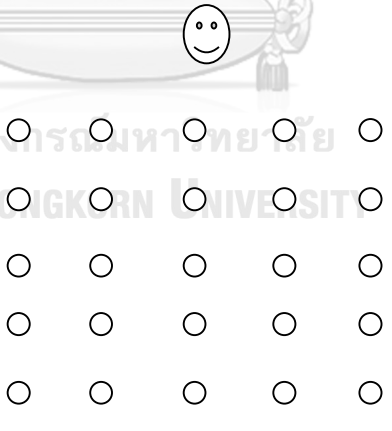 = ครูผู้สอน ○ = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียน**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ลูกตีโต้กลับไปได้ นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติทักษะการตีลูกหลังมือได้อย่างถูกต้อง นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียน 1 คนโยนลูกเทเบิลเทนนิสและนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติตีลูกหลังมือแบบนั่งตีและแบบยืนตีลูกเทเบิลเทนนิส โดยที่เหมือนนักเรียน 1 คนฝึกปฏิบัติครบให้สลับกันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ	**ที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายให้นักเรียนทราบถึงการตีลูกหลังมือแบบนั่งตีและแบบนั่งตีกระทบผนังเพราะเป็นทักษะพื้นฐานของการฝึกเบื้องต้น 1.การตีลูกหลังมือโดยการนั่งตี **2**.การตีลูกหลังมือโดยการนั่งตีกระทบผนัง - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

	- ครูสาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้นักเรียนดู โดยเลือกนักเรียน 1 คนมาโยนลูกเทเบิลเทนนิสให้ครูสาธิตการตีหลังมือทั้งการนั่งและการนั่งตีลูกเทเบิลเทนนิสกระทบผนัง - ครูเลือกนักเรียน 1 คู่ ในแต่ละกลุ่มทั้งหมด 4 คู่มาสาธิตให้เพื่อนคือหัวหน้าและรองหัวหน้ากลุ่ม - เมื่อนักเรียนรู้และเข้าใจจังหวะการนั่งตีลูกหลังมือ **ครูสาธิตเพิ่มอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนเข้าใจในทักษะมากยิ่งขึ้น หากนักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่ โดยที่มี 1 คนไหลลูกกับนักเรียน 1 คน ฝึกปฏิบัติการนั่งตีลูกหลังมือแบบนั่งตี - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่ โดยที่มี 1 คนฝึกนั่งตีลูกหลังมือกระทบผนังส่วนอีกคนค่อยสังเกตหรือเก็บลูกเทเบิลเทนนิสให้เพื่อน กำหนดให้นั่งตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือกระทบผนังคนละ 20 ครั้ง เมื่อครบจึงเปลี่ยนผู้ฝึกซึ่งเป็นคู่ของตนเอง - ครูให้คู่นักเรียนที่ออกมาสาธิตได้ช่วยครูสังเกตเพื่อนในกลุ่มที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ - **ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> - ครูแบ่งนักเรียนแต่ละแถวให้เท่ากัน - ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง เกมการตีโต้ลูกหน้ามือและหลังมือกับ คือ ให้นักเรียนจัดแถวตามกลุ่มของตนเองและตีโต้หน้ามือและหลังมือ 1 กลุ่มมี 10 คน แบบเป็น 2 ฝั่ง	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	ใน 1 กลุ่มเป็นฝั่งละ 5-5 แถวซ้ายตีโต้ลูกหน้ามือ แถวขวาตีโต้ลูกหลังมือสลับกันโดยเมื่อคนตีโต้ลูกหน้ามือเสร็จให้วิ่งไปต่อแถวตีลูกหลังมือสลับกันไปมา กำหนดเวลาให้ 120 วินาที การนับคะแนน 1 คนตี นับ 1 คะแนน กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดได้คะแนนพิเศษ **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีหน้ามือเบื้องต้น -ครูให้สมุดบันทึกการฝึกปฏิบัติทักษะเทเบิลเทนนิสการตีหน้ามือหรือการตีโต้หน้ามือให้หัวหน้ากลุ่มได้เช็คเพื่อนที่ฝึกทักษะนอกเวลาเรียน <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการตีลูกหลังมือ** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ**	ทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	- เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

ใบความรู้ที่ 4

การฝึกปฏิบัติทักษะการตีลูกหลังมือ

รูปภาพการการฝึกปฏิบัติทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือ

1.การฝึกตีลูกหลังมือแบบการนั่งตี

วิธีปฏิบัติ

1.ให้นักเรียนจับคู่ในกลุ่มหรือแถวของตนเอง

2.ครูแบ่งแถวตอนประมาท 4-6 แถวแล้วแต่จำนวนนักเรียนโดยให้นักเรียนหันหน้าหาคู่ของตนเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.เว้นระยะในการฝึก 3-4 เมตร นั่งลงหันหน้าเข้าหาคู่ของตนเอง

4.ปฏิบัติการจับไม้เทเบิลเทนนิสตามถนัดเหวี่ยงแขนตีลูกหลังมือแบบปิดไม้โดยที่คู่หรือเพื่อนของตนส่งลูกเทเบิลเทนนิสให้ด้วยการไหลลูกเทเบิลเทนนิสและคอยรับลูกด้วยมือจากเพื่อนที่ตีโต้หลังมือกลับมา

5.กำหนดให้ฝึกการตีลูกหลังมือคนละ 20 ครั้ง เมื่อครบจึงสลับกับคู่ตนเองเพื่อให้เพื่อนได้ฝึกการตีลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือแบบนั่ง

2.การฝึกตีลูกหลังมือกระทบผนังแบบการนั่งตี

<u>วิธีปฏิบัติ</u>

1.ครูให้นักเรียนจับคู่ตามคู่เดิมของนักเรียนโดยแบ่งเป็นแถวตอนหันหน้าเข้าผนัง

2.กำหนดให้ 1 คนตีลูกหลังมือกระทบผนังส่วนคู่นับจำนวนครั้งและคอยเก็บลูกที่เด้งออก

3.กำหนดให้นั่งตีลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือกระทบผนังคนละ 20 ครั้ง เมื่อครบจึงเปลี่ยนผู้ฝึกซึ่งเป็นคู่ของตนเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 6

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ สัปดาห์ที่ 6

วันที่ 11 กรกฎาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

สาระสำคัญ

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือพื้นฐาน

2.3 การเสริฟ์ลูกหน้ามือเป็นทักษะพื้นฐานก่อนการเริ่มการตีโต้ลูกหน้ามือ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คน ฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหน้ามือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก วิธีปฏิบัติ 1.) การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูกบอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต 2. การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้ปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอทำมุมของแขนประมาณ 90 องศา 3.) การถือลูกบอล ให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันนิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย 4.) การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด 5.) การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียมตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อนจากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า ระนาบขนานพื้นหมุนบิดลำตัวไปตามจังหวะของการเหวี่ยงแขน เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอลเมื่อลูกบอลกำลังตกมา แนวหน้าไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ (เส้นสกัด) 6.) การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้า เป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วยในขณะที่หน้าไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล 7.) การเสิร์ฟเข้าเล่น ต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คนฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหน้ามือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก วิธีปฏิบัติ 1.) การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูก	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเองประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำถึงเกมการแข่งขันการเสริฟ์หน้ามือให้ลูกเทเบิลเทนนิสลงกล่องที่ครูกำหนดให้กลุ่มใดได้มากสุด ครูจะเพิ่มคะแนนพิเศษให้ทั้งกลุ่ม **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 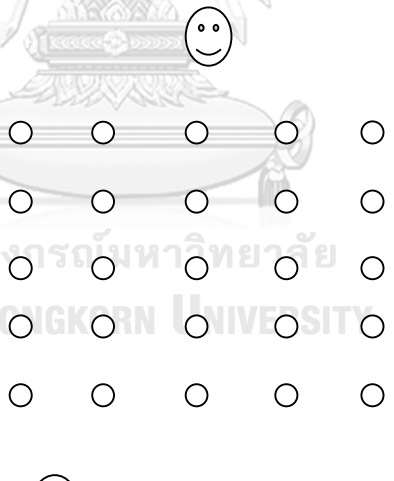 - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและ**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต 2. การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้ปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอทำมุมของแขนประมาณ 90 องศา 3.) การถือลูกบอลให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกัน นิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย 4.) การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด 5.) การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียม	**เตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบถึงเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ (โดยอธิบายตามใบความรู้ที่แจกให้นักเรียน) วิธีการวางลูกเทเบิลเทนนิสก่อนการเสริฟ์ 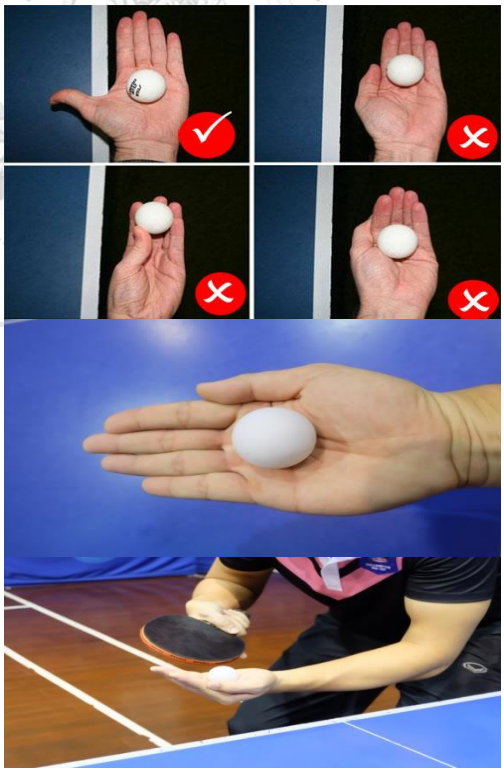	3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

ตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อนจากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า ระนาบขนานพื้น หมุนบิดลำตัวไปตามจังหวะของการเหวี่ยงแขน เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอล เมื่อลูกบอลกำลังตกมาแนวหน้าไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ (เส้นสกัด) 6.) การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้า เป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วย ในขณะที่หน้าไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล 7.) การเสิร์ฟเข้าเล่น ต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง	- ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ1 คนเสริฟ์อีก 1 คนเก็บลูกสลับกันปฏิบัติทักษะ - ครูให้นักเรียน 1 คู่ในแต่ละกลุ่ม (หัวหน้าและรองหัวหน้ากลุ่ม) สาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้เพื่อนในชั้นเรียน - ครูสาธิตเพิ่มเติมอีก 1 ครั้ง **- ถ้านักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> -ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติทักษะการเสริฟ์หน้ามือ -ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามโต๊ะเทเบิลเทนนิส 1 กลุ่ม 1 โต๊ะ โดยแต่ละกลุ่มจะได้ฝึกปฏิบัติทุกคนเสริฟ์หน้ามือคนละ 20 ลูกโดยแต่ละกลุ่มมีเพื่อน 1 คู่ที่ออกมาสาธิตทักษะช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ **-ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> -ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งนักเรียนให้เท่ากัน -ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง **เกมการเสริฟ์หน้ามือให้ลูกเทเบิลเทนนิสให้ลงกล่องโดยเรียงแถวเป็นกลุ่มเป็นแถวตอนผลัดกันเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือให้ลงกล่องทุกคนในแถวได้เสริฟ์ทุกคน ลง 1 ลูกได้ 1 คะแนน โดยการแข่งเป็นกลุ่มมีเวลาให้ 2 นาที กลุ่มใดชนะได้คะแนนเพิ่มทั้งกลุ่ม (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)**	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

	○○○ □□ □ นักเรียน โต๊ะเทเบิลเทนนิส กล่อง - ครูสังเกตกลุ่มที่มีพัฒนาการการตีหน้ามือที่ดีขึ้นและดูจากสมุดเช็คเพื่อสังเกตนักเรียนว่ากลุ่มใดหรือคนใดได้มีการฝึกฝนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ทราบถึงความรับผิดชอบของนักเรียน - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมส์ที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีหน้ามือเบื้องต้น 5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที) **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการเสริฟ์หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่ 5

การเสริฟ์หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

การเสริฟ์เป็นทักษะเริ่มต้นก่อนที่จะเกิดทักษะการตีในรูปแบบต่างๆ จึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ

รูปภาพการเสริฟ์หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>วิธีปฏิบัติ</u>

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหน้ามือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คน ฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหน้ามือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก

1.การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูกบอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต

2.การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้ปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอทำมุมของแขนประมาณ 90 องศา

3.การถือลูกบอล ให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันนิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย

4.การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด

5.การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียมตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อนจากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า ระนาบขนานพื้นหมุนบิดลำตัวไปตามจังหวะของการเหวี่ยงแขน เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอลเมื่อลูกบอลกำลังตกมา แนวหน้าไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ (เส้นสกัด)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

6.การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้า เป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วยในขณะที่หน้าไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล

7.การเสิร์ฟเข้าเล่น ต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 7

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ สัปดาห์ที่ 7

วันที่ 18 กรกฎาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือพื้นฐาน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คน ฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหลังมือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก วิธีปฏิบัติ 1.) การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูกบอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต 2. การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้เปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอ 3.) การถือลูกบอล ให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันนิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย 4.) การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด 5.) การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียมตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อนจากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอลเมื่อลูกบอลกำลังตกมา แนวหลังไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ 6.) การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้า เป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วยในขณะที่หลังไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล 7.) การเสิร์ฟเข้าเล่น ต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คนฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหลังมือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก วิธีปฏิบัติ 1.) การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูก	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำถึงเกมการแข่งขันการเสริฟ์หลังมือให้ลูกเทเบิลเทนนิสให้ลงจุดและเพื่อนสามารถตีโต้หน้ามือกลับมาได้ <u>มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)</u> 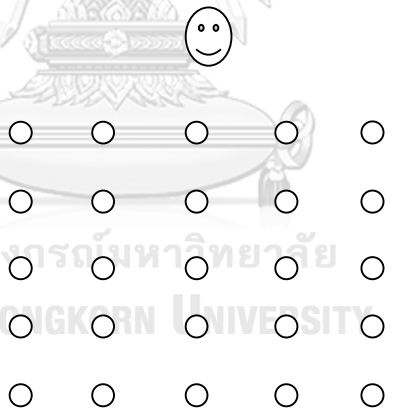 = ครูผู้สอน = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมา**เรียน นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและ**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต 2. การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้เปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอ 3.) การถือลูกบอล ให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันนิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย 4.) การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด 5.) การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียมตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อน	**เตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบถึงเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ (โดยอธิบายตามใบความรู้ที่แจกให้นักเรียน) วิธีการวางลูกเทเบิลเทนนิสก่อนการเสริฟ์ 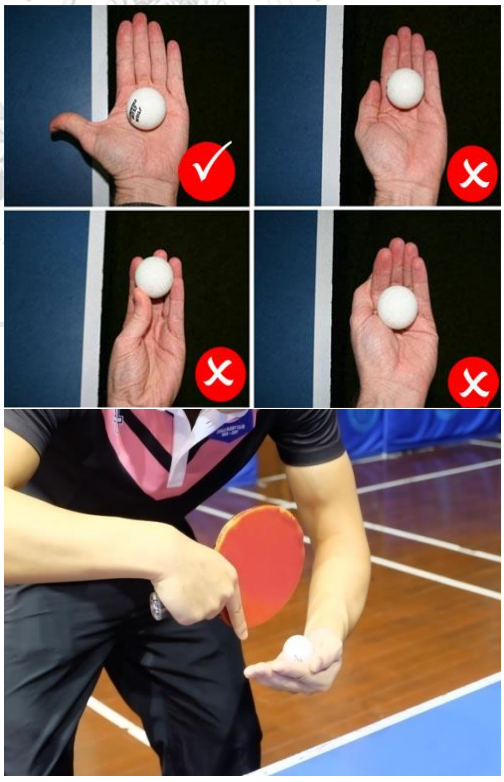	3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอลเมื่อลูกบอลกำลังตกมา แนวหลังไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ 6.) การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้าเป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วยในขณะที่หลังไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล 7.) การเสิร์ฟเข้าเล่นต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง	 - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ 1 คนเสริฟ์อีก 1 คนรับลูกแล้วตีโต้หน้ามือกลับมา 1 ครั้ง สลับกันปฏิบัติทักษะ - ครูให้นักเรียน 1 คู่ในแต่ละกลุ่ม (หัวหน้าและรองหัวหน้ากลุ่ม) สาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้เพื่อนในชั้นเรียน - ครูสาธิตเพิ่มเติมอีก 1 ครั้ง - **ถ้านักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> -ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติทักษะการเสริฟ์หลังมือ -วิธีฝึก คือ ให้นักเรียนจับคู่ของตนเอง 1 คนฝึกเสริฟ์ลูกหลังมือส่วนคู่ของคนเสริฟ์ตีโต้ลูกหน้ามือกลับมาให้คนเสิรฟ์โดยนักเรียนทุกคนจะได้ฝึกเสิรฟ์คนละ 20 ลูกและฝึกตีโต้หน้ามือกลับมาอีกคนละ 20 ลูก -ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามโต๊ะเทเบิลเทนนิส 1 กลุ่ม 1 โต๊ะ โดยแต่ละกลุ่มจะได้ฝึกปฏิบัติทุกคนเสริฟ์หน้ามือคนละ 20 ลูกโดยแต่ละกลุ่มมีเพื่อน	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	1 คู่ที่ออกมาสาธิตทักษะช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ **-ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> -ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งนักเรียนให้เท่ากัน -ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง **เกมการเสริฟ์หลังมือให้ลูกเทเบิลเทนนิสให้ลงจุดที่กำหนดให้และเพื่อนสามารถตีโต้ลูกหน้ามือกลับมาได้ ไป-กลับ นับ 1 คะแนน โดยเรียงแถวเป็นกลุ่มเป็นแถวตอนผลัดกันเสิรฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือให้ลงจุดที่กำหนดให้และเพื่อนสามารถตีโต้ลูกหน้ามือกลับมา โดยคนที่เสิรฟ์แล้วให้ไปต่อท้ายแถวของฝั่งตรงข้ามเพื่อรอตีโต้ลูกหน้ามือกลับมาให้คนเสิรฟ์ กำหนดเวลาให้ 120 วินาที เสิรฟ์หลังมือไป ตีโต้หน้ามือกลับมา นับ 1 คะแนน ในเวลา 120 วินาที กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** 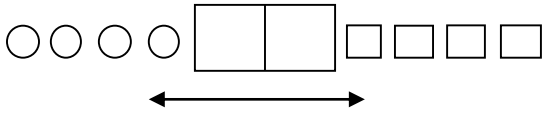 ◯ = แถวที่เสิรฟ์ลูกหลังมือ □ = แถวที่ตีโต้ลูกหน้ามือกลับมา ทุกคนในกลุ่มจะได้ปฏิบัติการเสิรฟ์ลูกหลังมือและได้ฝึกการตีโต้ลูกหน้ามือ - ครูสังเกตกลุ่มที่มีพัฒนาการการตีหน้ามือที่ดีขึ้นและดูจากสมุดเช็คเพื่อสังเกตนักเรียนว่ากลุ่มใด	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	หรือคนใดได้มีการฝึกฝนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ทราบถึงความรับผิดชอบของนักเรียน - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมส์ที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีหน้ามือเบื้องต้น <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการเสริฟ์หลังมือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่ 6

การเสริฟ์หลังมือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

การเสริฟ์เป็นทักษะเริ่มต้นก่อนที่จะเกิดทักษะการตีในรูปแบบต่างๆ จึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ

รูปภาพการเสริฟ์ลูกหลังมือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>วิธีปฏิบัติ</u>

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการเสริฟ์ลูกเทเบิลเทนนิสหลังมือ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดย 1 คน ฝึกเสริฟ์ส่วนนักเรียนอีกคนคอยเก็บลูกให้คู่ของตนเองการฝึกการเสริฟ์ลูกหลังมือ โดยกำหนดให้ฝึกปฏิบัติการเสริฟ์คนละ 20 ลูก

1.) การยืน กลไกลท่าทางการเริ่มต้นในการยืนตีลูกบอลด้านหน้ามือและหลังมือ ตำแหน่งการยืนใกล้โต๊ะห่างประมาณ 1-2 ฟุต

2). การถือไม้แร็กเกต หน้าไม้เปิดคว่ำลงเล็กน้อย ข้อศอกแนบชิดลำตัวงอ

3.) การถือลูกบอล ให้มืออิสระแบบฝ่ามือนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันนิ้วหัวแม่มือกลางออกเล็กน้อย ทำฝ่ามือให้เป็นอุ้ง วางลูกบอลไว้ไม่กำหรือหนีบลูกบอลไว้ แขนงอข้อศอก ยกไว้ระดับหน้าอกด้นหน้าลำตัว สายตาจับมองที่ลูกบอลและที่หมาย

4.) การโยนลูกบอล ให้โยนลูกบอลขึ้นในอากาศแนวดิ่ง ค่อนทางไหล่ซ้าย เมื่อตีลูกบอลด้านหลังมือหรือค่อนทางไหล่ขวาเมื่อต้องการการตีลูกบอลด้านหน้ามือ ระดับความสูงในการโยนสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการตีปะทะลูกบอลให้ลูกบอลหมุนในลักษณะใด

5.) การเหวี่ยงตี ให้มีจังหวะของระยะการเหวี่ยงแขน เพื่อเตรียมตีและจังหวะของการตีปะทะลูกบอล แขนเคลื่อนจากตำแหน่งเตรียมเหวี่ยงไปข้างหลังและกลับมาข้างหน้า เท้าให้ใช้ปลายเท้าเป็นจุดหมุน (เปิดส้นเท้า) จังหวะของการตีปะทะลูกบอลเมื่อลูกบอลกำลังตกมา แนวหลังไม้ปะทะลูกบอลต้องอยู่หลังเส้นแนวขอบโต๊ะ

6.) การส่งแรงปะทะ แรงส่งแรงจากแขน หัวไหล่ ลำตัว และการถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาสู่เท้าหน้า เป็นการส่งเสริมแรงอีกแรงหนึ่ง การส่งแรงปะทะนี้หมายรวมถึงการควบคุมบังคับวิถีทางของลูกบอลอีกด้วยในขณะที่หลังไม้ปะทะตีลูกบอลแล้วให้มีการพักผ่อนตามทิศทางของแขนในการเหวี่ยงตีลูกบอล

7.) การเสิร์ฟเข้าเล่น ต้องตีปะทะลูกบอลให้กระดอนพื้นโต๊ะแดนของตนเองก่อน 1 ครั้ง ก่อนข้ามตาข่ายตกในแดนของคู่ต่อสู้อีก 1 ครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 8

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การตีโต้ลูกหน้ามือ สัปดาห์ที่ 8

วันที่ 25 เกรกฎาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การตีโต้ลูกหน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการตีโต้ลูกหน้ามือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือกับคู่เพื่อนของตนเองครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะกำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน วิธีปฏิบัติการตีโหน้ามือ 1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะ โน้มลำตัวไปข้างหน้า 2.) ท่ายืนคุมหน้ามือ เท้าทั้ง 2 ขนานกัน 3.) แขนท่อนบนกับข้อศอกแนบชิดลำตัว แขนท่อนล่างทำมุมกับแขนท่อนบนประมาณ 90 องศา 4.) หน้าไม้ตั้งฉาก ถือไม้แร็กเกตสะโพกด้านข้างลำตัว การส่งแรงปะทะของการตีลูกบอลด้วยกสนเหวี่ยงแขน อาศัยแรงจากการกระดอนสะท้อนโต้กลับไปเป็นส่วนใหญ่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การการตีโต้ลูกหน้ามือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือกับคู่เพื่อนของตนเอง ครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะกำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน วิธีปฏิบัติการตีโหน้ามือ 1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะ โน้มลำตัวไปข้างหน้า 2.) ท่ายืนคุมหน้า	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำถึงเกมการแข่งขันการตีโต้หน้ามือ 1 คู่ ในเวลา 1 นาทีคู่ใดที่จำนวนครั้งไป-กลับนับ 1 มากสุด ครูมีรางวัลพิเศษมอบให้ **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 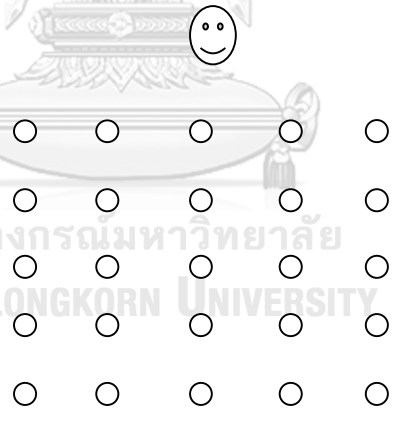 - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและ**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
HULALONGKORN UNIVERSITY

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
มือ เท้าทั้ง 2 ขนานกัน 3.) แขนท่อนบนกับข้อศอกแนบชิดลำตัว แขนท่อนล่างทำมุมกับแขนท่อนบนประมาณ 90 องศา 4.) หน้าไม้ตั้งฉาก ถือไม้แร็กเกตสะโพกด้านข้างลำตัว การส่งแรงปะทะของการตีลูกบอลด้วยกสนเหวี่ยงแขน อาศัยแรงจากการกระดอนสะท้อนโต้กลับไปเป็นส่วนใหญ่	**เตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบถึงการตีโต้ลูกหน้ามือ - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ - ครูให้นักเรียน 1 คู่ในแต่ละกลุ่ม สาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้เพื่อนในชั้นเรียนหรือให้นักเรียนดูทักษะในฟิวเจอร์บอร์ดเพื่อเพิ่มการเรียนรู้ - ครูและนักเรียนที่มีทักษะที่ดีสาธิตทักษะการตีโต้หน้ามือเพิ่มเติม - **ถ้านักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติทักษะการตีโต้ลูกหน้ามือ	3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	   - ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามโต๊ะเทเบิลเทนนิส 1 กลุ่ม 1 โต๊ะ โดยแต่ละกลุ่มจะได้ฝึกปฏิบัติทุกคู่และทุกคนโดยมีเพื่อนของนักเรียนที่ออกมาสาธิตในแต่ละกลุ่มช่วยครูสังเกตและอธิบายเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ (โรงเรียนที่มีโต๊ะเทเบิลเทนนิสมากกว่า 4-5 โต๊ะสามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น) **- ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> - ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งนักเรียนให้เท่ากัน - ครูอธิบายเกมการแข่งขันให้นักเรียนได้ฟัง **เกมการตีโต้ลูกหน้ามือ ไป-กลับนับ 1 ในเวลาคู่ละ 1 นาที กลุ่มใดชนะครูเพิ่มคะแนนพิเศษให้ทั้งกลุ่ม (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)**	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	- ครูอธิบายประโยชน์ของเกมส์ที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีโต้ลูกหน้ามือเบื้องต้น - ครูสังเกตกลุ่มที่มีพัฒนาการการตีหน้ามือที่ดีขึ้นและดูจากสมุดเช็คเพื่อสังเกตนักเรียนว่ากลุ่มใดหรือคนใดได้มีการฝึกฝนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ทราบถึงความรับผิดชอบของนักเรียน 5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที) **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการตีโต้ลูกหน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	เทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่ 7

การตีโต้ลูกหน้ามือ

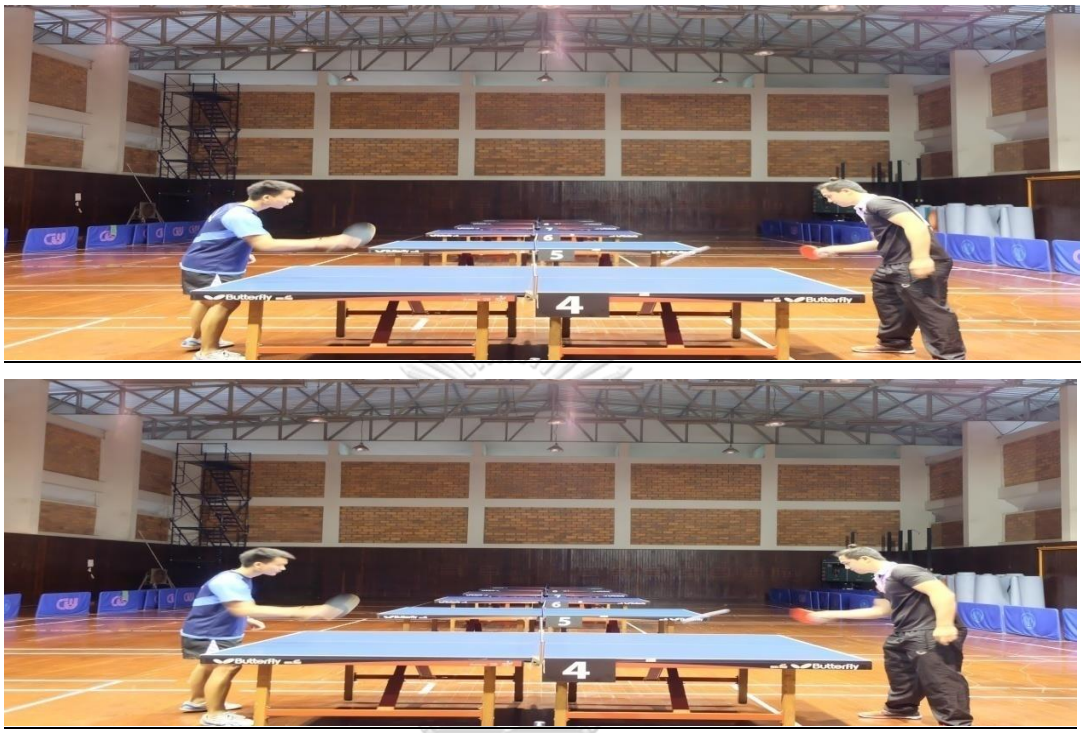

รูปภาพการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

วิธีปฏิบัติ

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือกับคู่เพื่อนของตนเองครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะกำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน วิธีปฏิบัติการตีโหน้ามือ

1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะ โน้มลำตัวไปข้างหน้า

2.) ท่ายืนคุมหน้ามือ เท้าทั้ง 2 ขนานกัน

3.) แขนท่อนบนกับข้อศอกแนบชิดลำตัว แขนท่อนล่างทำมุมกับแขนท่อนบนประมาณ 90 องศา

4.) หน้าไม้ตั้งฉาก ถือไม้แร็กเกตสะโพกด้านข้างลำตัว การส่งแรงปะทะของการตีลูกบอลด้วยกสนเหวี่ยงแขน อาศัยแรงจากการกระดอนสะท้อนโต้กลับไปเป็นส่วนใหญ่

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 9

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การตีโต้ลูกหลังมือ สัปดาห์ที่ 9

วันที่ 1 สิงหาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การตีโต้ลูกหลังมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. รู้และเข้าใจหลักในการตีโต้ลูกหลังมือที่ถูกต้อง

2.3. สามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง

สาระย่อย

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหลังมือกับคู่เพื่อนของตนเองครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะกำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน วิธีปฏิบัติ 1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะโน้มลำตัวไปข้างหน้า 2.) ท่าทางการยืนดังเช่น Back Hand Push Stroke (ยืนคุมแบบ Back Hand) 3.) มุมของหน้าไม้ทำมุมกับพื้นโต๊ะประมาณ 90 องศา และให้ด้ามไม้ถือขนานกับพื้นหน้าของโต๊ะ 4.) ก่อนตีลูกให้แขนท่อนบนกับข้อศอกชิดลำตัว (แขนด้านที่จับไม้ถือ) 5.) ขณะที่ลูกบอลตกกระทบพื้นโต๊ะ กระดอนขึ้นมาให้เคลื่อนแขนเข้าหาลูกบอลเพื่อตีลูกบอล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<u>1.การตีโต้ลูกหลังมือ</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะการฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหลังมือกับคู่เพื่อนของตนเอง ครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะ กำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน วิธีปฏิบัติ 1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะโน้มลำตัวไปข้างหน้า 2.) ท่าทางการยืนดังเช่น Back	<u>1.) ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(8 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำถึงเกมการแข่งขันการตีโต้หน้ามือและหลังมือสลับกันฝั่ง 1 ตีหน้ามือ อีกฝั่ง ตีโต้กลับหลังมือ กำหนดเวลาให้ 120 วินาที ไป-กลับนับ 1 คะแนน ครูมีรางวัลพิเศษมอบให้สำหรับคู่ที่ตีโต้ได้คะแนนมากที่สุด **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม มีรางวัลสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติตามหรือกลุ่มที่เล่นเกมชนะ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** 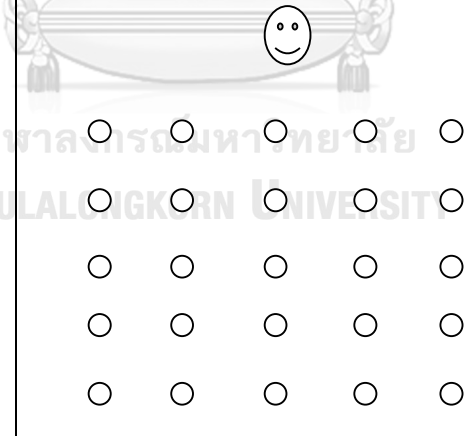 = ครูผู้สอน ○ = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียน**	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Hand Push Stroke (ยืนคุมแบบ Back Hand) 3.) มุมของหน้าไม้ทำมุมกับพื้นโต๊ะประมาณ 90 องศา และให้ด้ามไม้ถือขนานกับพื้นหน้าของโต๊ะ 4.) ก่อนตีลูกให้แขนท่อนบนกับข้อศอกชิดลำตัว (แขนด้านที่จับไม้ถือ) 5.) ขณะที่ลูกบอลตกกระทบพื้นโต๊ะกระดอนขึ้นมาให้เคลื่อนแขนเข้าหาลูกบอลเพื่อตีลูกบอล	**ที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>2.) ขั้นอธิบายและสาธิต(10 นาที)</u> - ครูอธิบายและสาธิตให้นักเรียนทราบถึงประโยชน์ในการตีโต้ลูกหลังมือ - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่กันเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะ - ครูให้นักเรียน 1 คู่ในแต่ละกลุ่ม สาธิตการฝึกปฏิบัติทักษะให้เพื่อนในชั้นเรียน - ครูสาธิตทักษะการตีโต้หลังมือเพิ่มเติม **- ถ้านักเรียนคนใดมีข้อสงสัยให้ถามครูได้ทันที** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ1)** <u>3.) ขั้นฝึกหัดทักษะ (12 นาที)</u> - ครูให้นักเรียนทุกคนจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติทักษะการตีโต้ลูกหลังมือ 	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	 - ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามโต๊ะเทเบิลเทนนิส 1 กลุ่ม 1 โต๊ะ แต่ละกลุ่มจะได้ฝึกปฏิบัติทุกคู่และทุกคนโดยแต่ละกลุ่มมีเพื่อนที่ออกมาสาธิตได้ช่วยครูสังเกตเพื่อนหรือช่วยครูอธิบายให้นักเรียนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ (โรงเรียนที่มีโต๊ะเทเบิลเทนนิสมากกว่า 4-5 โต๊ะสามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น) **- ครูสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องจะต้องไปแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในระหว่างที่ฝึกทักษะอยู่ (ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)** <u>4.) ขั้นนำไปใช้(25 นาที)</u> - ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งนักเรียนให้เท่ากัน - ครูอธิบายเกมการแข่งขันการตีโต้หน้ามือและหลังมือสลับกันฝั่ง 1 ตีหน้ามือ อีกฝั่ง ตีโต้กลับหลังมือกำหนดเวลาให้ 120 วินาที ไป-กลับนับ 1 คะแนน ครูมีรางวัลพิเศษมอบให้สำหรับคู่ที่ตีโต้ได้คะแนนมากที่สุด <u>(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 1)</u> = นักเรียนที่ตีโต้ลูกหน้ามือ = นักเรียนที่ตีโต้ลูกหลังมือ - ครูอธิบายประโยชน์ของเกมส์ที่ได้เล่นว่าไม่ได้เกิดแค่ความสนุกสนานนักเรียนยังมีพื้นฐานการตีโต้ลูกหลังมือเบื้องต้น	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

	- ครูสังเกตกลุ่มที่มีพัฒนาการการตีหน้ามือที่ดีขึ้นและดูจากสมุดเช็คเพื่อสังเกตนักเรียนว่ากลุ่มใดหรือคนใดได้มีการฝึกฝนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ทราบถึงความรับผิดชอบของนักเรียน <u>5.) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> **- สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการตีโต้ลูกหลังมือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการฝึกทักษะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่ในคาบเรียนพลศึกษาเท่านั้น นอกเวลาหรือเวลาว่างก็สามารถฝึกทักษะได้นักเรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยสามารถถามได้(ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 1,2,3)** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ใบความรู้ที่8

การตีโต้ลูกหลังมือ

รูปภาพการตีโต้ลูกหลังมือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

วิธีปฏิบัติ

นักเรียนทุกคนร่วมกันหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทักษะ การฝึกทักษะนักเรียนจับคู่กันในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะโดยให้นักเรียนตีโต้ลูกหลังมือกับคู่เพื่อนของตนเองครูเป็นผู้ให้สัญญานกหวีดในการฝึกปฏิบัติทักษะกำหนดให้คู่ละ 2 นาที จำนวน 2 รอบได้ฝึกปฏิบัติทักษะทุกคน

CHULALONGKORN UNIVERSITY

1.) ยืนชิดแนวขอบโต๊ะโน้มลำตัวไปข้างหน้า

2.) ท่าทางการยืนดังเช่น Back Hand Push Stroke (ยืนคุมแบบ Back Hand)

3.) มุมของหน้าไม้ทำมุมกับพื้นโต๊ะประมาณ 90 องศา และให้ด้ามไม้ถือขนานกับพื้นหน้าของโต๊ะ

4.) ก่อนตีลูกให้แขนท่อนบนกับข้อศอกชิดลำตัว (แขนด้านที่จับไม้ถือ)

5.) ขณะที่ลูกบอลตกกระทบพื้นโต๊ะ กระดอนขึ้นมาให้เคลื่อนแขนเข้าหาลูกบอลเพื่อตีลูกบอล

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 10

สำหรับงานวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคต้น ปีการศึกษา 2560

รายวิชาเทเบิลเทนนิส เรื่อง การทดสอบหลังการเรียนรู้ สัปดาห์ที่ 10

วันที่ 8 สิงหาคม 2560 เวลา 50 นาที จำนวนนักเรียน 40 คน สถานที่สอน โรงพลศึกษา

ผู้สอน อาจารย์นิสิต เอก แซ่จึง

.....

<u>สาระสำคัญ</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา

1.2.การนำอุปกรณ์การเรียนพลศึกษามาเรียนเป็นประจำ

1.3.การดูแลร่างกายและอุปกรณ์การเรียนพลศึกษา

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกหรือการแข่งขัน

2.2. การทดสอบหลังการเรียนรู้ ในกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.3. การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>จุดประสงค์การเรียนรู้</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

1.1. รู้กฎระเบียบการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิส

1.2. ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ

1.3. ยอมรับในกฎข้อบังคับในชั้นเรียน ถูกคือถูก ผิดต้องยอมรับบทลงโทษ

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. เข้าใจลักษณะการเรียนการสอนในวิชาเทเบิลเทนนิส

2.2. การทดสอบหลังการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

<u>สาระย่อย</u>

1.ด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยิมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย

2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

นักเรียนทุกคนทดสอบหลังการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา เทเบิลเทนนิสโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.<u>การทดสอบหลังการเรียนรู้</u> <u>1.1.ด้านความรับผิดชอบ</u> ครูกำหนดกฎระเบียบเพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจในกฎระเบียบในชั้นเรียนและสามารถยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ เช่น การเข้าเรียนที่ตรงเวลา นำอุปกรณ์มาเรียน รักษาความสะอาดของร่างกาย <u>1.2.ด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส</u> การทดสอบหลังการเรียนรู้เรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส	<u>ขั้นเตรียม / การอบอุ่นร่างกาย(5 นาที)</u> ให้นักเรียนจัดแถวตอนตามแถวของตนเอง ประมาณ 4 แถวตอนโดยแบ่งแถวตามเลขที่จาก 1-10 11-20 21-30 31-40 กลุ่มเดิม **มีการดึงดูดความสนใจของนักเรียน** เช่น การเกริ่นนำถึงของรางวัลที่เป็นข้อตกลงกันในคาบเรียนแรก หากนักเรียนคนใดมีพัฒนาทักษะการตีโต้หน้ามือที่ดีขึ้นจะได้รางวัลเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความตั้งใจมากยิ่งขึ้น **มีการกำหนดกฎระเบียบในการเรียนให้นักเรียนปฏิบัติตาม (ผลลัพธ์การเรียนรู้ข้อ 2,3)** ○	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	= ครูผู้สอน ○ = นักเรียน - ครูสำรวจนักเรียนโดยการเช็คชื่อ การแต่งกายและอุปกรณ์ที่นักเรียนได้เตรียมมาเรียน **นักเรียนที่แต่งกายถูกและเตรียมอุปกรณ์มาจะได้คะแนนเพิ่มส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายและเตรียมอุปกรณ์มาจะถูกลดคะแนนการนั่งเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวทำให้ง่ายต่อการตรวจเช็คประหยัดเวลา** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** -ครูให้นักเรียน อบอุ่นร่างกาย (Warm – up) ในท่าต่างๆ ดังนี้ - ยืดเหยียดร่างกาย - กระโดดตบ 20 ครั้ง - แตะสลับ 20 ครั้ง - หมุนแขนข้างละ10ครั้ง <u>ขั้นอธิบายและสาธิต(5 นาที)</u> -ครูอธิบายให้นักเรียนทราบถึงการทดสอบก่อนเรียนการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส เพื่อทราบถึงคะแนนหรือความสามารถของนักเรียนหลังการเรียนรู้ -ครูสาธิตการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสกับนักเรียนที่มีทักษะด้านกีฬาให้นักเรียนดู -ครูอธิบายการทดสอบทั้ง 3 อย่างให้นักเรียนทราบ <u>ขั้นทดสอบก่อนการเรียนรู้ (35 นาที)</u> -ครูแบ่งแถวนักเรียนเป็นแถวตอนเท่าๆกันโดยเรียงตามเลขที่ เพื่อเข้าทดสอบหลังการเรียนรู้	2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สาระการเรียนรู้	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<u>ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ(5 นาที)</u> - **สรุปการเรียนในคาบนี้เกี่ยวกับการทดสอบหลังการเรียนรู้การตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส** **- เน้นย้ำการเคารพกฎระเบียบในการเรียนเสมอ** **(ผลลัพธ์การเรียนรู้ ข้อ 2,3)** - เน้นย้ำสุขปฏิบัติและอนามัยเป็นสิ่งสำคัญหลังจากการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา	ทักษะการตีโต้หน้ามือ 1).พัฒนาทักษะพื้นฐานเทเบิลเทนนิสและทักษะการตีโต้หน้ามือ 2).มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่ดีขึ้น 3).การมีความรับผิดชอบทำให้นักเรียนได้ฝึกตนเองในการใช้ชีวิตประจำวันให้อยู่ร่วมกับสังคมได้

*ผลลัพธ์การเรียนรู้อยู่หลังการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การวัดและประเมินผล	ทักษะเทเบิลเทนนิส	พฤติกรรมความรับผิดชอบ
K - การตอบคำถาม การปฏิบัติทักษะ	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเทเบิลเทนนิสได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง
A - ความตั้งใจ	นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ	นักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน
P - การปฏิบัติ	นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสได้	นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้

<u>อุปกรณ์</u>

1. นกหวีด
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและ ลูกเทเบิลเทนนิส
4. แบบประเมินความรับผิดชอบโดยครูและแบบประเมินโดยนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง

2. แบบวัดทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่

3. แบบวัดความรับผิดชอบโดยนักเรียน โดยครู โดยเพื่อน

4.สมุดบันทึกความรับผิดชอบ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

รายการที่ 1

แบบทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง

<u>วัตถุประสงค์</u> เพื่อวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>อุปกรณ์และสถานที่</u>

1. โรงยิมพลศึกษา หรือสนามเทเบิลเทนนิสของโรงเรียน
2. โต๊ะเทเบิลเทนนิสแบบพับโต๊ะขึ้นครึ่งหนึ่ง
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและลูกเทเบิลเทนนิส
4. ใบบันทึกคะแนน

การตีโต้หน้ามือกระทบผนัง

<u>การเตรียมอุปกรณ์</u>

1. เตรียมสนามและอุปกรณ์
2. พับโต๊ะเทเบิลเทนนิส

<u>วิธีทดสอบ</u>

1. ให้นักเรียนเรียงตามลำดับเลขที่ในชั้นเรียนจากน้อยไปมาก เลขที่ต้นเป็นผู้ทดสอบก่อน

2. ให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือกระทบผนัง โดยกำหนดเวลาให้ 30 วินาที

3. ให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือเท่านั้น

<u>การคิดคะแนน</u>

1. การตีโต้ด้วยลูกหน้ามือเท่านั้น

2. ตี 1 ครั้ง ได้ 1 คะแนน กำหนดเวลาให้ 30 วินาที โดยครูผู้สอนจับเวลา

3. ครบ 30 วินาที ได้กี่ครั้งเป็นคะแนนของนักเรียนทำ 2 ครั้งเอาคะแนนที่ดีที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายการที่ 2

แบบทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่

<u>วัตถุประสงค์</u> เพื่อวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส

<u>อุปกรณ์และสถานที่</u>

1. โรงยิมพลศึกษา หรือสนามเทเบิลเทนนิสของโรงเรียน
2. โต๊ะเทเบิลเทนนิสและตาข่ายเทเบิลเทนนิส
3. ไม้เทเบิลเทนนิสและลูกเทเบิลเทนนิส
4. กระดาษกาว
5. สายเทปวัด
6. ใบบันทึกคะแนน

การตีโต้หน้ามือ

การตีโต้หน้ามือนั้นให้นักเรียนเลือกคู่เพื่อนนักเรียนเพื่อมาทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือในเวลา 60 วินาที ต่อคู่ นับจำนวนครั้งที่ตีลงไป - กลับนับ 1 ถ้าลูกตกหรือติดเน็ต ให้รีบเอาลูกกลับมาตีใหม่โดยการนับจำนวนครั้งต่อจากเดิมจนกว่าจะครบ 60 วินาที

<u>การเตรียมอุปกรณ์</u>

1. เตรียมสนามและอุปกรณ์

<u>วิธีทดสอบ</u>

1. ให้นักเรียนเรียงตามลำดับเลขที่ในชั้นเรียนจากน้อยไปมากจับคู่เพื่อนเลขที่ติดกัน เลขที่ต้นเป็นผู้ทดสอบก่อน
2. ให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือ โดยกำหนดเวลาให้ 60 วินาที
3. ให้นักเรียนตีโต้ลูกหน้ามือเท่านั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

<u>การคิดคะแนน</u>

1. การตีโต้ด้วยลูกหน้ามือเท่านั้น
2. ตีไปกลับนับ 1 ครั้ง ได้ 1 คะแนน กำหนดเวลาให้ 60 วินาที โดยครูผู้สอนจับเวลา
3. ครบ 60 วินาที ได้กี่ครั้งเป็นคะแนนของนักเรียน

เกณฑ์การตัดสินคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ภายในเวลาที่กำหนดให้ 30 วินาที

เกณฑ์การตัดสินคะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยการจับคู่ตามที่นักเรียนได้เลือกกันเองมาทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือ ภายในเวลาที่กำหนดให้ 60 วินาที

คะแนน	ระดับทักษะ	เพศชาย	เพศหญิง
		คะแนน	คะแนน
5	สูงมาก	38 ครั้งขึ้นไป	25 ครั้งขึ้นไป
4	สูง	30 - 37 ครั้ง	20 - 24 ครั้ง
3	ปานกลาง	15 - 29 ครั้ง	11- 19 ครั้ง
2	พอใช้	7 - 14 ครั้ง	6 - 10 ครั้ง
1	ควรปรับปรุง	6 ครั้งลงมา	5 ครั้งลงมา

ระดับทักษะ	เกณฑ์คะแนน
สูงมาก	4.50-5.00
สูง	3.50.4.49
ปานกลาง	2.50-3.49
พอใช้	1.50-2.49
ควรปรับปรุง	0.00-1.49

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ปรับจาก สังข์ทอง จันทร์คลัง (2550) เกณฑ์ตัดสินคะแนนทักษะการตีโต้ลูกหน้ามือ ผู้วิจัยได้ปรับแก้เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการตีโต้หน้ามือมาจากงานวิจัยของ สังข์ทอง จันทร์คลัง ระดับทักษะเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1ในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549 เพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการวัดทักษะการตีโต้หน้ามือในงานวิจัย และปรับจาก เติมศักดิ์ สุขวิบูลย์ (2556) ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า (Rating Scale)

แบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ

โดยนักเรียน

ชื่อ..... เลขที่.....ชั้น.....

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อและพิจารณาตามความเป็นจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน	ระดับการปฏิบัติ (คะแนน)			
	เป็นประจำดีเยี่ยม (3)	บางครั้งดี (2)	น้อยครั้งพอใช้ (1)	ไม่ทำเลย/ไม่ชัดเจนควรปรับปรุง (0)
<u>1.ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการเคารพกฎระเบียบ</u>	คะแนน (3)	คะแนน (2)	คะแนน (1)	คะแนน (0)
1.1.นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา				
1.2.นักเรียนแต่งกายชุดพลศึกษามาเป็นประจำเมื่อมีชั่วโมงเรียนพลศึกษา				
<u>2.ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการรักษาความสะอาด</u>	คะแนน (3)	คะแนน (2)	คะแนน (1)	คะแนน (0)
2.1.นักเรียนรักษาความสะอาดร่างกายและสิ่งของเป็นประจำสม่ำเสมอ				
2.2.นักเรียนไม่นำขนมหรือเครื่องดื่มมารับประทานในโรงพลศึกษา				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการฝึกซ้อมทักษะ	คะแนน (3)	คะแนน (2)	คะแนน (1)	คะแนน (0)
3.1.นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะในเวลาเรียนครบถ้วนตามที่ครูกำหนด				
3.2.นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะนอกเวลาเรียน				
4.ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการเคารพกฎระเบียบ	คะแนน (3)	คะแนน (2)	คะแนน (1)	คะแนน (0)
4.1.นักเรียนทุกคนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน ยอมรับการปฏิบัติตามเงื่อนไข ผิดคือผิด ถูกคือถูก				
4.2.นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ				
5.ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการรักษาความสะอาด	คะแนน (3)	คะแนน (2)	คะแนน (1)	คะแนน (0)
5.1.นักเรียนช่วยกันรักษาความสะอาดในชั้นเรียนทุกครั้งหลังมีการเรียนการสอน				
5.2.นักเรียนรักษาความสะอาดโต๊ะเทเบิลเทนนิสสิ่งของที่ใช้ส่วนรวมในชั้นเรียน				
6.ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในการฝึกซ้อมทักษะ				
6.1.นักเรียนนำแบบฝึกทักษะที่ได้นำไปฝึกกับเพื่อนในเวลาว่าง				
6.2.นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

เกณฑ์คะแนน

ระดับคุณภาพ	คะแนน	เกณฑ์การตัดสิน
ดีเยี่ยม	3	ได้คะแนนรวมระหว่าง 36 - 32 คะแนน
ดี	2	ได้คะแนนรวมระหว่าง 32 - 28 คะแนน
พอใช้	1	ได้คะแนนรวมระหว่าง 28 - 24 คะแนน
ควรปรับปรุง	0	ได้คะแนนรวม ระหว่าง 24 - 20 คะแนน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์คะแนน
ดีเยี่ยม	3.67 - 5.00
ดี	2.34 - 3.66
พอใช้	1.00 - 2.33
ควรปรับปรุง	0.00 - 0.59

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ปรับจาก แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน โรงเรียนเชียงรายวิทยา แบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบโดยนักเรียนผู้วิจัยได้แก้ไขเนื้อหาบางส่วนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ผู้วิจัยจะใช้ทำการวิจัย และ ปรับจาก เติมศักดิ์ สุขวิบูลย์ (2556) ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า (Rating Scale)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

แบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ โดยครู

เลขที่	ชื่อ - นามสกุล	1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา การรักษาเวลาในการฝึกปฏิบัติและกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	2.การแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับการเรียนพลศึกษาวิชาเทเบิลเทนนิส	3.การดูแลรักษาความสะอาดตนเองและอุปกรณ์เช่น เสื้อผ้า,อุปกรณ์ (พัง ชำรุด)	4.การเตรียมอุปกรณ์มาเรียนทุกครั้งที่มีการเรียนพลศึกษาวิชาเทเบิลเทนนิส	5.ตั้งใจในการฝึกทักษะและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	6.การเคารพกฎกติกามารยาทตามข้อตกลงการเรียนและกฎกติกาของเทเบิลเทนนิส
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

เลขที่	ชื่อ - นามสกุล	1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา การรักษาเวลาในการฝึกปฏิบัติและกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	2.การแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับการเรียนพลศึกษาวิชาเทนิลเทนนิส	3.การดูแลรักษาความสะอาดตนเองและอุปกรณ์เช่น เสื้อผ้า,อุปกรณ์ (พัง ชำรุด)	4.การเตรียมอุปกรณ์มาเรียนทุกครั้งที่มีการเรียนพลศึกษาวิชาเทนิลเทนนิส	5.ตั้งใจในการฝึกทักษะและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	6.การเคารพกฎกติกามารยาทตามข้อตกลงการเรียนและกฎกติกาของเทนิลเทนนิส
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							
30							
31							
32							

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

เลขที่	ชื่อ - นามสกุล	1.การเข้าเรียนที่ตรงต่อเวลา การรักษาเวลาในการฝึกปฏิบัติและกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	2.การแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับการเรียนพลศึกษาวิชาเทคนิคเทนนิส	3.การดูแลรักษาความสะอาดตนเองและอุปกรณ์เช่น เสื้อผ้า,อุปกรณ์ (ฟัง ซ้ำรู้)	4.การเตรียมอุปกรณ์มาเรียนทุกครั้งที่มีการเรียนพลศึกษาวิชาเทคนิคเทนนิส	5.ตั้งใจในการฝึกทักษะและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	6.การเคารพกฎกติกามารยาทตามข้อตกลงการเรียนและกฎกติกาของเทคนิคเทนนิส
33							
34							
35							
36							
37							
38							
39							
40							

*บันทึกแบบการตรวจโดยครูแบบความถี่ ปฏิบัติ = I ไม่ปฏิบัติ = ไม่มีขีด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ผู้ประเมิน☐ครู ลงชื่อ.....

( )

ประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบรายคาบของครูผู้สอน ปรับจาก แบบสังเกตพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียน รายงานการวิจัย การพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบโดยใช้กิจกรรมที่มีการประเมินผลตามสภาพจริงกับกิจกรรมที่มีการประเมินผลปกติ ผู้วิจัย รณชัย บุญลือ (2548)

แบบบันทึกความรับผิดชอบ

ชื่อ.....เลขที่.....ระดับชั้น.....

ชื่อผู้สังเกต.....เลขที่.....ระดับชั้น.....

วันที่.....สถานที่.....

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียดแล้วเขียนเครื่องหมายถูกลงในช่องตามความรู้สึกหรือการกระทำที่แท้จริงของเพื่อนว่าเพื่อนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ

พฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ
1.เพื่อนของนักเรียนเข้าเรียนสม่ำเสมอ แต่งกายถูกระเบียบ		
2.เพื่อนของนักเรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกซ้อมในเวลาเรียน		
3.เพื่อนของนักเรียนรักษาความสะอาดของร่างกายและอุปกรณ์		
4.เพื่อนของนักเรียนช่วยเหลือเพื่อนในการฝึกทักษะ		
5.เพื่อนของนักเรียนเข้าแถวตามลำดับเป็นระเบียบ		
6.เพื่อนของนักเรียนเคารพกฎระเบียบในชั้นเรียน		
7.เพื่อนของนักเรียนมีการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลาเรียนและในเวลาว่าง		
8.เพื่อนของนักเรียนปฏิบัติทักษะอย่างครบถ้วน		
9.เพื่อนของนักเรียนนำอุปกรณ์การเรียนมาเรียนพลศึกษาทุกครั้งเมื่อมีการเรียนพลศึกษา		
10.เพื่อนของนักเรียนไม่นำอาหารเข้ามาในชั้นเรียน		

ปรับจาก จักริน ด้วงคำ (2554) ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สมุดบันทึกทักษะการฝึกปฏิบัติทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส (รายบุคคล)

ให้นักเรียนลงชื่อ-นามสกุลและเลขที่ หากนักเรียนปฏิบัติข้อใดให้ขีดเครื่องหมายถูกในช่องและให้ผู้ปกครองหรือครูลงรายเซ็นทุกครั้งที่ปฏิบัติ

วันที่	1.นักเรียนมีการฝึกปฏิบัติทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสนอกเวลาเรียน	2.นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้	3.นักเรียนศึกษาทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสเพิ่มเติม (การดูคลิปการตีโต้หน้ามือใน Youtubeหรือเว็บไซด์)	ลายเซ็น (ผู้ปกครองหรือครูพลศึกษา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ภาคผนวก ง

การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(Content validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้

2. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(Content validity) ของแบบวัดทักษะการตีโต้ในกีฬาเทเบิลเทนนิส

3. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(Content validity) ของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบประเมินโดยนักเรียน

4. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(Content validity)ของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ ประเมินโดยครู

5. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(Content validity)ของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ ประเมินโดยเพื่อน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ทดสอบก่อนการเรียนรู้	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
					รวม			0.90	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 2

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2. การสร้างความคุ้นเคยกับไม้และลูก	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
					รวม			0.90	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 3

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2. การตีลูกหน้ามือและหลังมือ	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	0.40	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 4

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
4. การเสิร์ฟลูกหน้ามือ	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 5

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
5. การเสิร์ฟลูกหลังมือ	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 6

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
6. การตีโต้หน้ามือ	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 7

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7. การตีโต้หลังมือ	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการเรียนรู้ที่ 8

แผนการเรียนรู้ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
8. ทดสอบหลังการเรียนรู้	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3.ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะรายการที่ 1
แบบทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนัง

แบบวัดรายการที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.อุปกรณ์และสถานที่	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3.วิธีทดสอบ	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.การคิดคะแนน	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะรายการที่ 2
แบบทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่

แบบวัดรายการที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน(∑R)	ค่า IOC	แปรผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2	1.วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2.อุปกรณ์และสถานที่	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3.วิธีทดสอบ	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.การคิดคะแนน	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
					รวม			0.95	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน (∑R)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ข้อที่ 1.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 1.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 4.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 4.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 5.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 5.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 6.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 6.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบประเมินโดยครู

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน (∑R)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ข้อที่ 1.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 1.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบประเมินโดยเพื่อน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน (∑R)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ข้อที่ 1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 6	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 7	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 8	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 9	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 10	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

รูปภาพผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รูปภาพการฝึกสอนที่โรงเรียนศรีอยุธยา การนั่งจัดแถวตามเลขที่

รูปภาพการทำแบบวัดความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนและหลังการทดลอง

รูปภาพแบบฝึกสร้างความคุ้นเคยในกีฬาเทเบิลเทนนิส การเลี้ยงลูกและการตบลูกกระดอนพื้น

รูปภาพการทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิสและการตีโต้หน้ามือกับคู่

รูปภาพการทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือเป็นคู่ในกีฬาเทเบิลเทนนิส

รูปภาพการทดสอบทักษะการตีโต้หน้ามือกระทบผนังในกีฬาเทเบิลเทนนิส

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายเอก แซ่จึง เกิดเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2535 ที่จังหวัดสุรินทร์ สำเร็จการศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา จากคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2557 และเข้าศึกษาต่อในปริญญามหาบัณฑิตสาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา ภาคหลักสูตรและการสอน ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2558

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University